

Giới thiệu Nguyệt Thượng Trọng Hỏa - Thiên Lai Chỉ Diên

Truyện Nguyệt Thượng Trọng Hỏa của tác giả Thiên Lai Chỉ Diên là truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình cổ đại, ân oán giang hồ, oan gia, hài, HE.

Thượng Quan Thấu – Cốc chủ Nguyệt Thượng cốc, là người quân tử nho nhã mà mọi người kỳ vọng, hành sự độc lập không phân biệt chính tà. Không quan tâm nghìn hồng nhan rơi lệ, chỉ lo sợ một cái nhú mày của nàng, mặc dù thân bại danh liệt cũng muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hỏa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trọng Tuyết Chi quy ẩn giang hồ đã hai năm.

Hai năm trước, khắp thiên hạ mọi người đều biết, Trọng Tuyết Chi vì theo đuổi Hạ Kinh Mi, quyết tâm từ bỏ ngôi vị thiếu cung chủ Trọng Hỏa Cung và cắt đứt quan hệ với họ. Hạ Kinh Mi chính là đệ tử thứ chín của Linh Kiếm sơn trang, nổi tiếng là một nam tử đẹp trai, thanh tao nho nhã, thân hình cao lớn sừng sững như đá, ánh mắt như sáng ngời, khi cười lộ lên hàm răng trắng như tuyết và đôi má lúm đồng tiền, thật rất bắt mắt. Những cô gái yêu hắn nhiều vô số kể, tuy nhiên, trên cơ bản người hắn nhất quyết cự tuyệt, đó là Trọng Tuyết Chi.

Hạ Kinh Mi hành tẩu trên giang hồ với tác phong quan minh chính đại, tuy nhiên, ở phương diện tình cảm lại thường khiến người khác thổn thức. Có nữ nhân tự dâng lên đến cửa, không phải nam nhân, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, thì là “Long Dương Phích”*. Không ít người nói, nhìn mặt Hạ Kinh Mi rất giống nữ, tên cũng là của nữ, nói không chừng chính là nữ nhân. Mỗi lần Trọng Tuyết Chi nghe ai nói thế, đều đem hắn ra đánh một trận.

* Long Dương Phích: chính là Long Dương Quân, ông được Ngụy Vương rất mực sùng ái, cứ nhìn thấy ông cười là Ngụy Vương thần hồn điên đảo, khi nói đến Long Dương Phích thì người ta có ý ám chỉ đồng tính luyến ái, yêu trai gái gì cũng được.

Trọng Tuyết Chi nói: “Có một ngày hắn sẽ chủ động theo đuổi người khác.”

Nhưng thế nào cô cũng không đoán được, Hạ Kinh Mi thật sự theo đuổi một nữ nhân, dĩ nhiên là Lâm Phụng Từ.

Nếu Trọng Tuyết Chi tự tặng mình một cái danh hiệu “Kẻ bị mình ghét nhất” thì kết quả nhất định là: Kẻ đứng thứ ba là trang chủ Linh Kiếm sơn trang – Lâm Hiên Phượng. Thứ nhì là con gái của Lâm Hiên Phượng – Lâm Phụng Từ. Đối với tình cảm của phụ nữ, thiên ngôn vạn ngữ đều chỉ có thể gộp thành ba chữ: rất đáng giận...

Mẹ của Lâm Phụng Từ thân thể rất bí ẩn, có người nói chính cô ta cũng không biết. Nhưng Trọng Tuyết Chi đối xử với cô ta bất quá rõ ràng là mờ ám – cô ta rất mờ ám, không nên tồn tại phía sau thế giới của người kia.

Trong mắt Trọng Tuyết Chi, Lâm Phụng Từ chính là cái bộ dạng số khổ, đôi mắt sáng lên giống như mắt cá, giữa hai chân mày của cô ta rất giống cha, có một nốt ruồi son đỏ rực, làm cho người khác lúc nhìn vào liền cảm thấy chán ghét. Trọng Tuyết Chi lại không thêm đề vào mắt.

Chuyện cười nhất là, Hạ Kinh Mi lại có một mối tình thầm thiết với Lâm Phụng Từ, cự tuyệt tất cả nữ nhân bà mối mang đến, Lâm Phụng Từ còn già mù sa mưa chạy đến nói với Trọng Tuyết Chi:

“Tỷ tỷ, ta không có ý gì với người trong lòng của tỷ đâu.”

Trọng Tuyết Chi mỗi lần nghe cô ta gọi mình là tỷ tỷ, lửa giận trong lồng ngực tự động bốc lên, bộc phát ra đến miệng, cuối cùng dùng thiên ngôn vạn ngữ tích tụ trong lòng, một kiếm đâm thẳng đến Lâm Phụng Từ. Lâm Phụng Từ lấy nhu thắng cương vun roi, cuốn lấy kiếm của Tuyết Chi, mỉm cười nói:

“Tỷ tỷ, huynh ấy không thích tỷ, tỷ liền đánh muội, đối với muội không phải rất bất công sao?”

Trọng Tuyết Chi chỉ có lựa chọn cuối cùng: Dùng bạo lực.

Nhưng mà, Tuyết Chi đối với một người khác còn ghét hơn cả Lâm Hiên Phượng và Lâm Phụng Từ.

Hắn tên là Thượng Quan Thấu.

Hai năm sau, Trọng Tuyết Chi tái xuất giang hồ, lần đầu tiên nhìn vừa mắt hắn lại là một nguyên nhân truyền khắp hậu thế—— xinh đẹp.

Tự nghĩ mình sắp một lần nữa thay đổi võ lâm, hơn nữa Tuyết Chi cũng đã đến tuổi thành hôn, lại nghĩ muốn tại nơi tinh phong huyết vũ, anh hùng hào kiệt xuất hiện trên giang hồ này tìm một phu quân như ý, lại bị đồn đãi cùng Thượng Quan Thấu, làm tan nát giấc mộng.

Thượng Quan Thấu – cốc chủ Nguyệt Thượng cốc, phong lưu tiêu sái, nữ nhân nhiều không kể xiết, ví như nói: XXX, XXX, XXX, Trọng Tuyết Chi,

XXX, XXX, ...

Đúng vậy, Tuyết Chi là một trong những người đó.

Tuyết Chi so với người khác không hay ho gì, bởi vì cô là người nổi tiếng nhất. Hơn nữa, càng không hay ho chính là, khi đó, cô bị Thương Quan Thấu ăn sạch sẽ. Từ xưa hồng nhan thì bạc mệnh, nhưng mà thành như vậy, cũng là thuộc loại khó càng thêm khó.

Mọi người đều biết, trên thế giới này chuyện đơn giản nhất, chính là chọc giận Trọng Tuyết Chi, mà chuyện khó khăn nhất, lại là chọc giận Thương Quan Thấu. Một đứa nhóc ba tuổi cũng có thể làm Trọng Tuyết Chi tức đến đỏ mặt tía tai, nhưng vô luận là tài năng giỏi đến đâu, đều không thể làm khuôn mặt vạn năm không đổi của Thương Quan Thấu mỉm cười.

Nếu hai người ở cùng một chỗ, cảnh tượng rất chi là tốt. Thường có người oán giận nói: “Trọng tiểu thư, người sửa lại tính tình của mình không được sao.” Đảm bảo Trọng Tuyết Chi đập tay lên bàn rống to: “Tính tình ta không tốt chỗ nào ?!” Nếu Thương Quan Thấu ở đây, nhất định cười đến ngã nghiêng ngã ngửa: “Tính tình cực kỳ tốt, người khác đều không nhìn được nang. Đến lúc đó, nang không theo ta không được.”

Nếu có người làm cho Trọng Tuyết Chi hồi tưởng đến một hình ảnh mờ ám ghê tởm, thứ xuất hiện trong đầu nang, nhất định là một màn này:

Thương Quan Thấu thật tình nói :” Ta đang có một ý nghĩ xấu”, dùng quạt ngả ngón nâng cằm Tuyết Chi: “Bảo bối à, nang giận dữ làm gì, chứng tỏ nang đề ý đến ta. Đừng giận, mau trở lại nép vào ngực ta.”

Trọng Tuyết Chi đôi khi cũng không rõ mình nghĩ cái gì. Cô ghét Thương Quan Thấu, nhưng nhiều lúc lại cảm thấy có hán ở bên lại rất thoải mái. Bởi vì đối với Thương Quan Thấu, mọi chuyện đều không đáng nhắc đến.

Nhưng mà, đó là chuyện sau này.

Lúc trước Trọng Tuyết Chi không phải là người độ lượng, thường xuyên tức giận vì chuyện rất nhỏ nhặt.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phụng Thiên – mùa thu ba năm về trước

Võ lâm Trung Nguyên có hai đại hội luận võ lớn nhất, một là “Phụng Thiên Anh Hùng Đại Hội” ba năm tổ chức một lần, hai là đại hội mỗi năm một lần do Thiếu Lâm đứng ra chủ trì. Năm nay ở Phụng Thiên, đêm trước kỳ “Anh Hùng Đại Hội” thật náo nhiệt.

Nhà trọ Phụng Thiên là nhà trọ lớn nhất ở đây, mọi người trong nhà trọ này đều là các cao thủ của môn phái lớn. Cho nên, lúc này đây, có một đám người ngồi ở gần song cửa, tránh xa tầm nhìn của mọi người xung quanh. Có một cặp nam nữ trung niên, một đôi nam nữ trẻ và hai nha hoàn. Ai nấy đều biết, đó là người của Trọng Hòa Cung.

Đổi lại là mười năm trước, nếu hỏi mọi người Trọng Hòa Cung là môn phái nào. Người ta sẽ tả là: “Trọng Hòa Cung là giang hồ đệ nhất tà giáo, có mấy trăm đệ tử, tứ đại trưởng lão, tứ đại hộ pháp, còn có hai cung chủ sáng lập cung. Hai đại cung chủ đều có võ công cái thể, nhưng chỉ cần là người đều biết đến Trọng Liên cung chủ. Người không cần nói người không biết Trọng Liên là ai. Nếu trả lời là không biết, người kia nhất định sẽ vừa há hốc oòm ra vừa nói:” Trời ơi, người có phải người không, nếu phải sao lại không biết Trọng Liên. Người ... bộ người trên trời rơi xuống hả?!”

Không ai có thể dùng một câu mà miêu tả được Trọng Liên. Nhưng đứa trẻ ba tuổi cũng có thể dùng hai chữ để tả hán ta. Đó là “Truyền kỳ”.

Trọng Liên thành danh tại đại hội anh hùng hai mươi bốn năm trước. Lúc đó, hán ta mới chỉ mười lăm tuổi, lấy thân phận là cung chủ Trọng Hòa Cung để tham gia, chỉ với hai chiêu đã đánh bại trang chủ Linh Kiếm sơn trang – Lâu Thất Chi, đoạt được hạng nhất, giành được danh hiệu “Vô bá thiên hạ” cùng “Quan thế mỹ nhân” truyền khắp giang hồ. Có người trêu tức nói:” Trọng Liên thật có mặt mũi khắp thiên hạ nha, bất kể nam nữ muốn gì hán cũng đều có hết. Chỉ tiếc, những người này không hiểu, làm thiên hạ đệ nhất tất nhiên phải đánh đổi một số thứ. Người biết được cũng không dám nói trước mặt hán.

Trong võ lâm, có hai bản bí kíp tà công được mọi người đầu đá tranh dành nhiều nhất. Một là “Phù Dung tâm kinh” và hai là “Liên Thần cứu tức”, hai thứ đó hợp lại gọi là “Liên Dục”, đều cùng một người viết ra, chính là người sáng lập ra Trọng Hòa Cung. Không biết là cổ nhân thích tự hại mình hay là bí kíp này vẫn nên cho thiên nhân tu luyện mà phạm là người tu luyện hai quyển bí kíp này đều không được chết từ tế, không có một ngoại lệ nào, nếu người tu luyện thành công khắc đứng đầu thiên hạ, ngược lại thì chỉ có chết. Trong đó, “Phù Dung tâm kinh” của vị tiền bối cung chủ kia trước khi lâm chung đã bị trộm mất, đến hơn năm mươi năm trước mới biết là nó đang ở Vương phủ của Vương gia ở Kinh thành. Quyển bí kíp này lại một lần nữa tái xuất khiến giang hồ chuẩn bị có một trận gió tanh mưa máu xảy ra. Vì tranh đoạt quyền võ công này, vô số người đã chết mà bí kíp đến nay vẫn không rõ tung tích. “Liên Thần Cứu Tức” là trấn bảo của Trọng Hòa Cung, lưu truyền đến nay chỉ có hai người luyện thành. Người thứ nhất là tiền bối sáng lập Trọng Hòa Cung, người thứ hai chính là Trọng Liên.

Trọng Liên quả không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành thiên hạ đệ nhất của võ lâm Trung Nguyên, cũng trở thành người mạnh nhất trong lịch sử truyền lại của Trọng Hóa Cung. Có người nói, hắn có được cơ hội tốt như vậy, đều là nhờ vào môn võ công kia. Bởi vì lúc tu luyện vẫn chưa hiểu hết sự ảo diệu của quyền bí kíp này, cho nên Trọng Liên hành sự rất khác người, người đòi đòn rằng, Trọng Liên tu luyện “Liên Thần Cửu Thức” đến độ bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành lưỡng tính, thích nam nhân. Thậm chí, có người còn nói Trọng Hóa Cung bỏ cáo thiên hạ rằng Trọng Tuyết Chi là con nuôi của Trọng Liên. Trên thực tế, là con của hắn cùng nam sủng Lâm Vũ Hoàng sinh ra. Nói tóm lại, giang hồ rộng lớn, việc lạ không ít. Còn nữa, bởi vì loại võ công hại người hại mình này, Trọng Liên vốn chỉ là một người bình thường, không thể gánh vác áp lực quá lớn, đã qua đời ở tuổi ba mươi hai.

Trọng Liên tạo ra nhiều kỳ tích nhưng cũng không thể bỏ qua việc hắn giết người vô số. Thật sự đã giết bao nhiêu người, chính hắn cũng không rõ...

Cho nên khi Trọng Tuyết Chi đi lại trên võ lâm, bị người khắp thiên hạ chú ý, không ai dám bảo vệ nàng, cũng có không ít người đòi lấy mạng của nàng.

Bởi vì nàng là con gái của Trọng Liên.

Từ xưa đến nay, cung quy của Trọng Hóa Cung, phàm là cung chủ phải mang họ Trọng, mà qua nhiều thế hệ, đều là con gái hoặc là con nuôi của cung chủ đời trước đảm nhận chức vị. Nếu là con gái, tương lai lập gia đình, sinh con gái đều phải mang họ Trọng, và hơn hết là phải tiếp quản Trọng Hóa Cung. Trọng Tuyết Chi mười một tuổi tiếp nhận chức vị cung chủ Trọng Hóa Cung, mười bốn tuổi bắt đầu thu nhận đệ tử, quan hệ qua lại cùng các môn phái khác, cũng tham gia các sự kiện của võ lâm đồng đạo. Từ đó về sau, mọi người khi hồi tưởng lại đều nhớ đến chuyện đầu đầu khác - Trọng Liên năm mười tuổi tính tình ôn hòa, cẩn trọng, không ngờ con gái hắn tính tình lại bá đạo như vậy, nhất là lúc người khác vô tình nói xấu đến Trọng Liên, Trọng Tuyết Chi thiếu chút nữa gây ra án mạng.

Mà lúc này, nàng nhìn lướt qua bốn phía, uống một ngụm trà, thấp giọng nói: “Ngày mai nhất định phải thắng.”

Hộ pháp Ngọc Lưu Ly nói: “Người nói muốn chai lỗ tai ta luôn rồi.”

“Người thì biết cái gì.” Tuyết Chi liếc Ngọc Lưu Ly một cái, nhỏ giọng nói, “Ta biết lần này tất cả những người xung quanh đây đều muốn giết chúng ta. Nếu ta thua chắc chắn kẻ thù sẽ tìm đến cửa. Nếu kẻ thù giết chết ta, các người không phải đã phụ lời gửi gắm của cha ta rồi sao?”

Chu Sa hộ pháp trầm mặt một lát, thu lại ánh mắt nhìn Tuyết Chi: “Có người sẽ giết người thật à thiếu cung chủ?” Tuyết Chi dùng sức gật đầu: “Đúng vậy.”

“Thiếu cung chủ, người đừng quá khẩn trương. Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là giúp thiếu cung chủ rèn luyện nhiều hơn, về sau mới có thể thuận lợi kế thừa chức vị.”

Đang nói là một phụ nữ đứng đầu tư đại hộ pháp, Hải Đường xưa kia là một trong tam đại mỹ nữ của võ lâm, và là người có rất nhiều công hiến cho Trọng Hóa Cung, hiện tại, Hải Đường đã không còn trẻ nhưng vẫn xinh đẹp như xưa.

Tuyết Chi không nói lời nào, dù có vấn đề nàng cũng không dám hỏi. Ví dụ như hỏi, hai vị phụ thân đã đi đâu? Tiếp theo là, sau khi nàng thua có bị các trưởng lão trách phạt không? Tỷ như hỏi, tất cả mọi người đều nói Mục Viễn là Đại hộ pháp, nhưng thường thấy rõ ràng chỉ có bốn vị hộ pháp. Trước giờ, quy củ của Trọng Hóa Cung chỉ có bốn hộ pháp, vậy Mục Viễn giữ chức vụ gì?

Kỳ thực nàng biết, Trọng Hóa Cung tuyên bố Mục Viễn là Đại hộ pháp, nhưng thực tế hắn chính là con nuôi của Trọng Liên. Lúc cha hai mươi tám tuổi đã nhận nuôi Mục Viễn, hơn nữa còn đích thân dạy võ công cho hắn, nghe nói bởi vì hắn tư chất thông minh, rất thích hợp ở lại Trọng Hóa Cung. Mục Viễn... có phải sắp thay thế nàng, trở thành cung chủ?

Nàng liếc mắt một cái, vẫn ngồi một bên trầm mặt nhìn Mục Viễn. Hắn rõ ràng chỉ hơn nàng một tuổi, nhưng tính tình lại rất trầm lặng, những người cùng trang lứa đều không có được thần thái này.

Trọng Tuyết Chi thật sự rất giận. Cha rõ ràng rất thương yêu nàng, sao lại không chịu đích thân dạy võ công cho nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Thiếu cung chủ, đây là tư liệu của các cao thủ của Đại Hội Anh Hùng.” Mục Viễn đưa cho Tuyết Chi một quyển sổ nhỏ, “Đêm qua thuộc hạ đã sửa lại một chút, trong đó đều liệt kê ra vũ khí, chiêu thức thắng và bại của họ.”

“Đa tạ” Tuyết Chi nhận quyển sổ, nhìn sơ một số tên.

Cái tên đầu tiên, Thích Viêm – phương trượng Thiếu Lâm Tự. Thắng: Niêm hoa cầm nã thủ.

Tên thứ hai, Lâm Hiên Phụng – trang chủ Linh Kiếm sơn trang. Thắng: Hư cực thất kiếm. Bại: Toái cầm kiếm pháp.

Tên thứ ba, Từ Nhẫn sư thái của phái Nga My. Thắng: Ba mươi sáu chiêu Bắc Đẩu chi huyệt pháp. Bại: Ba mươi sáu chiêu Bắc Đẩu chi huyệt pháp.

Tên thứ tư, Hoa Di Kiếm. Thắng: Thủy tâm kiếm pháp. Bại: Thiên Kim kiếm.

Mặt sau theo thứ tự bao gồm: Phong Thành – chương môn Hoa Sơn, tức võ lâm minh chủ đương nhiệm, Tinh Nghi đạo trưởng của Vũ Đương, Nguyên Song Song – giáo chủ Tuyết Yên giáo, Mãn Phi Nguyệt của Huyền Thiên Hồng Linh.

Ngọc Lưu Ly đi đến nhìn vào, chắc lưỡi nói:” Năm nào cũng có người mới. Trừ Tinh Nghi đạo trưởng còn trẻ ra, tất cả còn lại đều là bậc tiền bối cao thủ ... A, người thứ mười ba là Hạ Khinh Mĩ, là một tiểu tử mới hai mươi tuổi, đệ tử giỏi nhất của Lâm Hiên Phụng.”

Tuyết Chi không thèm để ý đến cô ta, lần lượt xem hết, cuối cùng ở mục số bốn mươi lăm thấy một cái tên hết sức chói mắt: Lâm Phụng Từ.

“Cô ta chỉ xếp thứ bốn mươi lăm” Khóe miệng Tuyết Chi nhếch lên cười, “Lần trước cô ả dám vô lễ với ta, lúc nào ả cũng như vậy.”

Từ đại hộ pháp Ngọc Lưu Ly, Chu Sa, Hải Đường hai mắt nhìn nhau đều không biết nói tiếp như thế nào, chỉ ngồi dờ ra tại chỗ như tượng nhìn Xà Cừ.

Cuối cùng, vẫn là Hải Đường nói trước, “Thiếu cung chủ, mấy năm nay nhân số tham gia Đại Hội Anh Hùng đã tăng gấp đôi, ở hàng thứ bốn mươi lăm đã là rất lợi hại.”

Chu Sa nghĩ một hồi cũng đáp:” Hơn nửa, Lâm cô nương cũng không có gì quá đáng, chỉ là nói hơi nhiều, nghĩ muốn kết giao tỷ muội với người mà thôi...”

Ngọc Lưu Ly nói:” Đúng vậy, cô ấy còn trẻ, về sau rất có thể là đối thủ lợi hại, không thể không đề phòng.”

Tuyết Chi bực mình không thèm đáp.

Nàng không quên lời dặn dò của ba vị trưởng lão, nhất định nàng phải đứng thứ năm trở lên. Nhìn lại tên của năm người đứng đầu mới ngẫm lại, lúc nàng sáu bảy tuổi đã gặp Thích Viêm, lúc ấy ông ta đang giao chiến với một nữ ma đầu, sức mạnh quả thật là rất kinh người. Những người khác đều đã lộ diện ở Anh Hùng Đại Hội sáu năm trước, khi đó Trọng Liên còn sống, dẫn theo nàng tham gia đại hội. Trừ Lâm Hiên Phụng có giao hảo với cha, những người khác cha cũng không thèm khách khí, nể mặt. Nàng thích nhất nằm trong lòng ngực cha mà cọ qua cọ lại, rất tự hào nói:” Cha quả nhiên là thiên hạ vô địch, đánh những người đó toi bời tan tác!” Sau đó, nhị phụ thân Lâm Vũ Hoàng đi ra, cười nói:” Nha đầu kia, giỏi thì ra đánh xem.” Nàng vươn tay, dè vào mặt Lâm Vũ Hoàng, lớn giọng nói:” Hoàng thúc tránh ra!”

Khi đó, nàng vốn không để ý những lời này, cũng không nghĩ bây giờ lại gặp người ấy.

Nhiều năm như vậy, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Trọng Tuyết Chi lắc đầu, đột nhiên nghe phía sau có người đang nghị sự:

“Linh Kiếm sơn trang thật cao tay, trực tiếp ở Phụng Thiên xây một cái nhà lớn, không dùng khách điểm.”

“Nghe nói người của Tuyết Yên giáo hôm nay mới đến, bọn họ không xem người đàn bà này ra gì, không biết bao giờ mới được lên làm vợ cả, ha ha ha ha”.

Linh Kiếm sơn trang và Tuyết Yên giáo nghe nói là môn phái có mối quan hệ phu thê với nhau. Nguyên Song Song – giáo chủ Tuyết Yên giáo xuất thân là người của Linh Kiếm sơn trang, quan hệ dĩ nhiên rất thân thiết. Võ công của Tuyết Yên giáo đều bắt nguồn từ kiếm pháp của Linh Kiếm sơn trang, nhưng tương đối mềm mại, nữ tính hơn, cho nên rất nhiều nữ đệ tử của Linh Kiếm sơn trang tỷ như Lâm Phụng Từ đều đến Tuyết Yên giáo, vì vậy Linh Kiếm sơn trang chỉ còn nam đệ tử. Quan hệ của đôi bên rất tốt, thường thông hôn với nhau, với lại nghe nói chủ nhân hai bên vẫn ngầm quan hệ lén lút với nhau, cho nên, nhắc đến Tuyết Yên giáo, người ta thường nghĩ đến “phu nhân” của Linh Kiếm sơn trang.

Lâm Phụng Từ lúc còn ở Linh Kiếm sơn trang làm cho Trọng Tuyết Chi ghét lây cái sơn trang ấy.

Về sau, Lâm Phụng Từ sang Tuyết Yên giáo, nghe nói rất được Nguyên Song Song coi trọng, Trọng Tuyết Chi đã ghét Linh Kiếm sơn trang, nay càng ghét Tuyết Yên giáo.

Lúc này, giọng một cô gái vang lên:” Tuyết Yên giáo chủ Nguyên Song Song, bốn người đệ tử, làm sao còn đủ phòng.”

“Này .... Chỉ còn bốn phòng.”

Hải Đường nhìn phía sau Tuyết Chi, cúi đầu nói mấy câu với Xà Cừ. Xà Cừ gật gật đầu, đi qua nói:” Thiếu cung chủ chúng ta phân phó, dọn một phòng cho Nguyên giáo chủ và Lâm tiểu thư.”

Trọng Tuyết Chi vừa nghe đến Lâm Tiểu Thư, trong đầu ầm lên một tiếng, đập mạnh chiếc đũa, đứng lên nói:” Không cho!”

Lâm Phụng Từ vóc dáng rất cao, lúc mười tuổi đứng với Nguyên Song Song ba mươi bốn tuổi đã cao hơn nửa cái đầu. Không nói đến chuyện cao, khuôn mặt còn rất xinh đẹp, eo nhỏ, các đệ tử bên cạnh đều mặc quần áo giống nhau, riêng cô ta mặc một thân màu trắng nhìn càng bất mắt.

Kỳ thật Trọng Tuyết Chi rất ngưỡng mộ chiều cao của Lâm Phụng Từ. Nhưng từ ngưỡng mộ lại chuyển ngay thành thù địch.

Lâm Phụng Từ vừa thấy nàng đến, lập tức đưa ra bộ mặt tươi cười y hệt cha cô ta, gọi:” Tỳ tỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Năm ngoái, Tuyết Chi và Lâm Phụng Từ gặp nhau ở đại hội luận bàn binh khí ở Thiếu Lâm. Tuyết Chi lớn hơn Lâm Phụng Từ hai tuổi, cho nên mọi chuyện đều nhớ rất kỹ. Lâm Phụng Từ từ lúc bốn tuổi đã bị đưa đến Linh Kiếm sơn trang, không có ấn tượng lắm với Tuyết Chi. Cho nên lần gặp mặt đó ở Thiếu Lâm, coi như là tái ngộ đối với Trọng Tuyết Chi, nhưng đối với Lâm Phụng Từ, đó là lần đầu gặp mặt.

Không biết phải do ông trời bất công hay không, ở đây chỉ nghe có tiếng của hai nàng, Phụng Từ mới mười bốn tuổi nhưng rất duyên dáng yêu kiều, ngay cả Tuyết Chi cũng nhìn không được mà nhìn cô ta một cái, rồi cuộc không không chế được mà phớt lờ đi. Người mặc váy trắng kia đúng là đứa bé năm xưa, thấy Tuyết Chi liền hỏi tên. Tuyết Chi không thèm đáp lời, Hải Đường hộ pháp phải tay nàng trả lời. Phụng Từ tính cách ôn hòa, hay cười, khi cười lên như một đóa hoa, cô ta cười, nói trông cô rất quen mặt, gọi cô là tỳ tỳ được không.

Vì thế, Phụng Từ đã bị Tuyết Chi gán cho là “Đa mặt dày”

Không cần biết Tuyết Chi có đồng ý hay không, từ đó về sau, Phụng Từ liền gọi cô là tỳ tỳ.

Lúc này, cô ta còn gọi như vậy, ánh mắt Tuyết Chi khẽ chớp một cái, khóe mắt giương lên cao:” Ai là tỳ tỳ nguoi? Ta không có phòng cho nguoi.”

Phụng Từ khẽ chau mày, vẻ mặt rõ ràng là bị tổn thương:” tỳ tỳ, đừng đối xử với ta như vậy.”

Phía sau, Nguyên Song Song đi đến trước đánh giá Tuyết Chi, cười lạnh nói:” Nha đầu ngang tàng này cũng đến à? Nguoi có tư cách nói chuyện ở đây sao.”

Phụng Từ nói:” Giáo chủ, tỳ ấy là Trọng Tuyết Chi, cung chủ Trọng Hòa Cung.”

Rất nhiều người đang giương mắt muốn xem kịch hay.

Trọng Tuyết Chi nghĩ Lâm Phụng Từ nói như vậy, về sau, Nguyên Song Song nhất định bày ra vẻ mặt giả vờ, sau đó, lúc ả ta cùng Lâm Hiên Phụng đầu đá lẫn nhau, có lẽ sẽ cần sự giúp đỡ của Trọng Tuyết. Nhưng Nguyên Song Song không hốt hoảng, nghiêng đầu nói:

“À, hóa ra là con gái của Trọng Liên.”

Tuyết Chi nhìn chăm chăm vào cô ta, trong mắt nổi lên một ngọn lửa.

“Cha nguoi đã qua đời rồi, còn đến đại hội anh hùng làm gì? Trẻ con thì nên về nhà trông coi linh vị cha để báo hiếu đi, nếu không, cha nguoi tạo nghiệp nhiều như vậy, không chừng nguoi lại phải gánh hậu quả đấy. Ta cũng không nói muốn ở chung phòng với nguoi, ta sẽ tự đi tìm—”

“Không cho phép nguoi si nhục cha ta!”

“Ta không có si nhục cha nguoi. Nhưng nguoi lại khi dễ đệ tử ta trước.”

“Đó là thù riêng của ta và Lâm Phụng Từ, không cần bà cô như nguoi tới nhiều chuyện!”

Nguyên Song Song vừa nghe đến hai chữ “bà cô”, mặt liền biến sắc, vươn tay định tát một cái. Nhưng bàn tay ả vừa cách gò má nàng một chút, đột nhiên dừng lại.

Cổ tay Nguyên Song Song bị ba ngón tay nắm lại. Vừa quay đầu lại nhìn thấy Mục Viễn. Nhưng hắn thậm chí không thèm nhìn bà ta, chỉ nói:” Buông cô ấy ra”

Nguyên Song Song không thèm nhìn hắn. Nhưng bất kể bà ta kéo như thế nào, tay như bị gông xiềng không cách nào nhúc nhích được. Bà ta phải buông roi đang cuốn lấy Tuyết Chi, vung hướng Mục Viễn. Mục Viễn vung tay đón được roi, chiếc roi cuốn qua bàn tay hắn vài vòng. Hắn dùng lực nắm lại, tay kia vẫn không buông ra. Hai người bắt đầu phân cao thấp. Nguyên Song Song không địch lại Mục Viễn, một lúc sau trên trán liền lấm tấm những giọt mồ hôi nhỏ.

Lúc này, bỗng có một cái bàn tính phóng đến tay hai người.

“Cứ tiếp tục như vậy, hai vị đều bị tước bỏ tư cách luận võ, hai vị có nghĩ đến chuyện này không?”

Người đang nói chuyện chính là ông chủ Tề. Nghe nói lúc xưa, cũng là một nhân vật phong vân, bây giờ bởi vì râu bạc tóc trắng, ít người biết khi xưa quyền thế như thế nào. Chỉ là quyền lực giảm đi, nhưng uy tín cũng còn, ông ta và người chủ trì anh hùng đại hội có quan hệ rất thân thiết, hơn nữa vẫn có giao kèo ba quy định, người tham dự không được gây sự ở nhà trọ, ai không tuân theo sẽ bị hủy tư cách tham gia đại hội.

Nguyên Song Song nghe vậy cũng phải bỏ qua.

Mục Viễn hướng cô ta chấp tay, sau đó cùng Tuyết Chi về chỗ.

Vừa mới ngồi xuống, Tuyết Chi liền chỉ vào tay hắn, vội la lên: “Tay ngươi chảy máu.”

Mục Viễn nhìn lòng bàn tay, mu bàn tay rất nhiều chấm đỏ. Hắn dường như không biết đau, chỉ dùng khăn tay lau sơ qua. Tuyết Chi vội nắm cổ tay hắn: “Ngươi làm gì vậy? Không biết trên roi bà cô kia tẩm cái gì, lỡ trúng độc ngươi chết thì sao?”

“Yên tâm, ở đây còn rất nhiều người, bà ta không dám hạ độc lộ liễu vậy đâu. Mục Viễn nhếch môi cười: “Ăn cơm thôi”

“Không trúng độc cũng phải băng lại chứ, ngươi ngồi yên đi.” Tuyết Chi lấy thuốc trị thương trong người, rút cái nút đỏ ra, rắc một ít bột phấn lên tay hắn, lại lấy ra một cuộn băng vải, thay hắn băng bó, “Tốt rồi”

Mục Viễn nhìn sơ qua: “Thiếu cung chủ quả nhiên đi đâu cũng mang thuốc theo, thật khó tin.”

“Ha ha, ta ý hả, trước kia rất muốn làm một thần y, sau đó lại phải theo hai vị phụ thân bước vào giang hồ, khi họ bị thương, ta liền giúp họ băng bó, nếu như có người bắt nạt ta, bọn họ liền ra tay bảo vệ. Tiếc là võ công họ rất cao, ta chỉ được băng bó đúng một lần, chính là lúc ngươi đi hái cây tặng hai vị phụ thân, sau đó té từ trên cây xuống đó.”

Mục Viễn bỗng nhiên không cười nữa: “Thiếu cung chủ phải gánh vác trọng trách của Trọng Hòa Cung, không thể nói năng bừa như vậy được.”

“Mục hộ pháp chỉ lớn hơn ta một tuổi mà nói chuyện cứ như ông cụ non ấy.”

“Thật không?”

Tuyết Chi còn gật gật đầu: “Thật mà.”

Phía lầu hai của khách điểm truyền đến một tiếng nói lớn: “Khinh Mi, đừng chạy! Đem trâm cài tóc của nương tử ta trả lại đây!”

Tại hành lang, một thanh âm trong trẻo cất lên: “Bây giờ không được, buổi tối kêu nàng ấy đến đi!” tiếng nói vang cùng với tiếng bước chân, một thiếu niên ngồi ở trên tay vịn lầu hai trượt xuống.

Tuyết Chi ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền thấy khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Khinh Mi, lớn rồi, có phép tắc một chút đi!” Nam nhân ở lầu hai hô lên.

Người kêu Khinh Mi đang đối mặt với nam nhân kia, lắc lắc cây ngân trâm cài tóc nói: “Cảm ơn Phong bá bá!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Nói xong những lời đó, hắn liền chạy khỏi nhà trọ. Lúc hắn chạy, dường như không nhìn tới bất cứ kẻ nào, nhưng mà bất cứ ai cũng đều đang nhìn hắn. Thật ra hắn ăn mặc rất là bắt mắt, toàn thân chỉ có độc hai màu xanh và trắng, dây buộc tóc trên đầu cũng là màu xanh. Chính là toàn thân đều toát ra sức sống của tuổi trẻ, vẫn là số lượng nam thanh nữ tú rất ít, mọi người không tự chủ được giương mắt nhìn đến hắn.

“Ai dza, thằng ranh con này, còn tưởng rằng hắn đã lớn chứ!” Trên lầu an tĩnh vọng xuống một tiếng thờ dài.

“Thanh Mai? Đúng là người cũng như tên.”. Tuyết Chi hơi nhíu mày, “Có đủ khí chất của nữ nhi, kêu Hồng Đào cũng được mà.”

Tuy nói như vậy nhưng ánh mắt lại vẫn đang nhìn chằm chằm về hướng Khinh Mi.

“Không phải là Thanh Mai, là nhẹ nhàng, lạnh nhạt chữ Khinh, chân mày chữ Mi.” Hải Đường lấy danh sách của Mục Viễn sửa lại, “Nhìn vào thanh kiếm bên hông, hắn chắc chắn là Hạ Khinh Mi của Linh Kiếm sơn trang rồi. Hôm trước hắn vừa tham gia luận võ đã đứng thứ mười ba, đúng là khó lường.”

“Hạ Khinh Mi?”, Tuyết Chi chớp mạnh lông mi, “Không nhìn ra là hắn lợi hại đến vậy.”

Ngọc Lưu Ly chớp mắt, nhìn qua Tuyết Chi.” Làm gì phản ứng dữ vậy thiếu cung chủ?”

“Ta có phản ứng mạnh đâu?” Chuyện không có đừng nói bừa à nha” Tuyết Chi lập tức vui đầu vào ăn cơm.

Chu Sa cười nói:” Không lẽ động tâm với thiếu niên nhà người ta rồi?”

“Ta đâu có!”

“Càng phủ nhận càng chứng minh là đúng à nha.”

Hải Đường cười nói:” Các người đừng chọc thiếu cung chủ nữa, trẻ con thường thích phủ nhận những gì mình thích mà, bình thường thôi. Nhưng đừng chọc nàng khóc, không tý nữa lại không dỗ được.”

Tuyết Chi thiếu chút nữa điên lên lật tung cái bàn, nhưng ba hộ pháp đã kịp thời đỡ dành nàng. Mục Viễn thở dài, Xà Cừ mặt không thay đổi nhìn thấy bọn họ, đã muốn thẳng lên đến trời.

Một đám cô cô và thúc thúc cấp bậc hộ pháp này đều nhìn Tuyết Chi lớn lên, hơn nữa đều còn giúp nàng thay tã. Cho nên, Tuyết Chi mặc dù có thể tạo tôn nghiêm với các đệ tử ở Trọng Hòa Cung, nhưng ở trước mặt bọn họ, một chút cũng không có.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà trọ Phụng Thiên

Mưa phùn lất phất, nước bắt đầu dâng từ từ.

Giáo chủ Tuyết Yến giáo cùng bốn đệ tử đứng ở ven sông, nhìn như thế nào cũng là mỹ nhân đứng dưới tán trúc xanh chờ thuyền.

Nguyên Song Song nhìn roi trên tay, nhỏ giọng hỏi thuộc hạ:” Vừa rồi ở nhà trọ, người đánh nhau với ta là ai?”

“Bầm giáo chủ, đó là Mục Viễn – Đại hộ pháp của Trọng Hòa Cung.”

“Trọng Tuyết Chi thật ra cũng không đáng lo ngại, nhưng Mục Viễn lại thân thủ bất phàm, vì sao trước giờ không nghe ai nhắc đến?”

“Chuyện này ... Thuộc hạ cũng không rõ, chỉ biết hẳn là người Trọng Liên đích thân chọn lựa, không chừng là sát thủ của Trọng Hòa Cung.”

“Trọng Liên rốt cuộc đang tính cái gì? Đã chết rồi cũng không để mọi người sống yên.”

Phụng Từ nhẹ giọng nói:” Giáo chủ, dù gì người cũng đã khuất, ta không nên nói vậy.”

Nguyên Song Song liếc Phụng Từ một cái, mặt tươi tắn, kéo Phụng Từ đến nói:” Đúng là con gái của ta ngoan, Trọng Liên chính là một đại ma đầu, hẳn chết cả trăm lần cũng không hết tội. Lúc trước, Linh Kiếm sơn trang suýt chút nữa vì hắn mà diệt môn, con quên rồi sao?”

“Con lại không thấy được chuyện đó.”

“Những chuyện này tất nhiên chúng ta không nên nhắc đến, con xem phía sau là ai kia.”

Phụng Từ không cam tâm quay đầu lại nhìn, người đi tới chính là Hạ Khinh Mi. Ba cô nương đứng gần thấy hắn đến, lấy khuỷu tay thúc vào Phụng Từ ra hiệu. Phụng Từ cười nhẹ, hướng Hạ Khinh Mi chào:” Sư huynh.”

Hạ Khinh Mi thật vui vẻ, hăng hái chạy đến, trong mắt không thêm để ý đến cô gái nào khác.

“Phải”. Phụng Từ giương mắt nhìn lên lầu khách điểm Phụng Thiên,” Ngày mai tỷ tỷ phải tham gia anh hùng đại hội, ước mong của muội chính là giao đấu một trận với tỷ tỷ, làm sao muội không đi được.”

“Tỷ tỷ?”

“Muội đang nói tỷ tỷ đó, Trọng Tuyết Chi.”

“Trọng Tuyết Chi?” Hạ Khinh Mi dừng một chút hỏi:” Là Trọng Tuyết Chi của Trọng Hòa Cung?”

“Đúng vậy.”

“Huynh không biết người này, nhưng đối với chuyện của phụ thân cô ta ... Muội vẫn nên đề phòng một chút thì tốt hơn.”

Phụng Từ nhìn thoáng qua Hạ Khinh Mi, miệng mếu máo, nũng nịu nói:” Muội không thích người khác nói xấu tỷ tỷ.”

Hạ Khinh Mi ngạc nhiên:” Ý huynh không phải vậy.”

Nguyên Song Song nói:” Ôi chao, Phụng Từ à, nghe lời của sư huynh con là đúng đấy. Con xem, tóc của Trọng Tuyết Chi có hai chỏm màu đỏ kia, mọi

người đầu nói đó là điềm xấu. Có người còn bói ra, nàng ta tương lai sẽ giống cha mình, trở thành nữ ma đầu đệ nhất giang hồ. Nếu con còn qua lại với nàng ta, sau này đến ta cũng không bảo vệ được con.”

“Con rất thích chòm tóc đỏ của tỷ tỷ.”

“Nếu Phụng Từ đã thích như vậy, chắc chắn phải có lý do ...” Hạ Kinh Mi lại bắt đầu thay Phụng Từ nói chuyện, trước khi đi còn không quên hướng Nguyên Song Song nói ngọt vài câu.

Hắn vừa đi khỏi, Nguyên Song Song liền cười nói: “Chắc chắn, ta càng ngày càng yêu thích đứa trẻ ở Linh Kiếm sơn trang này. Trước kia, lúc đứa bé Thượng Quan Thấu kia đi mất, ta còn giận phụ thân con một chấp, không nghĩ đến, Kinh Mi càng nhìn càng thuận mắt.”

Phụng Từ lấy tay thúc thúc vào người sư tỷ đứng kế: “Tỷ tỷ của ta vừa rồi chính là dùng Hồn Nguyệt Kiếm.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Bức họa của Thượng Quan Thấu?” Trọng Tuyết Chi phóng chiếc đũa, giật lấy cuộn tranh thủy mặc của người bán hàng, “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Đây chính là bức họa đặc biệt của Thượng Quan công tử, là độc nhất vô nhị, không bán, không bán!”

Trọng Tuyết Chi vừa nhìn thấy bức họa, trợn to mắt, sợ đến mức bánh mỳ trong miệng cũng rớt ra: “Đây là Thượng Quan Thấu sao? Nhìn sao cũng giống tên hòa thượng Thiếu Lâm vậy.”

“Ặc, vị tiểu thư này chưa nghe à, biết bao cô nương ở đây đều mong đoạt được một bức đấy.”

“Ta chỉ nghe hần ta rất phong lưu, nhưng không biết cái đầu rồng tuếch của hần từ bao giờ đã thành bóng lưng vậy.” Tuyết Chi lắc đầu, “Mấy năm nay mắt thẩm mỹ của con người rõ ràng là có vấn đề!”

Ngọc Lưu Ly liếc người bán hàng một cái, nở ra một nụ cười thuần khiết: “Vị tiểu huynh đệ này, người có thấy cô nương này nhìn quen mặt hay không?”

Người bán hàng nhìn Trọng Tuyết Chi, quay qua Ngọc Lưu Ly, “Quả thật rất quen mắt. Vị nữ hiệp này, cả cô nhìn cũng quen nữa.”

Ngọc Lưu Ly nói: “Cô nương này là con gái của Lâm Vũ Hoàng.”

“Hóa ra là Lâm cô nương.” Người bán hàng nói cười vui vẻ, “Bức họa này, tiểu nhân tặng người. Tiểu nhân đi không đổi tên, ngài không đổi họ – Triệu Đại. Hẹn ngày tái ngộ.”

Nói xong liền chạy một mạch, nháy mắt đã biến mất.

Những người đứng cạnh người bán hàng thấp giọng nói: “Triệu Đại bình thường tính tình cũng không tệ lắm, không phải là lừa về Thượng Quan Thấu trục đầu lừa lấy mười đồng bạc à, có nhất thiết vì mười đồng mà đối xử như vậy với người ta không? Đây là đồ giả, một chút đạo đức nghề nghiệp mà cạnh tranh công bằng cũng không có.”

Tuyết Chi nháy mắt mấy cái, quay đầu lại nhìn mấy người bán hàng kia.

Hai người bán hàng nọ lật đật thu dọn đồ chạy mất, những người còn lại đều vút đồ lại mà chuồn không thấy tăm hơi.

Tuyết Chi nhìn đồng hồ dưới đất thờ dài: “Haizz, danh tiếng của Hoàng thúc thúc cũng thật ghê gớm!”

Ngọc Lưu Ly nói: “Hai người cha của người đứng là không đề đức mà.”

Tuyết Chi đánh một quyền vào mũi Ngọc Lưu Ly nói: “Trừ ta ra, ai cũng không được nói xấu Hoàng thúc thúc.”

Chu Sa nhìn thấy vậy ... đến xem cái đầu bóng lưng trên bức họa: “Gương mặt chàng trai này vẫn rất đẹp nha. Bất quá, người bán tranh này thật thiếu đạo đức, Thượng Quan Thấu nhìn sơ đâu có giống như vậy.”

Trên bức họa vẽ một thiếu niên cỡ mười ba mười bốn tuổi. Lưng eo thẳng tắp, thần thái đều tủa ra sự tự tin cùng phong thái hơn người. Người họa sĩ đã họa ra thần thái tà mị của thiếu niên này thật rất tinh tế.

Tuyết Chi nói: “Hình như ta biết người trong tranh này.”

Lời đồn về người này, nàng nghe qua không ít.

Trong chốn giang hồ, nếu khen một người đẹp trai, phần lớn mọi người sẽ nhắc đến Trọng Liên, còn muốn nói đến một người may mắn, hơn phân nửa sẽ nhắc đến Thượng Quan Thấu.

Cha của Thượng Quan Thấu là quốc sư đương triều, là quan nhất phẩm, có quan hệ họ hàng với Hoàng Thượng, mẹ hắn là nhà buôn vải lớn nhất Lạc Dương, tỷ tỷ hắn là Từ Nhẫn sư thái – chương môn phái Nga My, biểu ca hắn là chương môn phái Hoa Sơn, tức là Vô Lâm minh chủ – Phong Thành, đại phú gia ở Kinh thành – Tư Đồ Tuyệt Thiên là sinh tử chi giao của hắn ... Nói tóm lại, Thượng Quan Thấu từ khi lọt lòng mẹ đến lớn hào quang bao phủ, chính là được phúc tinh chiếu sáng.

Tiểu tử này từ nhỏ đã có khuôn mặt xinh đẹp. mọi người đều nói, hai mươi năm sau hắn chính là một quân tử nho nhã. Tiếc là, mọi người chỉ đoán đúng một phần. Cho đến nay, rất nhiều phu nhân của quan viên trong triều đều nhớ rõ một việc: trong tiệc mừng thọ của cha hắn, tiểu Thượng Quan Thấu mới bốn tuổi nháo loạn với đám trẻ con của khách quan dự tiệc trong hoa viên, nhưng cái chính là con gái của Nguyên soái quân quít lấy hắn mà chơi trò thêu thùa, mọi người đều nhận thấy trong lòng hắn không vui, nhưng lại không cự tuyệt, còn tiện tay hái một đóa hoa cài lên đầu cô bé, hai mắt tròn xoe lấp lánh ánh sáng, sau đó xoay người chạy mất. Cô tiểu thư ấy mặt đỏ tai hồng, từ đó không bao giờ ... tìm hắn nữa. Lúc ấy, mọi người hai mắt nhìn nhau, đứa nhỏ này tương lai đúng là tai họa. Quốc sư túm áo hắn kéo đến trước mặt, về mặt “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” hối hận nói:” Tên tiểu tử này, ngươi mới bốn tuổi – bốn tuổi thôi đó!” Tiểu Thượng Quan Thấu nhìn bao quát một bên, cổ cũng không ngoảnh lại, mắt đảo qua một vòng, vừa vịn hướng ánh mắt ngăn nước sang Đại phu nhân. Tình huống tiếp theo không cần phải nói, tiệc mừng thọ của cha hắn ảm đạm đến kinh người.

Kỳ thật lấy bối cảnh gia đình hắn mà nói thì gọi là con đường sáng lạn lót vàng. Cho dù hắn lười biếng đến độ không cần bước cũng được.

Mọi người đều trông chờ vào một quân tử nho nhã, trưởng thành trong hoàn cảnh tốt như vậy, khỏe mạnh mà làm một công tử quần là áo lượt.

Lúc tám tuổi thì được đi học ở một trường tư thục, có một đứa bạn thân của tiểu Thượng Quan Thấu đến nói hắn bị Thị Lang tiểu công tử chọc ghẹo, ngày hôm sau, tiểu Thượng Quan Thấu liền cầm một khối gạch nện vào đầu tiểu công tử kia, sau này, bạn thân của hắn quả nhiên không bị chọc nữa. Đến năm mười tuổi, Thượng Quan Thấu cũng nghịch ngợm giống những đứa trẻ cùng tuổi, nhưng so với đám nhóc bình thường, hắn quậy đến kinh người.

Lúc vô lâm nổi lên trào lưu diu dặt đệ tử cấp dưới, những đứa trẻ ở kinh thành cũng nổi lên trào lưu mặc trường y (áo bào dài), để tóc dài, đeo bội kiếm. Sau khi nhàn rỗi trong thời gian dài, hắn lập tức cạo trọc đầu, cái đầu trọc sáng bóc lên. Lúc ấy, không ít người bị hắn dọa cho chết khiếp. Đám bạn xấu hay nghịch ngợm với hắn khen hắn rất can đảm, cha mẹ không thèm nhìn tới hắn. Đối với cái đầu mới, hắn vô cùng hài lòng, khắp nơi đều nói cái đầu trọc của hắn nhìn rất thoát tục, hắn liền cho người hầu họa ra bộ dáng ngốc nghếch ấy.

Sự việc đã qua nhiều năm, Thượng Quan Thấu giờ đã biến thành một công tử phong lưu điển hình, bức họa đầu trọc kia, cũng kiệt xuất như hắn, dần dần lưu danh hậu thế.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thế là hình tượng Thượng Quan Thấu đầu trọc hiện ngang ra đời. Còn sợ sự phản đối của cha mẹ không đủ. Năm mười ba tuổi, hắn thấy Thái Phó công tử mười sáu tuổi mặc một trường bào kéo dài quét đất, cổ áo viền hoa văn, bên hông đeo bội kiếm, làm cho mọi người ngưỡng mộ không hết, Thượng Quan Thấu không nói hai lời liền đánh hắn một trận. Thái Phó công tử bị một thằng tiểu tử còn nhỏ tuổi hơn mình đánh, mất hết mặt mũi. Sau đó, hắn lên dẫn một đám gia nhân đến ý định “đề bệ” Thượng Quan Thấu. Thượng Quan Thấu mặc dù tập võ từ nhỏ, nhưng không thể địch lại nhiều người, sau đó bị dồn vào thế hạ phong. Ngay lúc đó, hắn lập tức bỏ nhào lên trước căn một phát vào mặt Thái Phó công tử, khuôn mặt trắng nõn nà của vị công tử kia hiện lên một dấu răng tròn vành vạch. Người không biết còn tưởng là “xăm hình nghệ thuật”.

Năm mười bốn tuổi, Thượng Quan Thấu xung phong đi tòng quân. Đứa nhỏ này hơi nghịch một chút ... nhưng cũng chịu khổ rất giỏi, tròn một năm trời phu phụ Quốc sư chưa hề nghe hắn than vãn một lời. Nhưng vừa hết một năm, Thượng Quan Thấu nhàn rồi không có gì làm lại thôi kèn hù ngựa chiến hoảng hốt, náo loạn quân ngũ, chuyện này truyền đến Kinh thành. Sau đó, hắn bị đày đến đảo hoang không người Đồng Hải ở một tháng.

Từ sau khi trở về, Thượng Quan Thấu chẳng những không mắc chứng bệnh uất ức, mà còn bày nhiều trò chơi hoang dã, rốt cuộc không có cách nào khác đành phải ở nhà, nói là muốn bước chân vào giang hồ. Quốc Sư nghĩ đã muốn tống hắn đi từ lâu, vì thế gọi người liên hệ đến Vũ Dương sơn. Nhưng Thượng Quan Thấu lại không muốn, hắn đòi gia nhập “Trọng Hóa Cung”. Lý do là “Võ công của Trọng Hóa Cung mới là cảnh giới cao nhất của võ học.” Quốc Sư chỉ biết Trọng Hóa Cung là tà phái, cũng bán tín bán nghi. Còn mẹ hắn vừa nghe ba chữ “Trọng Hóa Cung” thiếu chút nữa sợ đến bệnh tim tái phát, lại bởi vì biết không thể để đứa nhỏ này ở nhà được, nên quyết định đưa hắn lên Linh Kiếm sơn trang. Trang chủ Linh Kiếm sơn trang – Lâm Hiên Phụng và Vương gia có bí mật bị mình phát hiện, Thượng Quan Thấu hắn sẽ không có chuyện gì.

Nhưng chuyện đầu ai ngờ

Gia nhập Linh Kiếm sơn trang chưa đến một năm, mà người trên giang hồ không ai không biết đến hắn. Đáng tiếc, vài năm sau, hắn bị trục xuất khỏi sư môn mà không rõ nguyên nhân. Ai cũng tò mò không biết thật ra lý do là gì, bởi vì lấy tính cách của Lâm Hiên Phụng mà nói, đã có quan hệ quen biết với cha mẹ hắn, tuyệt đối không dễ dàng đuổi con trai bọn họ đi.

Đến nay, rất nhiều người đều không nghĩ ra là Thượng Quan Thấu được dạy dỗ như thế nào mà thành ra tính cách đó.

Trong chốn giang hồ, nam nhân đeo mồm đeo miệng tìm thì dễ, còn người phong thái nhỏ nết, xinh đẹp lại khó tìm. Mà người vừa đẹp trai vừa đeo miệng, chỉ có thể là Thượng Quan Thấu.

Lúc hơn mười tuổi, hắn đánh nhau với người ta, bị người khác đâm một nhát xém chút chạm vào miệng, nhưng hắn lại cảm thấy có sẹo ở trên người rất phong độ, còn sẹo trên mặt thì rất “đao to búa lớn”. Vì thế, hắn tô cái miệng thành màu đỏ, phía dưới mắt lại chấm thêm hai điểm, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng mắt hắn khóc ra máu. Nguyên bản khuôn mặt hắn rất hài hòa – có một cái mũi rất thẳng, ở chính diện không thể nào thấy được lỗ mũi đối xứng với cằm, hơn nữa đôi mắt như là “Khấp huyết” bảo thạch của hắn chớp, tùy ý ngồi bên cạnh, sẽ cảm thấy được hắn là một mỹ nam nhân, cũng không khỏi nổi lên dục vọng.

Kiểu tóc của Thượng Quan Thấu vẫn còn là tiêu điểm để mọi người tán phết. Từ khi hắn chán không quan tâm đến cái đầu trọc, mái tóc đen đẹp đẽ cũng dần dần mọc ra. Hắn có vóc dáng rất cao, lại để tóc dài, nên nhìn tóc hắn có vẻ dài hơn người khác rất nhiều. Chắt đen trên tóc hắn rất tốt, vừa dài vừa thẳng. Chỉ búi lên đỉnh đầu một chút, người bình thường tất nhiên đều dùng trăm cái tóc hoặc khăn buộc đầu, nhưng hắn vắt ngay ba cái Không tước linh ngang đầu. (Không tước linh: lông đuôi chim Không tước). Hắn thích nhất là mặc màu trắng, ngay cả mũ giày, trường bào đều một màu tương tự. Nếu là mùa đông, vành nón cùng áo choàng sẽ được viền lông trắng như tuyết. Nếu đội mũ này đi trong mùa gió tuyết, người ta sẽ dễ dàng liên tưởng đến nàng Chiêu Quân ở biên giới xa xôi kia. Cho nên, Thượng Quan Thấu còn có một ngoại hiệu là “Quan Chiêu Quân”. Thượng Quan công tử có dáng người nhỏ nhắn, yếu điệu so với Chiêu Quân chỉ có hơn chứ không kém. Hành vi cử chỉ so với nam nhân hỗn tạp trong quân đội lại càng cao hơn một bậc. Nếu đã thấy qua việc hắn đánh nhau với người khác, nhất định sẽ nhớ rõ cảnh tượng hắn thân thủ phi phàm, chém đứt khoát mau lẹ, mũ nón, trường bào hòa cùng mái tóc dài bay lên, xoay tròn trong tuyết.

Bởi vì hắn thân thủ cao cường, dáng người lại đẹp, còn có người cha là quan nhất phẩm triều đình, cho nên Thượng Quan Chiêu Quân còn có một ngoại hiệu khác, là “Nhất Phẩm Thấu”.

Ngoài những tin đồn đó, bất quá những lời đồn chính xác về Thượng Quan Thấu rất ít. Trọng Tuyết Chi nghe được chỉ là bản cũ, tuyệt đối so với những lời đồn này quá mức thừa.

Trọng Tuyết Chi thực sự không hiểu, tất cả mọi người đều là người có tên tuổi, vì cái gì cuộc sống của nàng lại xui xẻo đến vậy?

Có không ít kẻ thù đã không nói, còn bị con nha đầu âm hồn bất tán Lâm Phụng Từ chết tiệt kia bám lấy.

Ngày hôm sau, người của Trọng Hòa Cung đến hội trường của đại hội anh hùng.

Tất cả người dự thi đều có quyền khiếu chiến. Người khiếu chiến chỉ có một cơ hội, nếu bại trận còn có thể khiếu chiến người đã đánh bại mình hoặc bất cứ kẻ nào, sau đó mới có thể sắp xếp thắng bại.

Trọng Tuyết Chi mang theo năm vị hộ pháp, còn có hai nha đầu vừa đến hội trường, đã thành tiêu điểm bàn tán của mọi người. Tuy nói nàng xuất môn rất sớm, nhưng những người trẻ tuổi của giang hồ, hầu như chưa gặp qua nhiều.

Nàng vừa tìm được chỗ ngồi “ngàn năm không đổi” của Trọng Hòa Cung, chợt nghe một giọng nói ôn hòa: “Tuyết Chi, con cũng đến đây sao?”

Người này là người vinh dự được nàng xếp thứ hai trong danh sách “bị-nàng-ghét-nhất”.

Quả nhiên vừa quay đầu lại liền thấy cả đoàn đệ tử của Linh Kiếm sơn trang, mười lăm, ba mươi gì đều có đủ, đi đầu là một đại thúc đẹp trai cỡ ba mươi tuổi. Trọng Tuyết Chi nghĩ, ông ta và con gái ông ấy đều có đôi mắt to lồi ra như mắt cá, còn cái nốt ruồi bà mai nữa chứ, càng nhìn càng thấy ghét.

Tuy nói thế, nhưng Trọng Tuyết Chi lại không tình nguyện đứng lên, kéo khóe miệng, lộ ra nụ cười cứng ngắt:

“Hiên Phụng thúc thúc.”

Trọng Tuyết Chi không còn cách nào khác, hai vị phụ thân đã căn dặn: phải lễ phép với Lâm Hiên Phụng.

Lâm Hiên Phụng nhìn đứa con gái ruột của mình rồi dường như rất vui vẻ: “Thật tốt quá, đứa con gái này suốt ngày nhắc đến con, để ta gọi nó lại đây.”

“Không cần, tiểu nữ còn có việc.”

“Cũng tốt, con hãy chuẩn bị kỹ, chốc nữa thể hiện thật tốt.”

Tuyết Chi thở mạnh một hơi, vừa xoay người liền bị Lâm Hiên Phụng gọi lại:

“Đừng rồi, nhị phụ thân của con đã trở về chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Tuyết Chi không trả lời, Lâm Hiên Phụng cũng không hỏi lại.

Nàng không nghĩ sẽ nhắc đến Lâm Vũ Hoàng. Đối với Trọng Liên, biểu hiện của nàng là sùng bái và tôn kính. Còn đối với Lâm Vũ Hoàng, lúc thì chống đối, lúc thì vô lễ. Có lẽ bởi vì tính cách của Lâm Vũ Hoàng rất là cầu thả, nàng nhiều lúc rất nhớ hai vị phụ thân, nhất lúc bị đối phương cười ngốc hề hề mà mang từ kinh thành về. Lâm Vũ Hoàng ôm vai Trọng Liên, thờ dài nói:” Haizz ... Đánh cha mà còn oai phong lẫm liệt như vậy, chỉ có Lâm Tuyết Chi nhà ta thôi”. Trọng Liên cũng không sửa lời, cái gì cũng nghe theo hần, chỉ riêng Tuyết Chi phản kháng lại, nói nàng họ Trọng.

Năm Trọng Liên qua đời, mọi chuyện đều chẳng buồn sẽ.

Trọng Tuyết Chi nhìn một vết sẹo dài từ khuỷu tay đến bàn tay. Nàng có làn da trắng muốt, vết sẹo nổi lên càng rõ ràng, nhìn thật không đẹp mắt. Nàng chưa bao giờ tin cái gì gọi là “thiên mệnh”, nhưng vết sẹo này làm nàng cực kỳ đau thương, phải cố gắng vượt qua nỗi đau thể xác này.

Căn cơ võ công của nàng từ nhỏ rất tốt, có điều, do có tư chất thiên phú, nên cũng không có gì đáng nói. Nhưng năm nàng mười một tuổi, xuống núi mua cháo đậu đỏ, lúc đi quá khu đá nhám thạch bị trượt chân trên sườn núi ngã xuống, tay phải bám trụ được vào mỏm đá, nhưng không có cách nào leo lên, tay còn chảy rất nhiều máu. May mà cháo đậu đỏ trên tay không chảy xuống, Tuyết Chi thả lỏng một hơi, đem cháo đặt trên tảng đá, sau đó cắn răng xé vải trên áo băng bó sơ lại, lúc băng lại không cần thận va vào làm cháo đậu rơi xuống vực.

Tuyết Chi gấp đến độ không thêm để ý việc băng bó, trực tiếp đè miệng vết thương lại rồi chạy xuống chân núi.

Trọng Liên mê man đã nhiều ngày, nhưng ngay lúc này lại tỉnh dậy, điều đầu tiên muốn làm là ăn cháo đậu đỏ ở cửa hàng nhỏ dưới chân núi. Mọi người trong Trọng Hòa Cung đều biết, chuyện Trọng Liên thích nhất là sau khi luyện võ xong sẽ ăn một chén cháo đậu đỏ bán ở dưới núi.

Một người đã hơn ba mươi tuổi đầu, lúc bệnh nặng lại đột nhiên gọi con gái mình đi mua cháo để ăn.

Tuy chỉ là đứa trẻ mười tuổi, tính tình còn ngây thơ, nhưng trực giác của Tuyết Chi cho biết, cha nàng hiện tại không ổn.

Ai ngờ vừa chạy đến chân núi, đã có đệ tử khóc sụt sụt chạy xuống báo, cung chủ đã qua đời.

Lúc Tuyết Chi chạy về, các đệ tử, người thì hô khóc, la lối, có người thì trầm mặc không nói.

Rốt cuộc đã đến Tầm Liên Các, lấy thật nhiều dũng khí mới dám bước vào, lại không nghĩ đến bên trong im lặng một cách đáng sợ. Trọng Liên vẫn nằm ngay ngắn trên giường, Lâm Vũ Hoàng ngồi bên cạnh, không nói một lời, nước mắt ông ta chảy xuống, thấm đẫm cả cổ áo.

Nửa canh giờ trước, Trọng Liên vẫn còn cười nói với Lâm Vũ Hoàng:” Kỳ thật lúc ngươi và người kia vừa bỏ đi, ta thực sự rất sợ hãi.”

Lâm Vũ Hoàng kéo khéo miệng, nở một nụ cười hết sức khó coi:” Ngươi nghĩ rằng ta quay trở về cùng ngươi ư? Ta chỉ là lười đi mua cháo đậu đỏ thôi.”

“Kỳ thật lúc này, ta còn hy vọng ngươi cùng ta ... Có phải ngươi trách ta rất nhu nhược không?”

“Từ trước đến nay ngươi đều nhu nhược như vậy, còn không phải là do ta bảo vệ ngươi kỹ quá.”

Trọng Liên nhẹ nhàng cười:” Hoàng nhi, lúc trước ta nghe Hải Đường và Chu Sa nói, Phúc gia ở Trường An nhập về rất nhiều tơ băng tằm, ta nghĩ nếu may một bộ đồ mới cho ngươi, nhất định rất đẹp.”

“Ngươi bây giờ lại hay đùa như ta sao? Ta đã nói nhiều rồi, không cần bắt ta ăn mặc giống mấy cô nương kia, ngươi bàn về đề tài nữ nhi, trâm hoa này, ta thấy rất khó chịu.”

“Không phải, ta nói là may một bộ đồ mới mà.”

Lúc này, Lâm Vũ Hoàng mới chợt có phản ứng, cắn chặt răng nói:” Mấy chuyện nữ nhân thích, bổn đại gia ta không thèm làm. Nhưng thật ra ta quan tâm đến cây đao uy nhất kia hơn, nghe nói nó còn sắc bén hơn đao của quỷ thần.”

“Ngươi thật là, không hiểu cái gì gọi là phong tình.” Trọng Liên nắm chặt tay hần hơn, “Có người nói, “Kiếp trước phải ngoảnh đầu lại nhìn nhau năm trăm lần, thì mới đổi được một lần gặp thoáng qua ở kiếp này. Không biết sau năm trăm năm, Hoàng nhi có ngoảnh đầu lại nhìn ta một lần?”

“Ta xưa nay không thích nói những lời buồn nôn, cũng không hứa hẹn gì với người khác, đây là ngươi đang ép ta. Đời này, ta vì ngươi mà mang họa, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau sau nữa, lại sau sau nữa, không biết có còn đứng ở đây không. Ngươi nên tích chút đức, nói chuyện vui về tỷ có được không?”

“Ta sẽ chờ ngươi năm trăm năm.” Trọng Liên miệng vẫn đang cười, nhưng đã mệt mỏi đến cực điểm, mắt cũng không mở ra được,” Đến lúc đó, ta sẽ mang ngươi ngao du Phụng Thiên, tham gia anh hùng đại hội, đi xem cửa hàng binh khí lớn nhất Kinh thành, cưỡi con ngựa trắng, đi khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Trường An, để tất cả mọi người đều biết, ta và ngươi ở bên nhau thật vui vẻ. Để mọi người biết, Trọng Liên ta ... mãi mãi yêu Lâm Vũ Hoàng ...”

Đầu hạ, khi Hồng Liên nở rộ.

Trọng Liên nằm trên giường, giống như đang ngủ say, khóe miệng còn vươn ý cười,

Đến cuối cùng, hấn vẫn nắm chặt tay Lâm Vũ Hoàng. Cho đến khi tay đã lạnh, Lâm Vũ Hoàng vẫn không chịu buông ra.

Tuyết Chi chưa bao giờ thấy hai vị phụ thân khóc, nhưng nàng biết, Trọng Liên đã tắt thở, còn Lâm Vũ Hoàng tuyệt đối sẽ không khóc.

Tất cả mọi người trong Trọng Hóa Cung đều tham gia tang lễ của Trọng Liên. Lúc động quan, Lâm Vũ Hoàng dùng hai tay đào mộ, nhưng trước lúc hạ táng, lại mở quan tài, ôm thi thể Trọng Liên khóc mấy canh giờ mới chịu buông.

Tuyết Chi cũng không ngờ được, lần đầu tiên trải qua việc sinh ly tử biệt với người thân, người đó lại là cha nàng.

Qua mấy ngày sau, Lâm Vũ Hoàng vẫn không chịu ăn cơm, mặc áo tang đứng ở mộ Trọng Liên, cuối cùng té xỉu trước mộ.

Sau khi tỉnh lại không bao lâu, Lâm Vũ Hoàng mai danh ẩn tích, hoàn toàn biến mất.

Ngay cả Tuyết Chi cũng không dám hỏi nguyên nhân.

Nếu sau này nghe được tin nhị phụ thân cũng quy thiên, nàng không biết có chịu nổi đả kích này không.

Về vết thương của nàng, đại phu nói do không xử lý kịp thời, sẽ có sẹo, sau vài năm có thể nhạt bớt nhưng vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trở lại vị trí chủ thượng, chợt nghe Ngọc Lưu Ly nói với Mục Viễn:”Mấy năm này, quy định của anh hùng đại hội sửa đổi không ít, quả nhiên công minh, chính xác hơn. Bất quá trước kia xem thật kích thích, thời gian qua cũng nhanh thật. Người xem, tên tiểu tử đằng kia, võ công tệ vậy còn lên đánh, nếu là lúc trước, chỉ sợ đều là cao thủ tiềm ẩn.”

Mục Viễn nói:”Người xem người kia, chiêu thức rất cổ quái, cũng không phải là thiên phú, nhưng tư chất nhất định không tệ.”

Lúc này, phía sau chợt có người đứng lên, hướng Ngọc Lưu Ly hét lớn:”Dám nói tiểu sư đệ chúng ta như vậy, người chết chắc rồi!”

Ngọc Lưu Ly quay đầu nhìn người kia, cười lạnh nói:”Các người là người của phái nào, ta nói hấn chứ chưa nói người.”

Phía sau đám nam tử đang đứng, xa xa phía trên đài là vị thiếu niên đang luận võ. Người phía sau không cách nào thấy lỗi đài, đều đang rất bức mình. Kỳ lạ nhất là, cử chỉ của đám nam nhân này thật chẳng có giáo dục, ăn mặc lại hết sức quái lạ. Nhìn kỹ lại, ai cũng mi thanh mục tú, nhưng lại thiếu một chút khí chất.

Chu Sa nói:”Đó là môn phái nào, nhìn thật kỳ quái.”

Mục Viễn nói:”Chắc là Huyền Thiên Hồng Linh. Mỗi người bọn họ đều đeo bên hông một ‘hò lô độc’.”

“A, đúng rồi.” Chu Sa hạ giọng nói:”Nghe nói cả môn phái này đều là nam sùng hậu cung, quan chủ Mãn Phi Nguyệt là một nữ nhân biến thái, tâm ngoan thủ lạt (độc ác), dùng độc hại người, ả ta thích để thuộc hạ ăn mặc kỳ dị, tất cả đều phải nuôi những loài vật có độc, phóng độc cổ. Mặc dù tính độc không bằng Thiên Nhai – Độc công tử, cổ tình không bì với Quỷ Mẫu – Cô nương tử, nhưng nếu có dịp họ sẽ náo loạn mọi nơi, giết người như cỏ rác.”

Tuyết Chi đến gần, nhỏ giọng nói:”Đây mới gọi là Tà giáo, sao mọi người lại chìa mũi dùi vào chúng ta chứ?”

Hải Đường nói:”Lúc Trọng cung chủ còn tại thế, chúng ta là môn phái trung lập. Cung chủ thời trẻ giết người lung tung, người ta chỉ nói nhà họ Trọng nuôi toàn nghiệt tử. Thế là chúng ta biến thành ‘Tà giáo’, từ đó mọi người trong thiên hạ đều bắt đầu sợ võ công của cung chủ. Thiếu cung chủ, người sau này không giỏi cũng tốt, Trọng Hóa Cung ta đỡ phải đứng mũi chịu sào.”

Mục Viễn nói:”Thực ra, nhìn chung Hồng Linh chỉ có Mãn Phi Nguyệt thân thủ không tồi, hôm trước vừa bại trong tay Nguyên Song Song, đứng thứ chín. Võ công của những đệ tử khác chỉ dễ lòe mắt thiên hạ, đánh nhau với họ rất dễ nắm phần thắng, nhưng nếu bàn về thắng bại, chỉ sợ đầu không lại họ.”

Ngọc Lưu Ly nói:”Ta nghe nói những người xếp hạng dưới đầu với Mãn Phi Nguyệt, chỉ có Thượng Quan Thấu là thắng được, không biết thực hư ra

sao.”

Mục Viễn nói:” Đó là sự thật, Thượng Quan Thấu có cao nhân giúp đỡ, đã sớm luyện được một thân bách độc bất xâm.”

Ngọc Lưu Ly cười:” Thiên hạ làm gì có nhiều cao nhân đến vậy.”

“Ta đoán là Nguyệt Thượng nhị cốc chủ.”

“Nói vậy, ta nghe nói Nguyệt Thượng nhị cốc chủ suốt ngày ở lý trong cốc, ăn uống không trả bạc, mọi người trong cốc còn hận không thể đuổi hắn đi, chỉ có Thượng Quan Thấu vẫn giữ hắn lại ...” Ngọc Lưu Ly bỗng nhiên đập tay một phát,” Nói không sai, ta đã nói mấy năm nay Thượng Quan Chiêu Quân càng ngày càng thần bí, thì ra là sắp siêu thoát thăng tiên rồi.”

Lúc này, người phía sau lại kêu lên:

“Ê, ê, ê, các người thì thăm cái gì?”

Trọng Tuyết Chi đang háng hái nghe, lại bị quấy rầy, lập tức đứng lên nói:” Câm miệng!”

Những người đó vừa thấy Tuyết Chi thì cười ha hả. Trên mặt mỗi người đều lộ vẻ hình xăm, nhìn chẳng ra gì cả.

Lúc này, giọng nói một nữ tử truyền đến:” Đang cười cái gì vậy?”

“Đại nương này tự nhiên bảo chúng ta “câm miệng”, ha ha ha ha ...”

Đại .... Nương?

Ngay sau đó, nàng cũng biết, đại nương là đang nói mình,

Một đám yêu nam (nam nhân yêu ma, quỷ quái) đứng ở giữa, bỗng nhiên vây quanh một bé gái, chỉ cao đến ngực bọn họ, nhìn thế nào cũng chỉ khoảng mười hai tuổi. Làn da nàng không giống những đứa trẻ da trắng hồng hào khác, mà xanh xao nhợt nhạt. Còn đôi môi, chỉ là hai phiến lam sắc, cũng không đáng sợ lắm, nhưng nhìn thật quái dị.

Tuyết Chi thấp giọng nói:” Đừng nói ta biết, đây là Mãn Phi Nguyệt.”

Mục Viễn nói:” Chính là ả.”

Tuyết Chi nuốt một ngụm nước bọt không biết nên làm thế nào. Mãn Phi Nguyệt lại vô cùng thướt tha đi tới, hết sức thân thiết chạm vào Tuyết Chi:” Vị này chính là Thiếu cung chủ của Trọng Hòa Cung?”

Tuyết Chi nhìn thấy đôi môi màu lam với làn da xanh xao ấy, theo bản năng thu tay lại.

Mãn Phi Nguyệt xấu hổ, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại cười:” Đệ tử của ta nói chuyện thất lễ, đắc tội với Thiếu cung chủ, mong người thứ lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Rõ ràng là đáng vẽ của một đứa trẻ, khi nói chuyện lại giống một bà cô hiền lành, nhu mì. Loại cảm giác kỳ quái này thật sự khó nói.

Phía sau, bỗng nhiên quần chúng bắt đầu nhỏ giọng hô lên.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người trên võ đài ngã ra dần rồi ngã xuống một cái. Cái xác vừa ngã xuống kia lúc đầu đang chiếm ưu thế, lúc này lại nằm dài trên võ đài, trên mặt đủ mọi màu sắc, gần như sắp tắt thở.

Nhiều người nhìn không được đang nôn khan phía dưới.

Trọng Tuyết Chi cảm thấy ghê tởm muốn xoay người đi.

Người chết trên võ đài cũng không phải là nhân vật quan trọng, nhưng cũng là một đệ tử của Hoa Sơn. Huyền Thiên Hồng Linh đứng là vuốt mặt không nề mũi. Anh hùng đại hội tổ chức sáu mươi năm nay chưa hề xảy ra việc giết người. Vị chủ trì của anh hùng đại hội lần này, phương trượng Thiếu Lâm – Thích Viêm đã lên đài khám nghiệm tử thi, bắt đầu truy cứu trách nhiệm.

Tuyết Chi vừa quay đầu lại đã phát hiện Mãn Phi Nguyệt và đám yêu nam kia đã biến mất.

Phong Thành – trưởng môn Hoa Sơn đã muốn dẫn theo đệ tử ra ngoài trả thù, phương trượng Thích Viêm tuyên bố, trong vòng mười lăm năm, Huyền Thiên Hồng Linh mất tư cách tham dự anh hùng đại hội.

Không khí ở đại hội trầm đi không ít, nhưng mọi việc vẫn đang tiếp tục.

Ngọc Lưu Ly thấy thi thể bị hạ nhân dùng vải bố bao lại khiến xuống, chắc lưỡi nói:” Thật không ngờ, tên tiểu tử võ công như thái rau kia, lại ra tay tàn độc, hăng máu đến thế.”

Chu Sa nói:” Thuộc hạ của Mãn Phi Nguyệt, có mấy người lại bình thường?”

Tuyết Chi nói:” Mãn Phi Nguyệt dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, sao mà ...”

“Bà ta không phải là một đứa trẻ. Á từ nhỏ đã luyện độc công, đến năm mười hai tuổi không biết đã uống nhầm độc gì, cơ thể không phát triển nữa, Mãn Phi Nguyệt rất quan tâm đến làn da và vóc dáng của ả, muốn trở thành bộ dáng của một cô nương mười chín tuổi, vì thế càng cố gắng giải độc, ai ngờ cơ thể ả đã qua giai đoạn dậy thì, đã không cao lên thì không nói, màu da lại còn biến thành như vậy. Toàn bộ đệ tử của Hồng Linh đều là nam nhân, còn người hầu đều là nữ, so với ả còn thấp bé hơn. Nếu ai lỡ cao hơn hoặc có bộ ngực lớn hơn ả, thế nào cũng bị hạ độc đến chết.”

Ngọc Lưu Ly nói:” Người như vậy đúng là thiên hạ vô song.” (ý là quái dị như bà trên đời có một không hai ==)

“Tóm lại, Thiếu cung chủ phải đề phòng ả ta. Người đàn bà này nhìn qua thấy vô hại, nhưng thực sự rất đáng sợ.”

Trọng Tuyết Chi căn bản không chú tâm nghe. Ánh mắt của nàng vẫn nhìn qua Linh Kiếm sơn trang và Tuyết Yến giáo. Phụng Tử hình như bị thi thể kia dọa, ôm lấy cánh tay Lâm Hiên Phụng mà làm nũng, làm các sư huynh, sư tỷ và các trưởng bối đều ồ lên trên chọc cô ta. Thật ra Tuyết Chi đã quen dòm cái bộ dạng này, nhưng vừa thấy cha cô ta – Lâm Hiên Phụng đứng bên đỡ dành, trấn an, rồi vuốt đầu, Tuyết Chi đột nhiên thấy khó chịu.

Chu Sa đứng trước mặt Tuyết Chi lắc lắc:” Thiếu cung chủ?”

Tuyết Chi nhặt bảo kiếm lên, nhảy lên võ đài.

Trên đài không có người, nàng vừa nhảy lên đã có hơn trăm ngàn tầm mắt phóng đến.

“Trọng Hòa Cung – Trọng Tuyết Chi!” Trọng Tuyết Chi hướng bốn phía chấp tay, sau đó xoay qua Lâm Phụng Tử, ” Mời Tuyết Yến giáo – Lâm Phụng Tử chỉ giáo!”

Phụng Tử thoáng giật mình nhìn lên

Những đệ tử mới nhập môn của Linh Kiếm sơn trang đều đang tự hỏi, cô nương anh khí bừng bừng trên đài kia rốt cuộc có lai lịch gì.

Thấy nàng không kiên nhẫn mà dậm chân xuống, Hạ Khinh Mĩ cũng không nhịn được hỏi, ” Cô nương này tính tình rất cứng rắn, Phụng Tử, muội nên cẩn thận một chút.”

Phụng Tử mím môi, nhận roi rồi nhảy lên lôi đài, hướng Tuyết Chi chào:” Tỷ tỷ.”

Trọng Tuyết Chi đứng thẳng, dùng kiếm khí chỉ vào cô ta, không khí thoáng chút đã căng thẳng tột độ.

Võ đài bên cạnh vẫn còn thi đấu, nhưng mọi người đều chú ý đến bên này. Hai cô nương này đều là người mới, chỉ chừng mười mấy tuổi, sao lại ghen ghét nhau đến thành như vậy.

“Chuyện này còn phải đoán sao? Đương nhiên là vì một người nam nhân rồi.” Một đại thúc đẹp trai rất có kinh nghiệm vuốt râu nói:” Cô nương xinh đẹp nhưng đáng về hung dữ kia là Thiếu cung chủ của Trọng Hòa Cung, chỉ nghe nói nàng bị cô nương hiền lành cái gì Phụng Tử kia cướp người yêu. Nữ nhân với nhau còn không phải xuất hiện thâm cừu đại hận sao.” (thù oán sâu nặng)

Mọi người nghe xong đều rõ ràng mọi chuyện, học theo bộ dáng của hấn, sờ sờ cằm

Nhưng mà, nam nhân đó là ai?

Mọi người xung quanh võ đài bắt đầu tìm kiếm thanh niên anh tuấn nhưng không có kết quả.

Trên đài đã bắt đầu đánh nhau

Tuyết Chi thật là cho mọi người một vinh dự lớn, đánh nhau với người khác, bình thường nàng sẽ dùng Hồn Nguyệt Kiếm

“Hồn Nguyệt kiếm pháp” và tâm pháp “Cửu diệu viêm ảnh” là một đôi võ công phối hợp của đệ tử Trọng Hòa Cung. Người nào tu luyện chỉ cần một nửa, đã trở thành nhất đẳng cao thủ. Bất quá, hai bản bí kíp trên rất khó tu luyện. Gần năm mươi năm, luyện “Hồn Nguyệt kiếm” đến tầng thứ chín chỉ có bảy mươi: Nhậm nhị cung chủ, Vũ Văn trưởng lão, Xa Cừ, Hải Đường, Thủy Kính, Mục Viễn. Những người còn sống, chỉ có Xa Cừ, Hải Đường và Mục Viễn. Nhưng tu luyện bí kíp đến tầng cuối cùng, mấy năm nay chỉ có hai người, là Trọng Liên và Mục Viễn.

Hồn Nguyệt Kiếm của Trọng Tuyết Chi luyện đến tầng bảy, “Cửu diệu viêm ảnh” tầng thứ năm, nếu muốn đánh bại Phụng Tử, phải cố gắng hết sức. Thân pháp của Phụng Tử rất nhanh, phản ứng cũng mau lẹ, nhưng Tuyết Yến giáo chính là một phần của Linh Kiếm sơn trang, chiêu thức ổn định. Nhưng kiếm pháp của Trọng Hòa Cung vừa nhanh vừa biến hóa không ngừng, thật sự không thể đã thương được. Lâm Phụng Tử đành né đòn rất khó khăn.

Bầu trời tháng mười, trống trải mà xa xăm, rồi lại vô cùng thấp. Âm thanh binh khí chạm vào nhau, giống như vang giữa trời, rồi vọng lại.

Cuối cùng, Tuyết Chi xuất chiêu “Xích Viêm thần công”, đánh rơi roi của Lâm Phụng Tử.

Lúc rơi xuống, đuôi roi của Lâm Phụng Tử làm cổ cô ta có một vết ngắn đỏ.

Tuyết Chi thở mạnh một hơi, tiến lên phía trước, lại nghe giọng của Phương trưởng tuyên bố: “Trọng Hòa Cung – Trọng Tuyết Chi thắng.”

Lâm Phụng Tử lại xoay sang Trọng Tuyết Chi chấp tay chào, băng vết thương ở cổ, cũng không quay đầu lại vỗ đùi.

Tuyết Chi đột nhiên có chút hối hận

Nàng vừa chuẩn bị bước xuống đã có người cầm trường kiếm, nhảy lên lôi đài, hướng nàng chấp tay:

“Mời Thiếu cung chủ của Trọng Hòa Cung chỉ giáo.”

Vì thế, lời tiên đoán của đại thúc kia bắt đầu, phần lớn mọi người đều hiểu, phát hiện ra sự thật là:

Nam nhân may mắn kia, chính là Hạ Khinh Mi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Lần này đến phiên Tuyết Chi giật mình.

Tuyết Chi chưa từng lĩnh giáo với người của Linh Kiếm sơn trang, thân thủ của Hạ Khinh Mi nàng cũng không biết rõ. Lại nghe nói ở lần luận võ trước, Hạ Khinh Mi biểu hiện rất xuất sắc, nàng lại hơi khản trương. Trọng Tuyết Chi trút hết khản trương ra, đến giờ càng mạnh mẽ hơn nữa.

“Ba!”, chỉ nghe một thanh âm vang lên, thanh kiếm trong tay nàng như chém phải không khí. Tuyết Chi nhanh nhẹn dậm chân hai bước, một đạo quang hỏa chớp mắt vọt đến trước mặt Hạ Khinh Mi, lập tức công kích lại.

Mới đầu, Hạ Khinh Mi không đỡ nổi chiêu của Tuyết Chi, vừa lui vừa thủ. Sau đó nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, Hạ Khinh Mi không xuất chiêu ra bốn hướng, để kiếm ở sau lưng, dùng hai ngón tay phải đánh nhau với nàng. Trong khoảng cách gần như vậy, mỗi lần Tuyết Chi gần như đâm trúng hân, Hạ Khinh Mi lại luôn ở lúc “chỉ mảnh treo chuông” (nguy hiểm) mà né được.

Chu Sa nói: “Hạ Khinh Mi đang làm gì vậy? Ngoạn gia thương rượu sao?”

Xa Cừ nhìn tiểu thư, đột nhiên nói: “Đại hộ pháp, thỉnh quyết định.”

Mục Viễn nói: “Ta biết rồi.”

Chu Sa nói: “Các người đang nói gì vậy?”

Hải Đường nói: “Thắng Hạ Khinh Mi xong liền rút thôi, ngàn vạn lần đừng tham chiến.”

Mục Viễn nói: “Được”

Chu Sa nói: “Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?”

“Trận này Thiếu cung chủ thua.” Ngọc Lưu Ly chỉ chỉ Hạ Khinh Mi, “Họ Hạ này sử dụng chiêu thức tối thượng của Linh Kiếm sơn trang – Nghênh Thần Chỉ, khi sử dụng chiêu thức này chỉ có thể tiếp chiêu, không thể ra chiêu, chuyên dùng để bảo vệ mình, dụ địch nhân, đối phó với người hay xúc động. Hơn nữa, nếu sử dụng tốt còn có thể chỉ sau một chiêu đánh bại đối phương. Nhưng nếu đối phó với địch thủ võ công cao hơn và bình tĩnh hơn, liền bị hóa giải...”

Kết quả, Ngọc Lưu Ly nói chưa xong, vũ khí trên đài vang lên hai tiếng, thanh lợi kiếm (thanh kiếm lợi hại) của Tuyết Chi bay một đường đến trước mặt

Tứ đại hộ pháp.

Thích Viêm tuyên bố,” Linh Kiếm son trang – Hạ Kinh Mi thắng.”

Mấy người cùng nhìn thanh kiếm, trầm mặc một hồi.

Tuyết Chi băng bó cánh tay phải, có chút ngượng ngùng đi xuống đài.

Hạ Kinh Mi đứng trên đài, giống như đã đoán được chắc chắn sẽ có người tiếp tục khiêu chiến.

Mục Viễn lấy vải lau kiếm ra, lau lên kiếm của Tuyết Chi, vuốt một cách lưu loát.

Vừa chuẩn bị nhảy lên đài, một bóng dáng trắng như tuyết đập gió nhảy lên, dừng ở giữa lối đài đo thẩm:

“Tại hạ muốn cùng Hạ công tử lãnh giáo một chút.”

Người giỏi kinh công rất nhiều, nhưng kinh công người này còn nhanh hơn một bậc. Tuyết Chi thậm chí còn chưa đi đến giữa cầu thang.

Hắn đứng thật lâu sau, mọi người mới có phản ứng

Hải Đường kinh ngạc nói:” Ngươi nói xem, hắn với cung chủ ai nhanh hơn?”

Ngọc Lưu Ly nói:” Đương nhiên là hắn.”

Hải Đường nói:” Ta đang nói đến Liên cung chủ.”

Chu Sa nói:” Tất nhiên là cung chủ, ai có thể so sánh được với tốc độ của cung chủ chứ?”

Hải Đường nói:” Ngươi chắc chứ?”

“Không biết, đừng hỏi nữa, có ai có thể so sánh với cung chủ được.”

“ ... ”

Trên đài, người mặc trường bào trắng muốt, tay cầm bảo trượng, lưng thẳng tắp.

Nhìn từ xa, dáng người hắn đẹp như một bức họa. Đáng tiếc là người ấy đội mũ, nên chỉ có thể thấy được chóp mũi trắng trẻo của hắn.

Hạ Kinh Mi chấp tay, có chút nghi ngờ:” Xin hỏi danh tánh các hạ?”

“Cái này không quan trọng.” Người trên đài hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tuyết Chi, lộ ra nửa khuôn mặt, khoe miệng khê giương lên,” Ta chỉ ra mặt thay vị cô nương vừa rồi mà thôi.”

Cảnh tượng nhất thời lạng như tờ.

Chu Sa tròn tròn hai mắt:” Đẹp trai quá ... ”

Ngọc Lưu Ly nói:” Chu Sa, nhìn lại tuổi của ngươi đi ... ”

“Câm miệng!”

“Công tử là tất lại thương hương tiếc ngọc lúc này, đây là lối đài của đại hội anh hùng.” Hạ Kinh Mi nghĩ, cười nói” Huống hồ, không báo danh tính, không hợp quy củ của đại hội.”

Lúc này, Thích Viêm đi ra nói:” Không sao, nhị vị có thể bắt đầu rồi.”

Phong Thành – Chương môn phái Hoa Sơn đối chiếu bản danh sách:” Nhớ kỹ, Nguyệt Thượng Cốc – Thượng Quan Thấu.”

“Nhưng mà , vị công tử kia không có ... ”

“Thượng Quan Thấu, Thượng Quan Thấu, không cần đề ý đến hắn, nhớ kỹ là được.” Phong Thành vuốt mồ hôi, “Hai tên tiểu tử này rất đáng ghét, để bọn họ lường gạt câu thương đi.”

Các cô nương của Tuyết Yên giáo bắt đầu ríu rít:

“Giáo chủ, giáo chủ, đó là ai vậy?”

“Đúng vậy, vô lễ quá, dám nói chuyện như thế với sư huynh?”

Nguyên Song Song vui mừng không kềm chế được:” Thấu nhi của ta, đúng là Chiêu Quân phương xa!”

Nam tử chung quanh liếc hần một cái, đều trầm mặc.

Chỉ có Lâm Hiên Phụng, vẫn không nói gì.

Lần này Hạ Kinh Mi không dùng “Nghênh Thần Chỉ”, mà trực tiếp sử dụng Tam đại kiếm pháp, một trong “Hư cực thất kiếm” của Linh Kiếm sơn trang. Mỗi chiêu của hắn đều là đòn sát thủ, và cũng là chiêu thức tâm đắc nhất. Thất kiếm ở giữa, trước lục kiếm đều luân phiên sử dụng “Lưỡng chủng kiếm pháp”, kiếm cuối là trọng kích, nếu trúng sẽ bị thương rất nặng.

Nhưng người khác không ngờ là, hắn mỗi lần xuất chiêu, Thượng Quan Thấu đều dùng trượng xuất một chiêu giống hệt, chẳng qua là khác phương hướng. Cuối cùng, Thượng Quan Thấu phi thân qua một bên, kiếm lại đâm vào không trung.

Sau đó, Thượng Quan Thấu chống gậy ngang thân kiếm, hướng lên, kiếm khí liền dừng ở cổ Hạ Kinh Mi.

Thượng Quan Thấu nói:” Vẫn muốn tiếp tục sao?”

Hạ Kinh Mi không nói.

“Người là người của Linh Kiếm sơn trang, ta không nể tay.” Thượng Quan Thấu bỗng nhiên hạ giọng.” Nếu chỉ vì thích một nữ nhân, lại đối xử tệ với một nữ nhân khác, vậy không phải là một nam nhân chân chính.”

Hạ Kinh Mi trầm ngâm một lát, hướng hắn chấp tay, cười nói:” Đa tạ chỉ giáo, ta đại khái đã biết các hạ là ai.”

Hắn vừa đi xuống không bao lâu, Mục Viễn liền nhảy lên, dùng trượng chặn Thượng Quan Thấu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Thượng Quan Thấu hơi ngẩng đầu, để lộ ra ba chấm đỏ dưới khóe mắt:” Các hạ là?”

“Trọng Hóa Cung – Mục Viễn, mời” Mục Viễn hướng Thượng Quan Thấu chấp tay.

“Ta không có ghi danh, khiêu chiến với ta chẳng có giá trị gì.”

Mục Viễn ngăn người nói:” Trận chiến vừa rồi, Trọng Hóa Cung cảm kích các hạ ra tay tương trợ, nhưng thỉnh các hạ đồng ý.”

Thượng Quan Thấu đánh bại Hạ Kinh Mi, ai cũng thấy, Hạ Kinh Mi bị nội thương. Hiện tại nếu đấu với hắn, Trọng Hóa Cung còn gì mặt mũi, cho nên Mục Viễn khiêu chiến với Thượng Quan Thấu, gián tiếp đánh bại Linh Kiếm sơn trang.

Thượng Quan Thấu nói:” Nếu ta không đoán nhầm, các hạ nếu đánh bại ta xong, sẽ đi ngay?”

“Phải”

“Ta không đánh”

“Nếu không đánh, các hạ sẽ mất tư cách tham gia đại hội.”

“Ta vốn không tham gia đại hội này, nên không thể nói là mất tư cách. Vừa rồi giúp cô nương kia hả giận, ta cũng đã xong mục đích. Cáo từ.”

Nói xong, Thượng Quan Thấu dậm chân một cái chớp mắt đã biến mất. Phần lớn mọi người đến không nhìn rõ mặt hắn.

Mục Viễn nhìn đám người vô tích sự bu quanh Hạ Kinh Mi, rốt cuộc cũng từ bỏ.

Lúc sau, Chu Sa nhin không được nói:” Mục Viễn ngu ngốc, sao không đuổi theo?”

“Nếu người khác vào khiêu chiến, chúng ta cũng không ý mạnh hiếp yếu. Huống hồ, võ công của hắn, ta nhìn không rõ lắm, nếu bị đánh bại, chỉ sợ Thiếu cung chủ sẽ giết ta.” Mấy câu cuối Mục Viễn nói càng nhỏ giọng, khóe mắt còn liếc sang Tuyệt Chi.

“Không đâu!” Tuyệt Chi vỗ mạnh vào vai Mục Viễn,” Mục Viễn ca, huynh thật sự rất có nghĩa khí, ta tin rằng huynh sẽ thắng.”

“Thiếu cung chủ không cần an ủi ta. Lúc cung chủ còn sống, ta từng hứa dù xảy ra chuyện gì, ta đều bảo vệ Thiếu cung chủ Trọng Hòa Cung, đến chết không từ.”

Chu Sa nói: “Đại hộ pháp lo lắng cái gì, người kia nhìn qua có chút bản lĩnh, quả nhiên lợi hại, nếu ra oai, tất lưu danh giang hồ.”

“Võ công của Thượng Quan Thấu không thể xem thường được. Mới đây thôi, ghi chép lưu lại việc hắn xuất thủ với người khác, đều là toàn thắng. Mặc kệ là kết thúc bằng phương pháp gì, trước giờ hắn chưa từng bại, cũng không có ai biết điểm mấu chốt của việc này là gì.”

“Thượng Quan Thấu?” Tuyết Chi nháy mắt mấy cái, “Đó là Thượng Quan Thấu? Làm sao huynh biết?”

“Hắn đã luyện ‘Hư cực thất kiếm’ đến tầng thứ tám, nhất định đã học qua ở Linh Kiếm sơn trang. Nhưng chiêu thức hắn đánh bại Hạ Kinh Mi, lại là ‘Kính biến trượng pháp’ của Nguyệt Thượng cốc. Đầu trượng là Thiển Lam bảo thạch, giống hệt khối băng, chắc là ‘Hàn phách trượng.’”

Chu Sa nói: “Ta đã đoán được từ đầu, chỉ là chờ Đại hộ pháp nói xong.”

“Làm sao biết được.”

“Khi hắn liếc mắt sang nhìn, ta thấy có ba vết xăm dưới đuôi mắt.”

“Cái đó có thể giả mà.”

Chu Sa chỉ chỉ phía sau công hội trường.

Rất nhiều cô nương đều bắt đầu đi ra, hướng đến cửa.

“Mục Viễn ngu ngốc.”

“Hắn đi nhanh như vậy, người cho là vì cái gì? Đã chạy nhanh vậy mà cảnh tượng còn náo loạn đến thế, ở đây thêm chốc lát, chỉ sợ bị đám nữ nhân này vây đến chết thôi.”

Mục Viễn nhìn không được, nở nụ cười.

Ngọc Lưu Ly dậm chiêu, gạt đầu: “Khó trách khinh công giỏi vậy.”

Tuyết Chi: “Ta không thích hắn.”

Ngọc Lưu Ly nói: “Lại nữa rồi.”

“Là nam nhân, sao có thể đi trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi như vậy? Đừng nói với ta tại sao đẹp trai nha, cha ta vẫn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đấy, bộ nhìn không ra hắn là người không có trách nhiệm à?”

Chu Sa nói: “Thiếu cung chủ nói được như vậy là tốt!”

Ngọc Lưu Ly nói: “... Lại tới nữa.”

Lúc sau, Tuyết Chi lại tham gia mấy trận luận võ nữa, đứng thứ hai mươi ba.

Trước đây, trong lịch sử của anh hùng đại hội chưa có một nữ nhân nào mới hai mươi tuổi đã xếp ở vị trí này. Theo lý mà nói, đây là một vinh dự rất lớn, vì nàng là con gái của Trọng Liên. Lời bàn tán thì nhiều không kể hết, Trọng Tuyết Chi lơ đãng không để ý, nhưng vẫn phiền não trong lòng. Mọi người đều thấy được, Trọng Hòa Cung mất đi Trọng Liên quả thực ‘đại thương nguyên khí’ (tồn hại nặng nề), Mục Viễn xuất trận, đại diện cho môn phái đánh mấy hiệp, liền từ chối khiêu chiến của Nguyên Song Song, đứng thứ mười sáu. Tuyết Chi không có hảo cảm với Nguyên

Song Song, còn giận trận đầu hôm trước cùng Mục Viễn.

Nhưng Mục Viễn nói: “Nếu không có gì lớn tốt nhất đừng đắc tội nhiều, lúc này tạm thời tha cho bọn họ. Cho ta mười năm, ta nhất định làm Trọng Hòa Cung khôi phục như xưa.”

Nhìn Mục Viễn, tâm tình Tuyết Chi vẫn thấy rất phức tạp. Nàng rất tin tưởng hắn, nhưng nàng biết thân là Thiếu cung chủ, nàng không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người. Nhưng không có Trọng Liên trầm tĩnh trí tuệ, Lâm Vũ Hoàng lạnh lùng kiên cường, càng không có thân thủ tuyệt thế của bọn họ, nàng vẫn không thể tự tin được.

Đêm đến, Tuyết Chi vô cùng bất an. Nàng lần đầu tiên đêm khuya khoắt mà chạy ra luyện võ. Nhìn sóng nước dao động dồn dập, nàng bỗng nhớ đến người ở Hồng Hoa viện. Lâm Vũ Hoàng ngồi xổm xuống bên người nàng, tay nắm lấy tay nàng đang ngồi tấn, áp chân, ra quyền.

“Ya!” đôi mắt nhỏ của Tuyết Chi mang ý cười, thanh âm non nớt, không thành thạo, vung nắm đấm mềm mại vào trước mũi Lâm Vũ Hoàng. Lâm Vũ Hoàng tức giận chỉ chỉ vào mặt nàng ngốc, dám đánh phụ thân của mình.

Sóng nước óng ánh chói mắt.

“Ya!”

Dưới bầu trời bao la, ánh mắt Tuyết Chi lóe ra, cắn răng múa kiếm, nhanh nhẹn mà mạnh mẽ chặt đứt một cái cọc gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chốc lát sau, trên cầu vang đến âm thanh quyền cước đâm đá, còn có tiếng người rên rĩ. Tuyết Chi dừng tay, đi về phía trước một đoạn. Còn chưa đến nơi, liền thấy một đám người, phải giả vờ đi về hướng ven sông. Có một người bị đám người khác vây quanh, chắc chỉ là lưu manh côn đồ. Mục Viễn không đi theo, Tuyết Chi dù võ công cao tới đâu cũng có chút lo lắng. Đang do dự không biết có nên đi đến trước không, phía đó đột nhiên vang lên âm thanh đinh tai nhức óc, lớn đến độ làm cho da đầu người khác run lên. Người kia cùng tảng đá lớn biến mất trên bờ đê.

Sau đó đám yêu nhân cười ha hả, biến mất ở phía ngoài nhà trọ.

Tuyết Chi chạy nhanh theo sau, kết quả bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động, phía dưới con đê có một bậc thang, tảng đá kia nằm ở giữa bậc thang trên, người ngã xuống không biết còn sống hay đã chết, nằm cạnh tảng đá không động đậy.

Nửa đêm này, cảnh tượng thật kinh khủng. Tuyết Chi kinh ngạc nhìn người kia, không biết có nên tiến lên xem hay không.

Không lâu sau, người kia đứng lên đi mất.

Tuyết Chi rốt cuộc nhịn không được nói: “Này, này, người có sao không, coi chừng lại ngã bây giờ.”

Người nọ hình như không nghe tiếng nàng, tiếp tục bước lên phía trước. Sau đó, lúc đi đến rìa sông, hần ngã xuống.

Tuyết Chi vội vàng bước lên, lại không nghe tiếng người té xuống sông, lại thấy tảng đá kia động đậy. Nhìn kỹ lại, tảng đá móc một dây xích, mà dây xích ấy lại cột lên eo nam nhân kia, người nọ đang đang đứng chỗ ven sông và bậc thang, nước sông gợn sóng lăn tăn.

Tuyết Chi lúc này mới nhìn thấy, phía dưới là con sông yên bình lặng sóng, có một con thuyền nhỏ lênh bênh trên bậc thang, bên trong có một bình thuốc nhỏ. Thuyền đang xuôi theo dòng chảy đến, bàn tay người kia thật dài, như muốn bắt lấy chiếc thuyền kia. Đáng tiếc khoảng cách quá xa, chiều dài sợi xích không đủ.

“Ngươi muốn lấy bình dược kia hả?” Tuyết Chi hỏi

Người kia không trả lời.

Không biết là ai bố trí hình phạt này. Người này hình như trúng độc, không còn sức. Nhưng nếu phải với tới bình dược kia, tảng đá đó sẽ lăn xuống sông. Lúc đó, cho dù có thuốc giải, hần cũng đi bán muối rồi.

Tuyết Chi không nói hai lời, lập tức nhảy ra giữa sông, bơi ra kéo chiếc thuyền lại, rồi bơi đến chỗ người kia, đưa thuốc giải cho hần. Lúc nhìn thấy người kia, nàng giật mình sợ đến mức hết âm lên.

--- Gương mặt hần đủ màu đủ sắc, y hệt người lúc này chết ở anh hùng đại hội.

Người nọ đẩy tay nàng ra, bình dược rơi xuống nước.

Lá gan Tuyết Chi bỗng dung lớn ta, vội la lên: “Có phải bị người của Hồng Linh hại không, tâm trí không ổn định? Bình kia là thuốc giải đó.”

Người nọ chỉ chỉ như muốn chạy đến thuyền nhỏ.

Tuyết Chi nói: “Ngươi muốn cái thuyền kia?”

Người nọ không nói chuyện. Tuyết Chi đi lại phía trước, đem thuyền kéo lại, đưa cho hần. Hần lập tức ăn chiếc thuyền kia.

“Ngươi... Ngươi tỉnh lại đi, ngươi đang ăn giấy đó, không phải thuốc giải đâu.”

Người nọ không thèm để ý lời nàng, nhắm mắt chờ một chút. Bỗng nhiên, hần đạp chân một cái, nhảy lên bậc thang. Vèo vèo vài tiếng, hần đã đến trước bậc thang, lấy ra một cái bình nhỏ trong người, bôi chất lỏng vào dây xích, dùng sức chặt xuống, liền đứt.

Hắn lại vèo vèo vài cái nhảy lên bờ.

Tuyết Chi đến phía sau hắn: “Ngươi ổn chứ?”

Kỳ thật là vẫn rất sợ nhìn vào mắt hắn. Nhưng người này vừa quay đầu lại, trên mặt cái gì cũng không có, chính là phù lên.

Tuyết Chi chỉ vào hắn, hét còn lớn hơn lúc này: “Yêu quái! Quỷ vô diện!” Lại nghe người kia mắt kiên nhẫn nói: “Ngươi tên là gì? Âm ý quá.” Lúc nói chuyện, trong nháy mắt giữa trán hắn nhăn lên. Ngay sau đó, da trên mặt lõm xuống, chớp mũi nhô lên.

Chỉ một lát sau, một gương mặt thiếu niên mang đầy tà khí hiện ra trước mặt nàng. Cứ như vậy, trên đầu hắn có cọng lông màu hồng, lại tràn ngập yêu khí Hồng Linh.

Tuyết Chi ngạc nhiên nói: “Người là cái quái gì biến ra thế?”

Thiếu niên nói: “Ta không phải là cái quái gì biến ra, Ta phạm cấm quy, thiếu chút nữa đã chết, nhưng giờ thoát nạn, vậy thôi.”

Lúc này mới để ý đến hông hắn treo một cái hồ lô độc nhỏ, Tuyết Chi lập tức phản ứng lại: “Ngươi chính là đệ tử Hồng Linh giết người ở anh hùng đại hội phải không?”

“Phải”

Tuyết Chi bỗng nhiên hỏi hận khi cứu hắn, nói: “Nếu bọn họ chuẩn bị giết ngươi, ngươi quay về cũng chết. Giết người đền mạng, đạo lý thường mà?”

“Làm sao chết được?” Thiếu niên lắc lắc hồ lô độc bên hông, “Ta từ giờ về sau, có thể thăng chức. Quan chủ có thể còn thưởng cho ta rất nhiều cổ độc, sau này ta ở Hồng Linh, có thể nở mày nở mặt rồi.”

“Ngươi nói gì vậy? Bọn họ không phải muốn giết ngươi sao?”

Thiếu niên tự hào nói: “Đây là quy củ của môn phái, chỉ cần vượt qua bài thử thách khó của sư huynh, hơn nữa không cần ai hỗ trợ, là có thể trao đổi hồ lô với hắn.”

“Ngươi không nhờ ai giúp sao?”

Người nọ kêu: “Ngươi đã cứu ta, nhưng ngươi đâu có biết ta tìm người giúp?”

Thiên hạ rộng lớn, người vô lại rất nhiều, nhưng không biết xấu hổ đến vậy, đây là lần đầu nàng gặp. Đúng là không thể cùng người của Hồng Linh hiểu nhau mà, Tuyết Chi xoay người bước đi.

Thiếu niên phía sau nói: “Bất quá, quan chủ cũng có nói, có ơn phải báo, đó là đạo lý cơ bản nhất của môn phái.”

Nghe được câu cuối, Tuyết Chi dở khóc dở cười, nhưng quyết định không nói tào lao với hắn nữa, tiếp tục đi. Nhưng không quá hai bước, cổ tay liền bị người ta giữ chặt, thân hình bị xoay sang một bên, một nụ hôn nóng bỏng liền áp lên môi nàng.

“Từ nay không ai nợ ai.” Thiếu niên nở một nụ cười thuần khiết.

Tuyết Chi tròn mắt, há hốc mồm

Nụ hôn đầu tiên “thứ ba” của nàng, thế nhưng, vô duyên vô cớ, bị một thằng nhóc biến thái của Hồng Linh cướp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tuyết Chi sở dĩ nói đó là nụ hôn đầu “thứ ba” là vì theo định nghĩa của nàng, nụ hôn đầu tiên là phải cùng với người mình yêu. Cho nên, lúc hai tuổi có ý hôn đại phụ thân lại bị nhị phụ thân hôn mất, nụ hôn đầu không tính. Năm mười hai tuổi, khi cùng Mục Viễn đầu võ, không cẩn thận xoay người lại cũng không tính.

Lần này, biết là hơi lớn tuổi một chút, lại gặp phải kích động lớn nhất. Tuyết Chi liền xoay qua, tát một cái động trời vào mặt hắn.

Thiếu niên bị đánh té xuống đất, còn ôm mặt vô tội nhìn nàng: “Sao đánh ta?”

Tuyết Chi tức đến đỏ mắt, giờ kiểm lên định ‘giết người diệt khẩu’.

Nhưng lúc thời khắc mấu chốt, một viên đạn khói rơi trên đất, Tuyết Chi nghe được tiếng thiếu niên giữa sương mù nói: "Không thích cái này hả, lần sau ta đổi cách khác báo đáp ngươi, gấp sau nhé, tiểu mỹ nhân!"

Tuyết Chi tâm trạng nặng nề quay về nhà trọ.

Vừa đẩy cửa ra liền thấy, Mục Viễn đang ngồi trong phòng nàng, đưa lưng ra cửa, không biết viết cái gì. Nàng giống như đứa trẻ làm việc sai trái, lui ra sau vài bước, đứng ở cửa nửa ngày cũng không dám vào, Nhưng nghĩ tưởng Mục Viễn phát hiện nàng ở ngoài cửa, tay chân nhanh nhạy vượt qua cười, đóng lại, thấp giọng nói:

"Mục Viễn ca."

Mục Viễn lập tức quay đầu lại, mỉm cười nói: "Thiếu cung chủ luyện kiếm xong rồi à? Ta đang sửa danh sách đại hội, lát nữa muội xem nhé."

Tuyết Chi gật gật đầu.

"Sao cả người ướt sũng vậy?" Mục Viễn đẩy cửa sổ ra, giơ tay ra ngoài, "Trời không có mưa, muội té xuống sông hả?"

Tuyết Chi vẫn gật đầu.

Mục Viễn phát hiện có gì đó bất thường, quay đầu lại nhìn Tuyết Chi. Lần đầu tiên thấy nàng, nàng mới sáu bảy tuổi, cả người gầy gò, nhìn sao cũng giống một cây tre nhỏ, mặc váy đỏ thẫm lác lư, hai cái đuôi ngựa cột cao trên đầu, cả ngày lúc ẩn lúc hiện, không phải đang tròng mắt thì là cười to. Mười năm sau, ngũ quan của nàng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng hai cái đuôi ngựa cột trên đỉnh đầu đã thấp xuống, giống như tính tình nóng nảy đã không còn, chỉ có trầm lặng, càng ra dáng người lớn.

Trọng Liên trước khi chết, giao cho Mục Viễn rất nhiều việc trong Trọng Hòa Cung, bao gồm Tuyết Chi. Hắn không biết sau này gặp Lâm Vũ Hoàng thì thế nào, nhưng bất luận xảy ra chuyện gì, hy vọng Mục Viễn có thể ở bên cạnh nàng, đến lúc tìm được người có thể phó thác chung thân đại sự, liền gả cho người ta. Về phần Trọng Hòa Cung, chỉ có Trọng Tuyết Chi mới là cung chủ danh chính ngôn thuận.

Mục Viễn trước lúc bảy tuổi là cô nhi, hắn thậm chí không biết cha mẹ mình là ai. Dần lớn lên, hắn cũng biết, trên đời có nhiều loại tình cảm, rất mâu thuẫn cũng rất phức tạp. Nhưng hắn chắc chắn tình cảm với Trọng Liên là tôn trọng và với Tuyết Chi là thương hại.

Nhìn bộ dáng Tuyết Chi ướt sũng, thảm hại, Mục Viễn nghĩ đến bộ dáng không sợ trời không sợ đất của nàng trước đây. Suy nghĩ một lúc, hắn mới đứng lên: "Muội chờ chút, ta gọi nha hoàn đến đưa quần áo mới."

"Không cần, đưa muội xem danh sách trước đi."

Mục Viễn than một tiếng, đành phải đến ngăn tủ trên lấy khăn cho nàng. Lúc đứng trước mặt, vẫn nghĩ giống trước kia lau giùm nàng, nhưng thoáng dừng một chút, đưa khăn cho nàng. Tuyết Chi ỉu xiu nhận khăn, lau nước đọng trên cổ, cầm bản danh sách Mục Viễn tự sửa sang mà đọc: "Lúc chúng ta khởi hành, trưởng lão muốn muội đứng hạng năm, huynh hạng ba mươi là được".

"Các trưởng lão đương nhiên hy vọng muội có thể trở thành người có võ công cao nhất ở Trọng Hòa Cung, nhưng cũng không la mắng gì nhiều đâu, dù sao muội cũng còn trẻ mà."

"Thật sao?" Tuyết Chi giương khóe miệng, nhưng trong mắt lại không có ý cười,

"Trở về rồi nói sau. Ngày mai chúng ta quay lại luận võ đại hội, sau ngày mai phải trở về. Gần đây chiêu mộ được nhiều đệ tử, còn phải cố gắng vì Bình khí phổ nữa."

"Bình khí phổ huynh sẽ cho người đảm nhiệm, muội không cần lo lắng."

"Không được, muội không thể vắng mặt được." Nói tới đây, Tuyết Chi hất xì một cái, "Muội nghỉ ngơi sớm đi, sáng sớm mai lại vào hội trường."

Mục Viễn vốn muốn hỏi thăm sức khỏe nàng, nhưng thấy nàng vờ về cái mũi, cầm khăn lau tóc, lại thôi:

"Thiếu cung chủ, thật ra trước kia cung chủ dặn dò một việc, ta cảm thấy hiện giờ đã đến lúc thương lượng với muội."

Động tác Tuyết Chi chậm rãi dừng lại: "... Việc gì?"

Mục Viễn suy xét, thấp giọng nói: "Cung chủ trước kia đã từng nói, Thiếu cung chủ đến tuổi phải chuẩn bị thành thân."

"Còn sớm mà." Tuyết Chi quả quyết nói, "Chờ muội qua hai mươi sáu tuổi rồi nói sau."

"Lúc đó đã quá muộn."

"Ít nhất phải đợi Trọng Hòa Cung khôi phục nguyên khí, nếu bây giờ muội thành thân, còn ra thể thống gì? Nếu huynh muốn tìm người của một thể lực lớn thành thân với muội, xin lỗi, Trọng Tuyết Chi muội không phải loại người như vậy."

“Muội biết ta không có ý đó mà.” Mục Viễn dừng một chút, “Ta thấy Hạ Khinh Mi của Linh Kiếm sơn trang khôì ngò tuần tú, nhò nhả lịch sự, hơn nữa uy tín trên giang hồ không nhỏ. Không biết Thiếu cung chủ có đồng ý không?”

Tuyết Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên, không biết nói tiếp như thế nào.

“Suy nghĩ một chút đi.” Mục Viễn vỗ vỗ vai nàng, “Nói thật, Thiếu cung chủ một ngày chưa thành thân, ta lại lo lắng, sợ muội gặp bất trắc gì.”

Tuyết Chi liếc ngang hần nói: “Sao huynh nói vậy!”

Phía sau, có người gõ cửa phòng

Tuyết Chi nói: “Ai?”

“Hạ Khinh Mi của Linh kiếm sơn trang”. Người ngoài cửa hỏi,” Xin hỏi đây có phải phòng của Trọng cô nương không?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Tuyết Chi và Mục Viễn hai mắt nhìn nhau, Tuyết Chi hướng mắt đến hần ý bảo nép vào tủ áo. Xong nàng đến mở cửa.

Cửa vừa mở, thanh âm bên ngoài có vẻ ồn ào, Tuyết Chi lại ở lầu hai, có thể nhìn thấy những bình rượu giờ lên, đặt xuống.

Quả nhiên người ở ngoài là Hạ Khinh Mi. Hần đã thay trang phục của Linh Kiếm sơn trang, áo trắng đai lưng đen, còn ca bao tay da ở cổ tay, mặc một bộ y phục hằng ngày màu đỏ sẫm, mũ ‘Kim long diễn châu’ phát sáng, cả người nhìn rất thanh nhã, không giống người luyện võ, thật giống một công tử nho nhã hơn.

“Không biết Hạ mỗ có quấy rầy Trọng cô nương không?”

“Không đâu”, Tuyết Chi liếc phía sau một cái, bước ra cửa,” Xin hỏi Hạ công tử đến đây là vì ...?”

“À, tại hạ thấy ban sáng ở đại hội làm cô nương bị thương, áy náy trong lòng, đến để bồi tội.”

“Ha ha, thì ra là vậy.” Tuyết Chi khoát tay, “Hạ công tử suy nghĩ nhiều rồi. Đó là luận võ trên lôi đài, cũng không phải kẻ thù, ta làm sao giận được.”

“Nữ nhi của Liên cung chủ quả nhiên rộng lượng.” Hạ Khinh Mi cười nói, “Hạ mỗ muốn mời cô nương một chén, không biết có hân hạnh đó hay không?”

“Không thành vấn đề. Mời!” Trước khi đi, Tuyết Chi quay đầu lại hướng Mục Viễn nháy mắt, sau đó theo Hạ Khinh Mi xuống lầu một.

Vừa đến tối, sau trận đấu, võ lâm hào kiệt đều tụ tập ở đây đối ẩm, ca hát, nếu muốn đi ngủ, thật là không có khả năng. Tuyết Chi cùng Hạ Khinh Mi lúc bước xuống lầu liền bị những người thích buồn chuyện buổi sáng nổi lên hứng thú tán dõc, nhìn bọn họ chăm chăm, chỉ sợ bỏ qua chi tiết nào đó.

Hai người ngồi ở một bàn tròn nhỏ, cầm một bình Tang Lạc rượu, mỗi người uống một ly nhỏ.

Tuyết Chi nói: “Tang Lạc này vừa đúng độ, thật thơm”

“Trọng cô nương biết thưởng rượu?”

“Chỉ biết sơ thôi.” Tuyết Chi cười cười, “Cha ta vốn là người thưởng rượu có đẳng cấp, nhưng từa lượng lại kém, ta phải cùng cha học thưởng rượu, nhưng cũng không thể uống nhiều.”

“Người phẩm rượu tất nhiên sẽ am hiểu nhiều về rượu. Bất quá, cô nương nhắc đến cha ... là Liên cung chủ sao?”

“Phải”

“Sao ta nghe nói, Liên cung chủ từa lượng kinh người, ngàn chén không say.”

“Đó là bởi vì khi uống rượu, mặt người không đỏ, nhìn rất bình thường, chỉ cần huynh đẩy một cái, liền không thấy người đâu.”

“Tại sao vậy?”

“Gục”

Hạ Kinh Mi cười lớn: “Nếu không phải nghe chính cô nương nói, ta thật không dám tin đó là sự thật. Ta thấy hai chữ Trọng Liên này sớm đã thành huyền thoại, bất luận y làm gì cũng trở thành truyền kỳ, thật sự không nghĩ đến y cũng giống người bình thường.”

Người bình thường? Đại phụ thân có rất nhiều tật xấu. Tỷ như mỗi ngày nằm nhắm mắt trên giường, cho dù bất động, cũng phải một canh giờ sau mới có thể ngủ được. Tỷ như, thường xuyên nhũn mảy, sau đó lại che trán. Ví dụ, lúc nào uống nước cũng phải là trà, đến cuối chửa lại một chút, chết cũng không chịu uống hết.

Mỗi lần Lâm Vũ Hoàng và Tư Đồ Tuyết Thiên nói chuyện phiếm về vấn đề uống nước của Trọng Liên, Tư Đồ Tuyết Thiên am hiểu nội tâm người khác, hẳn nói Trọng Liên cảm thấy mặc dù mình uống nhưng cũng thấy nó rất bẩn, đó là biểu hiện của việc bệnh sạch sẽ. Lâm Vũ Hoàng không tin, về sau hỏi sao Trọng Liên không uống, hẳn nói không biết, suy nghĩ chút rồi trả lời là có cảm giác không sạch sẽ lắm. Lâm Vũ Hoàng vừa nghe, sợ đến mức mất ngủ mấy ngày, một thời gian dài sau lại rất nghe lời Trọng Liên, ngược lại Trọng Liên lại ngạc nhiên, không hiểu vì sao.

Tuy rằng Tuyết Chi không thừa nhận, nhưng mọi người đến biết đại phụ thân của nàng không phải không biết tự ái.

Bất quá bọn ta không thể nói ra. Còn cười nói:

“Kỳ thật, ngoại trừ võ công, trong chốn giang hồ rất thích đem cha ta nói quá lên.”

“Ta tin rằng tướng mạo của y, cũng có thể giống truyền thuyết được.” Hạ Kinh Mi cười cười, “Nhìn Trọng cô nương sẽ biết ngay.”

Tuyết Chi ngẩn người, có chút khó xử, “Không có, không đến mức vậy đâu.”

Hai người hàn huyên một hồi, sắc trời tối dần.

Hạ Kinh Mi nói, “Không gạt cô nương, kỳ thật trước kia ta đối với Trọng Hòa Cung và Trọng cô nương có không ít hiểu lầm, cho nên hôm nay mới xúc động lên đôi khiêu chiến. Hiện giờ nghĩ lại, thôi thì có sao hay vậy. Đây, ta kính cô nương một ly.”

Tuyết Chi nâng chén, uống xong, cuối cùng ấp úng nói, “Đúng rồi, người kia, Lâm cô nương vẫn ổn chứ?”

“Ý cô nương là Phụng Tử?”

“À, đúng.”

Hạ Kinh Mi bỗng nhiên cười rộ lên, “Chỉ có vết thương nhỏ trên cổ thôi, về sau còn nói với trang chủ là tỷ tỷ đã ra tay ác quá. Còn dùng đũa với trang chủ khóc đến nửa ngày, cuối cùng trang chủ chịu không nổi, nói sao võ công kém vậy. Cô nương biết muội ta nói thế nào không?”

“Cô ta nói gì?”

“Muội ấy nói tỷ tỷ cô ấy về sau là Cung chủ Trọng Hòa Cung, là nữ ma đầu lợi hại, có tỷ tỷ bảo vệ là được, muội ấy không cần luyện võ đâu.”

Tuyết Chi nổi cơn tức lên: “Ai là nữ ma đầu!”

“Ha ha, Trọng cô nương bớt giận, Phụng Tử thường ngày toàn như thế, quen dần là được.”

“Bất quá, không nghĩ tới Lâm trang chủ cũng hơi nghiêm khắc.”

“Sai rồi.” Hạ Kinh Mi lắc lắc đầu ngón tay, “Trang chủ chỉ nói vậy thôi, Phụng Tử trời sinh thiên tư là người luyện võ, học rất nhanh, kỳ thật mọi người xung quanh chẳng ai nghiêm khắc với muội ấy cả. Muội ấy được mọi người cưng chiều, nên mới yếu ớt như vậy. Có rất nhiều cô nương đều không thích muội ấy, muội ấy nói chỉ có cô nương ngoài mặt hung dữ, nhưng trong lòng là vì muội ấy mà lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Ai đối xử tốt với cô ta? Ta không biết cô ấy.” Tuyết Chi mặt không đổi sắc nói,

“Lâm Phụng Tử không hiểu là loại người gì, luôn kiểm lý do kỳ quái mà quần lấy ta. Cô ta nói với huynh ta là tỷ tỷ của cô ấy? Nói thật ta với cô ấy không quen thân lắm.”

Hạ Kinh Mi cười nói: “Quả nhiên đúng như lời muội ấy tả.”

“Bất quá, Linh Kiếm sơn trang và Tuyết Yến giáo võ công đều từ một nguồn mà ra, tuy rằng Tuyết Yến giáo dùng roi, nhưng biến chiêu vẫn không thay đổi, hơn nữa động tác thoát tục lại xinh đẹp.”

“Nếu nói về động tác thanh nhã, thoát tục, ta thấy chỉ có trượng pháp của Nguyệt Thượng Cốc. Trong sơn trang có rất nhiều đệ tử vì yêu thích nhất phẩm “Thần Nguyệt trượng” mà lấy hết dũng khí báo danh vào đại hội binh khí Thiếu Lâm.”

“Nguyệt Thượng cốc? Ý huynh là Thượng Quan Thấu của Nguyệt Thượng cốc?”

“Phải, Thượng Quan công tử vừa rồi đã trở tài trên giang hồ, hiện tại đã sắp thành một trong những người tuấn kiệt của giới võ lâm rồi. Trang chủ đã gia nhập võ lâm từ nhỏ, tuy không vượt nhiều phong ba, bão tố nhưng địa vị vẫn rất vững chắc. Người nói, người rất coi trọng Thượng Quan công tử không chỉ ở tính tình mà còn ở tác phong trên giang hồ, vài năm sau, nhất định sẽ là nhân vật đứng đầu trong võ lâm, nhưng không phải là hào hiệp võ lâm, mà là một đại ma đầu.”

“Không lẽ đây chính là nguyên nhân hấn bị trục xuất khỏi Linh Kiếm sơn trang?”

“Không, hấn bị trục xuất vì lý do gì không ai biết, nhưng có thể chắc chắn là hấn đã làm Trang chủ tức giận. Bởi vì lúc trước, mọi người đều thấy Trang chủ chủ động đánh hấn, liền đuổi theo cứu, có người nói là hấn phát hiện được bí mật lớn.

Trên thực tế, không ai biết nguyên nhân là gì.”

“Vậy ... Tại sao lúc này trên võ đài huynh không biết hấn.”

“Ta và hấn chưa gặp nhau bao giờ.”

“Không thể nào? Trước kia không phải hấn ở Linh Kiếm sơn trang sao?”

“Đúng vậy, nhưng Linh Kiếm sơn trang rất lớn, ta và hấn không cùng sư phụ, cũng không ở chung một viện. Lúc ở sơn trang có hội họp hay luận võ gì, hấn cũng chưa bao giờ tham gia, đều độc lai độc vãng, nên ta và hấn thậm chí không biết mặt nhau.”

“Đúng là quái nhân ...” Tuyết Chi lầm bầm nói, “Thời gian không còn sớm, ta phải về phòng rồi, bằng không ngày mai lại không kịp khởi hành.”

“Thật ngại quá, ta quên mất thời gian đã không còn sớm” Hạ Khinh Mi đứng lên, lấy một cái “kiếm tuệ” (tuệ: tua phía sau đuôi kiếm) màu đỏ bên hông ra, đưa cho Tuyết Chi, “Ta và Trọng cô nương vừa gặp như đã quen, đây là quà gặp mặt, xin nhận cho.”

“A, như vậy sao được, ta không có chuẩn bị lễ ...”

Hạ Khinh Mi cười nói, “Không sao, chỉ là phần lễ mọn, không đáng nhắc đến.”

Sau khi tạm biệt, Tuyết Chi cầm kiếm tuệ về phòng, vốn tưởng Mục Viễn đã đi rồi, không ngờ hấn vẫn còn ngồi ở đó. Vừa thấy Tuyết Chi, Mục Viễn lập tức đứng lên:

“Thiếu cung chủ, trưởng lão trong cung vừa mới truyền tin tức, có việc quan trọng, gọi mọi người ngày mai lập tức về cung.”

Sáng sớm hôm sau, Tuyết Chi liền dẫn mọi người ra khỏi Phụng Thiên, quay về.

Đến Trọng Hóa Cung đã là việc của một ngày sau, sau khi về núi, nhìn con sông nhỏ chảy quanh đồi núi và căn lầu trắng, Tuyết Chi muốn đặt mông ngồi trên đất.

Nhưng đúng lúc này, Tuyết Chi lại chần chờ rất lâu, mới chậm rãi bước vào.

Trong chính điện, ba bốn mươi đệ tử có cấp bậc cao đứng hai bên, tứ đại trưởng lão ngồi ở cuối đại điện. Đại sư phụ Sở Vi Lan đang cùng bàn bạc với Tứ đại hộ pháp ở phía sau.

Tuyết Chi vừa bước vào, mọi ánh mắt đều đảo quanh người đến người nài. Càng vào bên trong, càng lo sợ.

Mục Viễn cùng tứ đại hộ pháp đi theo một đoạn, nhưng đều dừng lại ở chỗ ngồi của mình.

Vị trí Cung chủ và Nam Cung trưởng lão hiện nay vẫn trống. Vũ Văn trưởng lão ngồi ở vị trí phó cung chủ, yên lặng nhìn Tuyết Chi không nói lời nào.

Vẫn là Ôn Cô trưởng lão nói trước:

“Thiếu cung chủ, lặn lội đường xa có mệt không?”

Trên đầu Tuyết Chi đã có một tầng mồ hôi vẫn cứng rắn nói: “Không hề gì.”

Uất Trì trưởng lão mỉm cười nói: “Nếu không có gì, vậy thành tích nhất định rất tốt?”

Nhìn gương mặt tươi cười của Uất Trì trưởng lão, Tuyết Chi liếc một cái, chột dạ.

Nàng nắm chặt tay thành nắm, cúi đầu xuống thấp. Cái gọi là việc gấp, thật ra chính là cùng nhau kết tội. Mọi người đều biết thứ tự của nàng, nhưng không ai biểu lộ cảm xúc gì.

Cuối cùng, vẫn là Vũ Văn trưởng lão phá tan cục diện khó xử, “Thiếu cung chủ, con theo ta đến đây.”

Lão chậm chậm cầm gậy lên, bước xuống bậc thang một cách chậm chạp. Qua mấy năm nay, mấy vị trưởng lão tuổi đều đã cao, nhưng Vũ Văn trưởng lão lại ‘gừng càng già càng cay’, làm kẻ khác không dám đến gần.

Tuyết Chi theo lão một đoạn, đại khái biết ông muốn dẫn mình đến nơi nàng, chột dưng chân. Vũ Văn trưởng lão phía trước cũng dừng bước, nhưng vẫn không quay đầu lại, chờ nàng đi lại rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Đến cuối cửa hồng, xuyên qua hành lang gấp khúc, Tuyết Chi đang đứng giữa linh đường của Liệt đại cung chủ Trọng Hòa Cung.

Linh đường rất lớn, hơn nữa rất cao, nếu đi vài bước ở bên trong, sẽ có tiếng vang lại, chỉ có nhang khói cùng một mảnh tĩnh mịch bao trùm. Trên tường treo đầy di ảnh của cung chủ các đời, phía trước di ảnh là linh bài. Trong đó, không thiếu gương mặt anh khí bừng bừng hay lạnh lùng vô cảm của các nữ cung chủ, nhưng đều là dung mạo của người trên năm mươi tuổi. Cuối cùng, lộ ra bức họa của nam tử trẻ tuổi, cũng là một diện mạo hoàn mỹ, trên linh bài viết hai chữ to: Trọng Liên.

“Quý xuống,” giọng của Vũ Văn trưởng lão như sương như khói trong không trung truyền đến.

Tuyết Chi lập tức quý xuống.

“Nơi này bày tất cả linh vị của các vị cung chủ, đều là người đã từng oai phong võ lâm, tung hoành thiên hạ. Phụ thân con năm mươi lăm tuổi đã là thiên hạ đệ nhất võ lâm” Vũ Văn trưởng lão hai tay đặt trước trên đầu, “Trọng Hòa Cung sở dĩ có hôm nay, đều là nhờ những vị này, dùng huyết và lệ gây dựng nên.”

Tuyết Chi cúi đầu không nói.

“Mà con, Trọng Tuyết Chi, sắp mười bảy tuổi, mà ngay cả võ công của Trọng Hòa

Cung vẫn chưa học xong. Con sắp kế thừa vị trí cung chủ, nhưng ngay cả hạng mười ở anh hùng đại hội cũng không có.”

Tuyết Chi vẫn cúi đầu như cũ, không nói lời nào.

“Con thật .... Phụ lòng Trọng Hòa Cung, con phụ lòng hy sinh của cha con sao?”

Tuyết Chi tay nắm chặt góc áo, đầu ngón tay tái nhợt.

“Con nói xem, con sao có thể phụ lòng bọn họ?” Vũ Văn trưởng lão lại chỉ vào di ảnh của Trọng Liên, giọng có chút run rẩy, “Con sao có thể ... phụ lòng cung chủ?”

Tuyết Chi cúi đầu càng thấp, hai tay run run.

Suy nghĩ lại đi. Nghĩ thông suốt rồi ra đây.” Vũ Văn trưởng lão nói xong, xoay người đi mất.

Một khắc này, di ảnh trước mặt dường như trở nên rất cao, rất xa.

Trọng Tuyết Chi quý trước di ảnh, một giọt nước mắt rơi xuống.

Gương mặt nghiêm chỉnh của nam tử vẫn mỉm cười như cũ, phong hoa tuyệt đại.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Buổi sáng nửa tháng sau ...

Đã gần đến đầu mùa đông, trời càng ngày càng tối, Uất Trì trưởng lão bị thanh âm múa kiếm ngoài cửa đánh thức nên khoác quần áo ra ngoài xem thử. Giữa một mảng tối, một bóng dáng đang luyện kiếm giữa sân.

Kiểm quang lạnh thấu xương, bổ nát tảng đá lớn.

Tuyết Chi đầu đầy mồ hôi, nhưng cũng không phát ra tiếng động nào. Mồ hôi theo những động tác xoay người rơi xuống. Không lâu sau, chỉ nghe tiếng nổ, trường kiếm trong tay Tuyết Chi bị kiếm khí chém thành hai đoạn, bay ra ngoài.

Lúc này, Tuyết Chi mới dừng tay, thờ dài một tiếng, chậm rãi đi đến một bên, ngồi xuống.

Uất Trì trưởng lão vui mừng cười, bước thong thả về phía trước,

Tuyết Chi lau mồ hôi trên trán, gỡ kiếm tuệ xuống, đem thanh kiếm gãy ném vào giữa đồng đao kiếm hồng. Sau đó, nàng đi đến góc đường, cầm cái túi lớn, lấy ra một thanh kiếm khác, đeo kiếm tuệ vào.

“Kiếm còn không cần, còn cần kiếm tuệ làm gì?”

Tuyết Chi sợ đến mức giật mình một cái, quay đầu lại, lúc sau mới khôi phục tinh thần “Trưởng lão, A, con thấy kiếm tuệ này ... a, con rất thích.”

Uất Trì trưởng lão không tin liếc nhìn nàng một cái: “Thật sao?” Lại nhìn phía kiếm tuệ.

“Là, có kiếm tuệ này, múa kiếm mới đẹp...” Nói đến đây, phát hiện Uất Trì trưởng lão muốn xem cái kiếm tuệ kia, lại nhỏ giọng hỏi, “.... Sao vậy ạ?”

Uất Trì trưởng lão ngừng đầu, mỉm cười: “Không có gì, cố gắng luyện công đi.”

Qua buổi trưa, Tuyết Chi ngã xuống mặt cỏ, không còn sức đứng lên. Sở Vi Lan và Mục Viễn đứng bên cạnh, bắt đầu đi nhìn nàng. Chu Sa ngồi xổm xuống, chỉ chỉ vào bụng Tuyết Chi, thờ dài, “Thiếu cung chủ, ăn nhiều quá rồi.”

‘Bụng ta khó chịu quá.’ Tuyết Chi muốn động đây, cố gắng một lần, cuối cùng thất bại. Lại động đây lần nữa, tiếp tục thất bại. Sở Vi Lan không nhịn được, bắt lấy tay nàng, kéo lên: “Con tiếp tục tập như vậy, cũng không phải cách, Không cần nóng lòng, hiện nay Mục Viễn dạy con, con cũng đã có tiến bộ.”

Mục Viễn đưa lưng về phía Tuyết Chi, dáng đứng thẳng tắp. Sau đó, cầm kiếm chém ngang, kiếm khí nhanh chóng run lên, phát ra ánh sáng chói mắt. Sau đó nhấc chân, đá chân, thu kiếm, lại đâm, lại thu, tiếp theo xoay người, thu kiếm lại...

Tập võ cũng như vẽ tranh. Bất luận bức tranh dù giống đến đâu, đều không thể so với vật thật.

Võ công của Mục Viễn là do Trọng Liên truyền thụ, chỉ cần là chiêu thức của Trọng Hóa Cung, hẳn đều có thể múa tốt, không nhìn ra khuyết điểm.

Hồn Nguyệt kiếm tàng thứ tám, bởi vì rất lợi hại, bóng dáng Mục Viễn lại đặc biệt giống Trọng Liên.

Tuyết Chi nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng nói: “Mục Viễn ca, huynh thật sự rất lợi hại...”

Mục Viễn thu kiếm, dừng lại, ngồi xổm trước mặt Tuyết Chi, cười nói: “Thiếu cung chủ, muội phải luyện giỏi hơn ta.”

Tuyết Chi quả quyết nói: “Không được đâu.”

Chu Sa và Sở Vi Lan bên cạnh thiếu chút nữa ‘trăm miệng một lời’ nói “Đừng vậy.”, tạm thời nhịn xuống. Chu Sa đứng lên, đuổi thất lưng: “Ai da, Vũ Văn trưởng lão nghiêm khắc quá chừng. Nhưng thật không có cách nào khác, lão chính là sư phụ của cha người, bắt quá trò giỏi hơn thầy. Nếu không tại vì tuổi tác đã cao, hơn nữa đích thân dạy người, không chừng người đã sớm ... Làm sao vậy?”

Thiếu cung chủ, mắt người sao vậy? Vì lan, miệng người bị gì thế? ... Mục Viễn, sao đầu người lại phải băng lại thế?”

“Thiếu cung chủ, ta có việc muốn hỏi con.” Giọng Vũ Văn trưởng lão phía sau Chu Sa truyền đến.

Lưng Chu Sa giống như bị súng bắn vào, run lên một cái.

Tuyết Chi chậm rãi đứng lên: “Trưởng lão ... Có chuyện gì vậy?”

Vũ Văn trưởng lão nhìn kiếm trên tay Mục Viễn, rồi nhìn hấn. Mục Viễn lập tức đem thanh kiếm qua.

Chu Sa vui vẻ nói: “Vũ Văn trưởng lão, ngài muốn dạy võ công cho Thiếu cung chủ sao?”

Vũ Văn trưởng lão nhớ tới kiếm tuệ, nhìn Tuyết Chi: “Thiếu cung chủ, cái này ở đâu có?”

“... Con .. mua.”

“Mua ở đâu?”

“Ở ... Phụng Thiên.”

“Con ở Phụng Thiên mua được đồ của Linh Kiếm son trang?”

Mặt Tuyết Chi đỏ lên, đành phải nhìn chỗ khác, không nói lời nào.

“Thiếu cung chủ kết giao với ai, ta không nhúng tay vào. Nhưng hy vọng Thiếu cung chủ không quên thân phận của mình. Trọng Hòa Cung và Linh Kiếm son trang từ trước đến nay đều bất hòa, bọn họ kết giao với con, không chừng có ý đồ khác.”

Tuyết Chi nhìn một hồi lâu mới thở ra, ngồi lên bãi cỏ, không thềm nhắc lại.

Phía sau, có một đệ tử vội vàng vàng tới: “Thiếu cung chủ, trưởng lão, giáo chủ Tuyết Yến giáo cầu kiến.”

Tuyết Chi trong lòng chợt lạnh một cái, nói: “Người kêu bà ta chờ ta ở chân núi.”

“Không” Vũ Văn trưởng lão ngắt lời nói, “Mời Nguyên giáo chủ lên núi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Nguyên Song Song đứng ở cửa chính điện, dường như người đến và người lúc trước hoàn toàn khác nhau, lưng đứng thẳng tắp, không hề sợ hãi. Lần này, đi theo bên người bà ta có rất nhiều nữ đệ tử, nhưng hình như lại không có Lâm Phụng Tử.

Vừa nhìn thấy Tuyết Chi, còn có Vũ Văn trưởng lão sắc mặt nghiêm trọng đi phía sau, Nguyên Song Song lập tức tươi cười: “Thì ra Trọng Hòa Cung vẫn còn trường bối, ta còn nghĩ chỉ có một nha đầu Trọng Tuyết Chi không rành thế sự chứ.”

Vũ Văn trưởng lão nói: “Thiếu cung chủ tuy trẻ, nhưng cũng đã không còn nhỏ. Nguyên giáo chủ có gì cứ nói thẳng.”

Lúc này, có rất nhiều đệ tử Trọng Hòa Cung xem trộm, vây lại buồn chuyện.

Nguyên Song Song cười nói: “Thật ra cũng không có chuyện gì, không nghĩ sẽ kinh động đến trưởng lão. Tuyết Chi còn nhỏ, phạm sai lầm cũng là chuyện bình thường.”

Vũ Văn trưởng lão nghiêm nghị nhìn Nguyên Song Song, không định nói tiếp.

Tuyết Chi nói: “Không cần vòng vo, thỉnh Nguyên giáo chủ nói thẳng!”

“Là như vậy, ta nghe nói đứa nhỏ Hạ Khinh Mi kia có tặng cho Tuyết Chi một phần lễ mọn ...”

“Hạ Khinh Mi?” Vũ Văn trưởng lão nhíu mi nói: “Đệ tử thứ chín trong mười hai đại đệ tử của Linh Kiếm son trang sao?”

“Trưởng lão quả nhiên ‘bách long chi trí’, chính là nó.” (bách long chi trí: thông minh tuyệt đỉnh)

Tuyết Chi ngắt lời nói: “Huynh ấy tặng ta cái gì, không đến phiên bà nhiều chuyện!”

“Ai da, đứa trẻ này, người hãy nghe ta nói hết đã. ‘Nguyên Song Song càng kêu càng thân thiết, nhìn Tuyết Chi như đang nhìn con gái của mình, ‘Trên giang hồ đang đồn đãi chuyện của người và Hạ ca ca, ta đương nhiên biết hai đứa không còn nhỏ ... Nhưng mà, thanh danh nữ nhi bị nói như vậy, dù sao cũng không tốt ...’

Vũ Văn trưởng lão nhíu mi không nói.

Tuyết Chi vội la lên, “Người ở đó nói bậy bạ gì đó? ! Ta với huynh ấy chỉ ngồi tán gẫu uống vài ly rượu, chưa đến hai canh giờ ... Người, người lại đi nói lung tung, có tin ta kéo miệng thối người lại không!”

“Ai ai, đứa trẻ này, tỷ tỷ chỉ muốn tốt cho người.” Nguyên Song Song thở dài, “Kỳ thực người và Hạ ca ca của người đều là người tự do. Nhưng ta nghĩ chắc người không biết, Hạ ca ca của người từ lâu đã muốn nhắc ta chuyện kết hôn với Phụng Tử, tại Phụng Tử còn nhỏ, chúng ta là trưởng bối, cũng không đồng ý việc hôn sự, hiện tại cũng còn hơi sớm một chút. Bất quá, hai năm sau thì khác. Hạ ca ca của người trên giang hồ đều đồn là Liễu Hạ Huệ, nhưng người lại là tiểu mỹ nhân, lại có ý với hắn, làm sao hắn không động tâm cho được ...”

Nguyên Song Song nói gì đó, Tuyết Chi cũng không nghe vào.

Nàng chỉ nghe thấy, thì ra Hạ Khinh Mi và Lâm Phụng Tử đã muốn đính hôn.

Khó trách Hạ Khinh Mi khen Phụng Tử tốt trước mặt nàng, nàng còn tưởng ...

Huynh ấy với mình có hảo cảm, hy vọng mình có thể thân thiết hơn.

Nhất thời trong lòng thấy tủi thân, Tuyết Chi cao giọng nói: “Bá mẫu làm ơn im miệng! Ta và Hạ Khinh Mi là bằng hữu, ngoài ra không có gì khác, ngươi lại ở đây nói chuyện như đe dọa vậy, ta bây giờ có thể ra lệnh giết ngươi đây!”

Vũ Văn trưởng lão nói:” Thiếu cung chủ, con bây giờ vẫn chưa là cung chủ đâu.”

“Ta có hảo ý muốn nhắc nhở ngươi, đứa trẻ à. Kỳ thật ta cũng thấy ngươi là tiểu mỹ nhân, nhưng nói thật, lấy xuất thân, tính cách của ngươi, ta thấy Hạ ca ca của ngươi sẽ không thích ngươi đâu. Ngươi nên tìm người xứng với ngươi hơn đi, như là Bang chủ Thanh Sa bang, đệ tử Huyền Thiên Hồng Linh, Ngân Tiên Môn, Kim Môn đảo vân vân, cùng ngươi kết hôn, đủ chưa?”

Tuyết Chi lập tức xông lên:” Ta phải giết ngươi ----“

Nhưng lại bị quái tượng của Vũ Văn trưởng lão cản lại. Vũ Văn trưởng lão trước sau vẫn không có ý cười, nhìn về phía Nguyên Song Song:” Nguyên giáo chủ đã nói xong chưa? Nói xong mời quay về đi.”

Nguyên Song Song tức giận, lát sau lại mỉm cười nói:” Chắc là Phụng Tử còn chờ ta dẫn nó đến Lạc Dương mua trâm cài đầu. Ai, tiểu cô nương này, yếu đuối cũng không nói, mặt hoa da phấn còn ra đường như vậy, hại mấy nữ đệ tử ở núi ghen tỵ đến chết. Nam nhân theo đuổi nó nhiều lắm, mà còn là danh môn chính phái, thiếu gia cậu ấm, thực là lo lắng thay cho Khinh Mi ...”

Bà ta nói những lời này như cho mình nghe, nhưng lại nói lớn tiếng, Tuyết Chi không muốn nghe cũng không được.

Rốt cục, Nguyên Song Song cũng đi, chỉ còn lại Tuyết Chi, Vũ Văn trưởng lão, đám đệ tử nghe lén của Trọng Hòa Cung đã biến mất dạng.

“Bắt đầu từ mai, Thiếu cung chủ không được bước ra Trọng Hòa Cung nửa bước, cho đến khi luyện xong Hồn Nguyệt Kiếm tầng thứ chín.” Vũ Văn trưởng lão ném những lời này xong xoay người bước đi.

“Nhưng mà, năm sau, con phải lấy được binh khí phổ ở đại hội. Trước mặt, con không cách nào luyện được tầng mười đâu.”

“Mục Viễn sẽ thay con đi lấy Binh khí phổ.”

“Không có môn phái nào tham gia mà không đi cùng cung chủ.”

Vũ Văn trưởng lão trầm tư hồi lâu, nói:” Hạ Khinh Mi sẽ tham gia binh khí phổ đại hội, phải không?”

“Không phải con đi vì huynh ấy! Những lời của Nguyên Song Song trưởng lão cũng tin sao? Con và Hạ Khinh Mi chỉ là bằng hữu!”

“Con bây giờ chung tình với hấn, vì hấn đã đánh bại con, mà con lại quá yếu. Chờ con luyện xong Hồn Nguyệt Kiếm tầng thứ mười rồi trở về xem, con có còn thích hấn không?”

Tuyết Chi hai mắt đỏ lên, ”Thích một người không phải dùng kiếm pháp để đo, các người không thể thao túng con như vậy!”

“Bắt đầu từ ngày mai, con không được ra khỏi cửa. Ta đã nói, Thiếu cung chủ tiếp tục luyện kiếm đi.” Ném những lời này xong, Vũ Văn trưởng lão bước đi.

Đêm xuống, Trọng Tuyết Chi mang theo hành lý, trốn khỏi Trọng Hòa Cung.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đây là lần đầu tiên Trọng Tuyết Chi đi mà không có sự cho phép của các vị Trưởng lão. Trước đó, nàng chưa từng hành tẩu giang hồ một mình, vừa mới rời khỏi Trọng Hòa Cung, liền phát hiện là chưa mang theo đủ đồ dùng cần thiết. Bất quá, chỉ cần có bạc là đủ.

Tuyết Chi mang theo một bao nguyên bảo (nguyên bảo: tiền, vàng), nhìn mấy cảnh quan bên ngoài Trọng Hòa Cung thật là mở mang tầm mắt, đột nhiên cảm thấy thế giới thật mệnh mông. Thật sự rất khó để đánh thuốc mê Mục Viễn và các vị trưởng lão, trốn đi thật không dễ dàng, nhưng bây giờ ra khỏi Trọng Hòa Cung, thật sự không biết nên đi hướng nào.

Lúc này đi tìm ai thì tốt hơn nhỉ?

Đại phụ thân chỉ có quan hệ với một người, nếu không phải là thuộc hạ thì là đồng minh, có quan hệ tốt với Lâm Vũ Hoàng, lớn thì Giang Nam thiên hạ đệ nhất trang – Linh Kiếm son trang, nhỏ thì khách quý của Nga My, từ chính nhân quân tử Hoa Di Kiếm đại hiệp, đến thủ phủ kinh thành – Từ Đồ Tuyết Thiên, đến một người thợ rèn, cho đến Thiết Tiêu – đương nhiệm bang chủ phái Thanh Sa, cuối cùng là kỹ viện Hoa Mãn Lâu nổi tiếng ở Lạc Dương ... Lâm Vũ Hoàng chưa từng tung hoành võ lâm như Trọng Liên, cũng không thích thể hiện thân thủ, nhưng từ lúc mười tuổi nàng đã theo ông ta, liền đặc biệt thích những nơi bất chính. Những người có thể quên, ông ấy đều quên sạch sẽ, nhưng đối phương thì vẫn nhớ y rõ mồn một. Mới đây thôi, tùy tiện quơ đại vãi người trên giang hồ cũng là bằng hữu của ông ấy.

Thực tế hảo bằng hữu của Lâm Vũ Hoàng chính là Hoa Di Kiếm và Từ Đồ Tuyết Thiên. Nhưng Tuyết Chi nghĩ, Hoa Di Kiếm quanh năm phiêu bạt giang hồ, hành tung bất định; Từ Đồ Tuyết Thiên vẫn đợi Tuyết Chi từ lúc nàng còn nhỏ, còn hôn môi nàng không ít, đối xử với nàng còn tốt hơn Lâm Vũ Hoàng, cho nên đi tìm ông ấy là quyết định chính xác nhất. Từ Trọng Hóa Cung đến Trường An, lộ trình không tính là xa, nhưng đi Trường An phải đi qua Lạc Dương. Không biết bây giờ Kinh Hồng – bà nội nàng đang ở Hoa Mãn Lâu buôn bán hay là ở thâm sơn cùng cốc xem quý nẫu luyện độc.

Nơi dừng chân đầu tiên của Tuyết Chi vẫn là Lạc Dương.

Mọi người đều nói, Trường An tập quyền, Lạc Dương tập tiền, lời này quả không sai (Trường An tập trung quyền lực quốc gia, Lạc Dương là nơi buôn bán sầm uất nhất). Đa số phú thương đều định cư ở Trường An nhưng vẫn buôn bán ở Lạc Dương. Cho nên, Lạc Dương có biệt danh là ‘Nguyên bảo thành’. Võ lâm nhân sĩ đi ngang Trường An, thường đi về phía võ quán, tiệm binh khí lớn nhất để xem, hoặc bàn việc trong trà lâu. Mà những người đến Lạc Dương, bất luận là ai, nếu là nam sẽ đi Hoa Mãn Lâu, Yên quái hay là sòng bạc, là nữ thì nhất định sẽ đi đến tiệm vải Phúc gia.

Phường vải Phúc gia là đại lý lớn nhất trong cả nước, ngay cả cái thôn nhỏ của sẽ có đại lý. Cửa hàng lớn của phường vải là ở Lạc Dương, cửa hàng bày trí như một tòa cung điện, làm cho người khác không thể không thán phục.

Tuyết Chi cũng là một cô nương, đến Lạc Dương tất nhiên bị hấp dẫn bởi phường vải Phúc gia. Với lại, nàng nghĩ đến lời nói của Nguyên Song Song, càng chắc chắn mình muốn vào xem một lần.

Chuyện buôn bán của phường vải so với Tuyết Chi nghĩ còn náo nhiệt hơn.

Trên cao treo đầy những chiếc lồng đèn to hình tứ giác, mỗi cái đều có một chữ ‘Phúc’. Phía dưới là lớp lớp khách hàng nhiều không kể xiết, chín phần mười là nữ nhân. Lạc Dương quả nhiên mỹ nữ như mây, khuôn mặt không nhất thiết xinh, nhưng quần áo, trang điểm đều rất xinh đẹp. Tuyết Chi thấy mình vẫn còn mặt y phục luyện kiếm, càng thấy không được tự nhiên lắm. Cô ngại ngùng bước vào, phát hiện những cô nương trong này và bên ngoài khác nhau hoàn toàn, nói chuyện nhỏ nhẹ nhưng trọng âm lại lớn, gọi nhau tỷ tỷ muội muội thật êm tai, khen nhau cũng nhiều, khi cười rộ lên làm người khác hồn xiêu phách lạc.

Đột nhiên, phía sau Tuyết Chi có hai nha hoàn của phường vải lặng lẽ nói:

“Tiểu thiếu gia đã trở lại, hôm nay nhìn còn đẹp trai hơn trước gấp hai lần.”

“Đúng vậy, hôm nay ở đây thật đông nha, bình thường không phải kỳ kèo với chúng ta để ép giá sao, sao hôm nay chi thật là mạnh tay nha, tùy tiện chỉ một cây vải, giá cũng không hỏi mà trực tiếp tính tiền luôn.”

Tuyết Chi quay đầu lại liếc hai nha hoàn kia một cái. Hai người kia và Tuyết Chi cùng nhìn nhau, nhìn nhìn trang phục trên người nàng một chút rồi cười.

Tuyết Chi bị bọn họ xem là người không biết xấu hổ. Quần áo của nàng tuy không đẹp, nhưng nhìn rất sạch sẽ, sao hai người họ lại nghĩ là ăn mày chứ? Nàng càng nghĩ càng giận, vút khúc vải trên tay, bỏ của chạy lấy người.

Tuyết Chi ra khỏi phường vải, liền nghe tiếng ồn ào. Quay đầu lại xem thì thấy một đám nữ nhân, đang vây quanh cái gì đó, cũng không có hứng thú xem, đi thẳng đến tiệm vũ khí.

Xem ra, nơi này vẫn thích hợp với mình hơn. Âm thanh đinh đinh đang đang bên trong nghe thật quen tai.

Người vào xem vũ khí thường là nam tử, vừa thấy Tuyết Chi, chủ quán vô tình liếc nhìn một cái.

Cửa hàng thật là lớn, nơi này chủ yếu bán kiếm, đao, thương, tiên (roi). Trên tường treo đủ loại kiếm, Tuyết Chi theo thứ tự ước chừng, phát hiện đều là trung thượng phẩm, chất lượng bình thường, giá cả lại đắt kinh người, không món nào thấp hơn hai trăm lạng. Đột nhiên nhớ đến Ngọc Lưu Ly rất am hiểu về kiếm, tỷ ấy tùy tiện chọn một cái, đều có thể tốt hơn thứ ở tiệm này rất nhiều. Sớm biết như vậy đã khuyên tỷ ấy không cần làm hộ pháp, tới đây bán kiếm là giàu to rồi.

Lúc này, ông chủ vừa treo một thanh đao mới lên, thấy Tuyết Chi lập tức hướng nàng phát tay:

“Này uy uy, Tiểu cô nương, nơi này không phải để người đến chơi, mau về nhà đi.”

Tuyết Chi nói: “Ta đến đây chọn kiếm.”

Ông chủ vẻ mặt giễu cợt: “Người cũng biết chọn kiếm?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Tuyết Chi tùy tiện cầm lên “Thanh Hồng Kiếm” ước lượng rồi nói:

”Kiếm này đầu nặng chuôi nhẹ, cầm trong tay cảm giác không thoải mái lắm”.

Lại lấy một thanh “Tuyệt Sư đao”: ”Thân đao hẹp,thuộc loại khinh đao,nhưng đao quá nặng, ưu điểm vì đó bị mất đi,nếu bên trong rỗng ruột thì sẽ tốt hơn nhiều”.

Lại nhắc một cây “Cuồng phong tiên”: ”Ta không luyện qua tiên pháp,nhưng đã giao thủ với nhiều cao thủ dùng roi.Cây roi này nhìn qua có vẻ tinh mỹ,nhưng thực ra lại thiếu cân đối——”.

Nói còn chưa xong,cây roi đã bị chủ tiệm cướp lại.Không ít người xung quanh tỏ ra kinh ngạc.

“Mua không nổi thì không nên nói bậy lừa người,bồn tiệm không chào đón người!”.

“Ta quả thật không tính mua,tiệm các người vũ khí nhìn cũng đẹp,bất quá thật là hữu danh vô thực”.

Tuyết Chi xoay người định bước đi.Chủ tiệm con tức bốc lên.”Nói bậy trong tiệm ta rồi lại muốn đi à?,ta nhìn người chỉ là một con bé từ nơi thôn dã tới,không biết tới thanh danh Trác đại gia ta,người đâu!”.

Vừa dứt lời,có mấy đại hán lao tới.Tuyết Chi con tức cũng bùng lên,lưu loát rút ra thanh kiếm sau lưng.

”Ta nghĩ người chắc chưa từng nghe tên Trọng Tuyết Chi ta”.

Chủ tiệm người haha cất lời:”Người là Trọng Tuyết Chi,ha ha ha,vậy lão tử chính là Trọng Liên! Đánh cho ta”.

Mấy đại hán rút ra bảo đao, hướng Tuyết Chi chém tới.Tuyết Chi lập tức xuất ra Hồn Nguyệt Kiếm tầng thứ tám mà Mục Viễn vừa dạy.Tuy chưa thuần thục,hiệu quả còn không bằng tầng thứ bảy,nhưng đem ra dọa người tuyệt đối là không có vấn đề gì.Hai đại hán đứng đầu liếc mắt xem một cái,lập tức quay lại hướng chủ tiệm nói nhỏ vài câu,ông chủ Trác tỏ vẻ lo lắng,run run giọng nói:”Có bản lĩnh đừng chạy,chờ ta”

Tuyết Chi nghiêng đầu,kiếm trong tay tùy ý khua.

”Ta đợi”.

Ông chủ Trác lập tức hướng gian nhà trong đi vô.Tuyết Chi cười lạnh một tiếng,quay ra nhìn gian bình khí.Kì thực ai cũng biết rằng,trong các thành lớn đều là giá cao chất lượng bình thường,ngoại hình đẹp mới là nhất.Nàng có chút hối hận khi cùng chủ tiệm xung đột.Nhưng ở đây nhiều người xem,lúc này đi không phải làm cho người trong Trọng Hòa Cung khi biết được sẽ khiếp sợ sao.

Đang do dự không quyết, một bàn tay hướng bên cạnh nàng trên tường lấy xuống “Thanh Hồng Kiếm”.Tuyết Chi lúc đầu chỉ coi một chút thanh kiếm,nhưng vừa thấy bàn tay kia,nhìn không được quay đầu lại nhìn người đó.

“Thanh kiếm này quả thật không ra gì”.

Người đó nói:”Cô nương nói quả không sai”.

“Đúng vậy”

Tuyết Chi nhìn hẳn”Ta nói rồi mà”.

“Cô nương là người luyện kiếm?”

“Đúng vậy”

Người đó hướng Tuyết Chi mỉm cười:”Cảm thấy sao?”

“Không có việc gì”

Tuyết Chi phát hiện phản ứng của bản thân thật sự đại ra. Nhập giang hồ cũng đã nhiều năm,nhưng rất ít nhìn thấy nam tử trẻ tuổi cao lớn như vậy. Trong ấn tượng những năm gần đây gặp qua, Ngọc Tiêu Môn – tân cường môn rất cao, Thích Huyền phương trượng rất cao, Hoa Sơn trưởng môn Phong Thành cũng rất cao, nhưng nam tử nọ còn cao hơn họ hẳn một cái đầu.

“Không ngờ rằng ở tại Lạc Dương cũng có thể gặp người của Trọng Hòa Cung,thật khó có dịp. Cô nương luyện Hồn Nguyệt Kiếm thật rất khá”.

“Không dám không dám”.

Tuyết Chi nghiêng đầu hướng vách tường lắc lắc. Nam tử này bất luận là vẻ bề ngoài, thanh âm, thần thái đối với nàng mà nói, đều giống như cao lương mỹ vị đối với một người bụng đói đã ba ngày.

Trọng Tuyết Chi sống đã mười bảy cái xuân xanh, lần đầu mới có thể xác nhận bản thân mình là nữ.

Đúng lúc này, ông chủ Trác lại xuất hiện.

Lần này bên cạnh hắn không còn những hán tử thô hào mà là vài người mặc quần áo Hoa Sơn đệ tử.

“Chính con bé kia nói bậy tại tiệm ta ....Thượng ...Thượng quan công tử?”.

Ông chủ Trác nhìn chằm chằm phía sau Trọng Tuyết Chi, ngạc nhiên nói:

“Ngài thế nào lại ở chỗ này”.

Đi theo ông chủ Trác phía sau hai tên Hoa Sơn đệ tử cũng hướng hắn chấp tay: “Ra mắt công tử”.

Thượng Quan công tử mỉm cười nói: “Ông chủ Trác, lâu ngày không gặp, gần đây tốt chứ”.

“Nhờ ơn công tử mọi việc đều tốt lắm”.

Thượng Quan công tử nhẹ nhàng xếp chiếc quạt lại khẽ lắc lắc: “Nơi này của ngươi sinh ý ngày càng náo nhiệt, vũ khí làm cũng ngày càng hoàn mỹ”.

“Đạ, đó là tự nhiên, khó có dịp Thượng Quan công tử tới một lần, thật là hạnh diện cho tiểu nhân, mời ngài vào trong uống một ngụm trà”.

“Không sao, ta còn có việc muốn nói với vị cô nương này, hẹn dịp khác”

Tuyết Chi hỏi: “Ngươi biết ta?”.

Thượng Quan – họ này không phải thông thường. Tuyết Chi liên tưởng đầu tiên chính là Thượng Quan Thấu, tên hoa hoa công tử.

Chậm đã .... Thượng Quan Thấu.

Tuyết Chi ngẩng mạnh đầu, mới phát hiện vị Thượng Quan công tử tuy không cảm trọng, cũng không có như tại Anh Hùng Đại Hội, mặc bộ bạch y, ngược lại thay bằng hương phiến cẩm y, nhưng trên đầu có tam phiến khổng tước linh, ấn ký màu đỏ ở khóe mắt cũng ko hề biến mất, nhất thời tròn mắt há hốc mồm. Trong ấn tượng của nàng, mẹ của Thượng Quan Thấu là bà chủ lớn của tiệm vải thành Lạc Dương, mà tiệm vải Phúc gia cơ hồ đã độc quyền toàn bộ thị trường vải dệt Lạc Dương. Như vậy vừa rồi những người đó nhắc tới tiểu thiếu gia, hẳn chính là ...

“Ha, Thượng Quan Chiêu Quân!”

Tuyết Chi lần đầu cảm thấy thú vị đối với đoán đối tượng thân phận, tự nhiên như vậy trước mặt mọi người, nói ra ngoại hiệu mà Thượng Quan Thấu căm ghét nhất đời.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Nét mặt mọi người đều cứng đờ, sau đó tầm mắt dần dần hướng lên người Thượng Quan Thấu.

Thượng Quan Thấu dong đưa cây quạt, nhưng rất nhanh lại nhẹ nhàng đứng lên: “Tại hạ họ Thượng Quan, tên chỉ có một chữ Thấu. Được cô nương khen ngợi, nhưng tại hạ không dám nhận cái tên kia.”

Tuyết Chi cười nói: “Vì sao không dám nhận? Ta thấy nghe rất êm tai, huống hồ huynh mặc trường bào trắng thật sự rất giống Chiêu Quân!”

Nét mặt mọi người lại cứng đờ, tầm mắt lại dừng trên người Thượng Quan Thấu.

Thượng Quan Thấu khép quạt lại, chia ra cửa: “Cô nương, chúng ta ra ngoài rồi nói”

Hai người vừa ra khỏi cửa, đã có người thấp giọng nói: “Chết cô nương đó rồi, trước giờ không ai dám trước mặt ‘Nhất phẩm Thấu’ gọi hắn là ‘Thượng

Quan Chiêu Quân’.

Ông chủ Trác lau mồ hôi: “Không đâu, thiếu gia để ý đến con bé kia. Nữ nhân bình thường nghe đến đại danh của công tử thì đã ngất xỉu mất rồi, vốn không cần theo đuổi. Nhưng khổ cái là, những con mồi công tử câu được, nhiều lắm chỉ được hai ba ngày. Mọi người đều nói, Thượng Quan Chiêu Quân theo đuổi nữ nhân, so với ngư ông câu cá còn đơn giản hơn. Ta thấy, công tử hẳn là muốn trực tiếp ‘tung lưới bắt mồi’ rồi đây.” Khóe miệng hắn cười một cái thật bí hiểm, “Chẳng qua con cá vừa câu lên, bỏ vào nồi, ăn xong thì còn lại cái gì đâu?”

“Oa, nghe thật kỳ diệu nha. Ông chủ Trác, sao ông biết vậy?”

Ông chủ Trác cười một cách thần bí, giơ ba ngón tay: “Ta dám cam đoan, Trọng Tuyết Chi không quá ba ngày liền mắc lưới.”

Tuyết Chi và Thượng Quan Thấu đi ra khỏi tiệm binh khí, liền nhìn hai người hầu đứng trước cửa chờ. Thượng Quan Thấu nói: “Cô nương, lần đầu đến Lạc Dương hả?”

“Không, trước đây ta đã đến, nhưng không ấn tượng lắm.”

“Cô nương là người ở đâu?”

“Ta ở Đãng Phong.”

“Nói như vậy, cô nương sống gần Trọng Hòa Cung?”

“Ta từ nhỏ sống ở Trọng Hòa Cung. Thượng Quan công tử là người Lạc Dương sao?”

“Không, ta sinh ở Trường An, ở đó là lâu nhất, sau này đều không ở cố định một nơi.”

“Lần này công tử về là để thăm người nhà à?”

Cùng lúc đó, ông chủ Trác chạm vào thanh kiếm treo trên tường, “Bình thường công tử thường hỏi thăm rõ ràng thân phận bối cảnh của đối phương, nếu là người hắc đạo, kẻ thù, hay là Đại tiểu thư được nuông chiều thì sẽ nằm trong sổ đen của công tử.”

“Lão gia nhà ta mới qua đại thọ bảy mươi, lần này trở về là để chúc thọ người. Bất quá xong việc sẽ đi ngay.” Thượng Quan Thấu mỉm cười nói, “Còn chưa thỉnh giáo cao danh cô nương.”

Tuyết Chi nói: “Ta tên là Lâm Vũ Chi.”

“Lúc này cô nương đã báo tên giả.”

“Huynh nghe ta tự xưng là Trọng Tuyết Chi?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng sao huynh biết ta không phải là Trọng Tuyết Chi?”

Thượng Quan Thấu dừng một chút: “Tuy rằng không muốn mạo phạm Lâm cô nương, vừa rồi cô nương sử dụng Hồn Nguyệt Kiếm rất thành thạo, nhưng trình độ vẫn chưa đạt.”

Lúc này đến phiên Tuyết Chi ghen hờn. Thượng Quan Chiêu Quân này lại dám nói mình như vậy. Bất quá, theo ấn tượng của người bình thường, Trọng Tuyết Chi – Thiếu cung chủ của Trọng Hòa Cung tất nhiên sớm sử dụng thành thạo Hồn Nguyệt Kiếm.

Vậy cũng tốt, nói thật về thân phận mình, chỉ rước thêm phiền phức. Tuyết Chi cười nói: “Thượng Quan công tử quả nhiên có con mắt tinh tường.”

“Nhưng mà, Lâm cô nương xinh đẹp, thân thủ lại giỏi như vậy, thời gian lập võ hãn là không ngắn.”

Tuyết Chi nói: “Từng bước mà tập thôi.”

Cùng lúc đó, ông chủ Trác xoay người, rút vũ khí ra: “Nếu là nữ tử biết võ lại càng hợp ý công tử. Bởi vì nữ nhân biết võ sẽ thắng thần hơn, không khóc lóc sụt sùi.” Dứt lời giơ kiếm, kiếm quang bắn ra bốn phía: “Hơn nữa, đủ mạnh, đủ cứng cỏi, ở trên giường cũng ... đủ kích thích!”

Khóe miệng Thượng Quan Thấu gọi lên, giọng càng thêm ôn nhu: “À, Lâm cô nương chắc bị thương không ít, chỉ sợ nhiều nam tử tan nát cõi lòng rồi.”

Tuyết Chi khoát tay: “Không có, ta không có ai thích đâu.”

“Không ai thích?” Thượng Quan Thấu khoát tay chỉ, “Ta không tin.”

“Ta không có lừa huynh.”

“Nếu bây giờ có người có ý với cô nương, cô nương sẽ làm sao?”

“Phải xem người đó là ai.”

Ông chủ Trác múa kiếm, kiếm vang lên là tả là tả vài tiếng: “Nếu cô nương bất hạnh này phản ứng không nhanh nhạy, phải làm sao đây, phải làm sao bây giờ đây?”

Thượng Quan Thấu nói: “Ta nói ‘nếu’.”

“Ta không biết nữa.”

Cổ tay ông chủ Trác động một cái, kiếm khí lác lác, hào quang chói mắt: “Đừng quên, ngoại hình của Thượng Quan Thấu rất là xuất sắc. Hơn nữa, vóc dáng cao lớn. Nam nhân cao, rất có sức quyến rũ nha! Nam nhân cao, rất có lực sát thương với các thiếu nữ! Cho dù nữ nhân này chậm hiểu một chút, nhưng năng ta vẫn là nữ nhân, bản năng tất nhiên là yêu thích nam nhân vóc dáng cao lớn rồi.”

“Được rồi.” Thượng Quan Thấu đến gần một chút, nhìn Tuyết Chi, nói nhỏ, “Lâm cô nương đến đây phụng lệnh làm việc sao?”

Tuyết Chi hơi ngẩng đầu mới có thể nói chuyện cùng hắn, lập tức thấy kỳ lạ: “Ày, không, không phải ... Ta tính hai ngày nữa đi Trường An.”

Kiểm phong của ông chủ Trác thẳng tắp như cũ, chỉ vào phía trước: “Lúc này, nếu cô nương ấy có ý ngượng ngùng, công tử sẽ hỏi nơi trọ của cô ta.”

Thượng Quan Thấu nói: “À mấy ngày nay, cô nương tính ở đâu?”

Ánh mắt ông chủ Trác neho lại: “Nếu cô nương ấy nói không biết. Như vậy, cá lớn đến tay, công tử ấy đâu cần làm gì?” Ông chủ Trác chém một nhát đứt cái ghế: “—đem đó liền ăn luôn!”

Tuyết Chi nói: “Đương nhiên là nhà trọ rồi.”

“Là nhà trọ Lạc Dương sao?”

“Ừm”

Ông chủ Trác nói: “Nếu cô nương kia nói đáp án khác đáp án ‘Không biết’, công tử sẽ rất cao hứng, vì đó là con mồi có tính khiêu chiến. Đến lúc đó, công tử sẽ nói gì đây?!”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Tốt lắm, sáng mai tại hạ sẽ đến nhà trọ Lạc Dương tìm cô nương, nếu cô nương rảnh, xin cho phép tại hạ làm người dẫn đường, đưa cô nương đi dạo Lạc Dương.”

“Tốt!” Tuyết Chi cười nói, “Ta đang muốn đến phùng vài nhà huynh xem thử, có huynh đi cùng, hẳn có thể dễ dàng nói chuyện.”

“Tại hạ tiễn cô nương về nhà trọ.”

Ông chủ Trác bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt nghiêm trọng.

Người bên cạnh đang nhập tâm nghe: “Tiếp theo sẽ ra sao?”

“Muốn biết tiếp theo sẽ thế nào, mời ngày mai đến tiệm.” Ông chủ Trác buông vũ khí, bắt đầu dọn hàng, “Đóng cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Thượng Quan Thấu tiễn Tuyết Chi về một lúc, buổi tối Tuyết Chi lại chuồn ra ngoài, đến Hoa Mãn Lâu tìm mới biết Kinh Hồng không ở Lạc Dương, đành phải quay lại, nhưng mà, ban đêm ở Lạc Dương làm người ta lưu luyến không muốn về, Tuyết Chi vừa đi ra, đến khuya mới trở về. Trong lúc đó đánh nhau những sáu lần.

Bởi vì chơi liên một ngày quá mệt mỏi, cộng thêm thời tiết trở lạnh, chui vào chăn cũng không muốn suy nghĩ gì, ngủ thẳng một giấc. Ngày hôm sau rời giường mới nhớ có hẹn với Thượng Quan Thấu ra ngoài chơi.

Vì thế, trong lúc đó, ông chủ Trác cũng mặc áo bông treo binh khí lên, mở cửa tiệm.

Ngoài cửa có một đám người muốn nghe chuyện, chờ đến đen mặt.

“Thất lễ, thất lễ, đêm qua hưng phấn quá độ, nên dậy muộn. Chúng ta tiếp tục.” Ông chủ trác đi vào, lấy một cái ghế dựa ở góc tường.

Tuyết Chi vừa mới mở cửa, nhìn đến hai người hầu đứng ở cầu thang. Hai người này nhất định là do Thượng Quan Thấu phái tới, vừa thấy Tuyết Chi đã cúi đầu vãn an, mời nàng ở trong phòng chờ một lát, bọn họ đi gọi Thượng Quan Thấu.

“Thượng Quan Thấu hành tẩu giang hồ, xưa nay thích độc lai độc vãng, nhưng lúc theo đuổi nữ nhân, hai kẻ hầu này lại hành trợ thủ đắc lực. Chuyện này, là vì cái gì đây?”

Không lâu sau, hai người hầu báo là Thượng Quan Thấu chờ dưới lầu.

Tuyết Chi lập tức chồm lên, nhìn xuống lầu, thấy được thần khí anh tuấn tiêu sái của Thượng Quan Thấu, vội vàng nhận lỗi nói mình ngủ quên.

Thượng Quan Thấu mỉm cười nói: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Cùng lúc đó, hai người hầu đã biến đâu mất.

“Xa hoa!” Ông chủ Trác quay mạnh đầu lại, chỉ vào một khách hàng vô tội, run rẩy nói, “Công tử chính là xa hoa! Người là con của Quốc sư và Đại tiểu thư Phúc gia, người làm sao có thể không phung phí! Để hai người hầu chờ đợi, càng tăng thêm mặt mũi, cũng biểu hiện rất có thành ý, làm cho nữ nhân lung lay tâm ý! Nếu không làm thì ngoài cửa nhà trọ đang đợi bọn họ sẽ là —”

Thượng Quan Thấu tránh một bước: “Lâm cô nương, mời lên xe.”

Ông chủ Trác đang đưa vài ngón tay, cao giọng: “Thực tế Thượng Quan Chiêu Quân ghét nhất chính là xe ngựa!”

Tuyết Chi nói: “Phải đi xe ngựa sao?”

“Nàng không muốn ngồi?”

Trác lão bản lại hung hăng xô đến một người ở băng ghế, lại dùng lực quay đầu lại: “Nếu nữ nhân này nói không muốn ngồi xe ngựa, ‘Chiêu Quân cô nương’ sẽ không do dự ‘thượng’ nàng ta!”

“Không thích. Đi xe ngựa sẽ không xem cảnh vật được.”

Thượng Quan Thấu vẻ mặt vui mừng: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Tuy rằng ngoại hiệu của công tử là ‘Thượng Quan Chiêu Quân’, nhưng càng lúc càng nhiều người muốn gọi người là ‘Thượng Quan’ ‘tôi’ Chiêu Quân. Ai cũng biết hẳn là một ‘hoa hoa công tử’. Nữ nhân nào được công tử coi trọng, tất nhiên đối với người có phòng bị. Đương nhiên, công tử cũng biết nữ nhân biết chuyện của người, cho nên, người sẽ làm như thế nào đây?” Trác lão bản lại kéo một băng ghế, xếp lên băng ghế thứ hai, lại quay đầu: “— suy nghĩ ngược lại!”

Tuyết Chi và Thượng Quan Thấu đi dạo ở Lạc Dương, quay đầu lại thấy một tòa lầu rất cao. Thượng Quan Thấu đã quen thấy ánh mắt mọi người nhìn mình chằm chằm, phe phẩy quạt còn rất đắc ý, chỉ vào một cái lầu sáu tầng: “Đó là tiệm đồ cổ, đồ đặt ở tầng cao nhất đều là vô giá, cho nên nàng xem, từ đây có hơn ba mươi người đứng giữ bảo vật.”

Tuyết Chi đi khắp khiêng, tròn to mắt: “Thật sao, cả lầu đều chật ních cả người.”

Trác lão bản lại kéo một băng ghế đến, xếp lên trên hai băng ghế kia, sau đó lại dùng sức quay đầu lại: “Chim ưng khi săn mồi, sẽ không lộ ra móng vuốt! Người phong lưu thật sự, sẽ không lộ ra biểu hiện ‘hái hoa tặc’ trước mặt nữ nhân! Ngược lại, người lại giống một công tử nho nhã không ai bì kịp. Đó, chính là chiến thuật tâm lý!”

“Bên trong cũng có rất nhiều đồ giả cổ thời Thanh Đồng, gốm màu thời Đường, Mai hoa ngọc, đều là đặc sản của Lạc Dương. Nhất là gốm màu đời Đường, biến hoa vô cùng, màu sắc sắc sỡ, hình dáng gì cũng đều có thể tìm trong này. Có những hoa và 7n tinh xảo đến kinh người, ta mỗi lần về kinh thành đều mua rất nhiều.”

Tuyết Chi le lưỡi: “Ta chỉ biết Lạc Dương có rượu Đỗ Khang, mẩu đơn và thêu thùa.

“Gia cổ Thanh Đồng, gốm màu đời Đường, Mai hoa ngọc.” Trác lão bản hai mắt đỏ lên, quét ngang tứ hướng: “Các người đoán công tử sẽ tặng cái gì?”

“Mai ... Hoa ngọc?”

“Sai!”

Thượng Quan Thấu khẽ cười ra tiếng: “Mọi người đều thích đến nơi này. Đứng rồi, nàng theo ta đến đây.” Dứt lời đi đến phía trước. Tuyết Chi vội vàng theo sau, thấy hẳn đứng ở một đường nhỏ cạnh quán, nhặt lên một cái còi nhỏ, quay đầu lại nói: “Đây là cái còi bằng đồng, gọi là Triệu Bình Viêm, nguyên liệu tốt thật vẫn là đồng thau và li e ...” Nói xong, thổi một chút vào trạm canh gác.

Tuyết Chi nói: “Âm sắc tốt thật.”

“Nàng thử xem?”

Tuyết Chi nhân cái còi, nhìn khẩu coi, có chút mất tự nhiên, thối một chút: “Thật sự không sai.”

“Người cũng không định tặng!” Trác lão bản lại lấy đến một băng ghế, không đủ cao, đành phải cố hết sức mà khập khiễng, đặt lên cái ghế thứ tư, dùng lực quay đầu lại, “còi đồng Triệu Bình Viêm là sản phẩm nổi tiếng của Lạc Dương, nhưng giá cả không đắt, mấy đứa trẻ con rất thích chơi, tặng vật này, nữ nhân sẽ không từ chối, cũng không nghi ngờ động cơ của người! Người làm nữ nhân này thấy, nàng là hồng nhan tri kỷ của người, đối với nàng rất có hảo cảm, chỉ muốn làm bạn tri kỷ, vĩnh viễn không nghĩ tới muốn đem nàng lên giường!”

Thượng Quan Thấu lấy bạc ta, đưa cho lão bản, lại lấy cây quạt chia chia: “Chúng ta đến phía trước xem.”

Tuyết Chi một bên nhìn cái coi, một bên ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Thấu: “Cảm ơn”

“Không cần khách sáo.”

Hai người lại cùng nhau đi dạo qua chợ hoa, tửu quán, tạp hóa, tiệm vẽ tranh, Tuyết Chi càng cảm thấy, Thượng Quan Thấu hình như không giống như lời người khác đồn về hắn. Hắn chăm sóc cho nàng như một muội muội ruột, cộng thêm bộ dáng anh tuấn tiêu sái, tính cách khiêm tốn, thật sự làm người ta không thể không thích.

Sắc trời tối dần.

Trác lão bản đỡ lấy chõng ghế lung lay sắp đổ, cao giọng: “Người sẽ lợi dụng trời tối mà đưa nàng về nhà. Mỹ danh viết ——“

“Lạc Dương tuy rằng trị an không tồi, nhưng trời tối dù sao vẫn không an toàn. Đề ta đưa nàng về sớm một chút.”

“Lúc này nữ nhân sẽ nghĩ như thế nào đây? Nghe nói siêu cấp phong lưu hái hoa “Nhất Phẩm Thấu” chẳng những không tiếc, mà còn săn sóc, hy vọng mình sớm về nhà một chút!” Trác lão bản ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu, “Trên thực tế, trên thực tế, trên thực tế ——“

Cổng nhà trọ Lạc Dương.

“Hôm nay đi với Lâm cô nương thật vui, nhưng quên mất chuyện dẫn Lâm cô nương đi mua vải. Ngày mai không biết cô nương có rảnh không?”

Giọng Trác lão bản càng ngày càng nhỏ: “Nữ nhân này đã thập phần hảo cảm với người, hơn nữa đã không còn phòng bị ....”

“Ừm ....” Tuyết Chi vốn tính ngày mai khởi hành, nhưng không biết đi đâu, tiếp theo lời nói thốt ra: “Có”

Trác lão bản âm một tiếng đứng lên, mắt đầy tơ máu: “Đòn sát thủ của nam nhân phong lưu đều ở ngoài trời sáng!!!”

“Ngày mai gặp lại.” Thượng Quan Thấu mỉm cười quay đi.

“Trác lão bản, người đắp cái đồng ghế kia làm gì?”

“Câm miệng!” Trác lão bản hung tợn quát, nhìn quanh bốn phía, không khí hết sức nghiêm trọng.

Đột nhiên, hắn bắt đầu thu dọn đồ: “Đóng cửa, hôm nay kể chuyện đến đây chấm dứt.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Tuyết Chi ngủ sớm, nên ngày thứ ba dậy rất sớm, nhưng lúc mở cửa, không thấy người hầu của Thượng Quan Thấu, cũng hơi thất vọng, vì thế cầm bạc xuống lầu ăn sáng.

Cùng lúc đó, tiệm vũ khí mở cửa, lộ ra hình chữ “Trác” trên lá cờ rủ xuống. Cả đám người lũ lượt chen nhau mà vào, phát hiện ngoại trừ bốn cái ghế xếp chồng lên cao, thì chẳng có thứ gì cả. Đám khách đến nghe chuyện có vẻ thất vọng, chuẩn bị xoay người đi, bỗng nhiên, trên không trung truyền đến âm thanh trầm mạnh: “Sớm vậy các vị khách quan.”

Tuyết Chi dùng điểm tâm xong, nhưng vẫn không thấy bóng dáng đám người hầu kia đâu, đang chuẩn bị đứng lên về phòng, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ vai: “Lâm cô nương, sớm vậy!”

Lúc này, mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, Trác lão bản tay trái cầm kim thuẫn, tay phải nâng kim cung, thắt lưng treo kim kiếm, lại mặc một kim giáp hào khí ngất trời, trên lưng đeo một dây đai, chậm rãi nhảy xuống, đứng trên bốn cái ghế cao, thân hình vững vàng, nhìn xuống mọi người nói: “Hôm nay,

ta phải vạch trần ‘gian kế’ của Chiêu Quân cô nương.”

Tuyết Chi lập tức quay đầu lại, thấy Thượng Quan Thấu đứng phía sau nàng, hướng đến cười: “Ngày hôm qua ngủ không được, nên hôm nay tự mình đến đây, hy vọng cô nương không phiền.”

“Sao vậy?”

Trác lão bản vì trên người mang quá nhiều thứ linh khinh, nên không linh hoạt bằng hôm trước, chỉ có thể nhấc tay nhẹ, cao giọng nói: “Nếu bây giờ bắt đầu, Chiêu Quân cô nương sẽ ôn ôn nhu nhu, nói lời ngon tiếng ngọt. Công tử ấy sẽ nói gì? Người sẽ nói gì đây?!”

Một bác gái ngẩng đầu nhìn Trác lão bản, chỉ hân: “Trác lão bản, ông đứng cao như vậy để làm gì?”

Giọng Trác lão bản quanh quẩn bên trong khỏi giáp, nên càng thêm hùng hậu: “Nữ nhân thích nghe gì, người liền nói cái đó!!”

“Biết cô nương ngày mai sẽ đi khỏi Lạc Dương, thật sự rất luyến tiếc. Hôm nay vừa thức dậy, tại hạ liền đến đây chờ, hy vọng có thể sớm gặp Lâm cô nương.”

Tuyết Chi ngẩng người, có chút xấu hổ: “Ha ha.”

“Đi thôi, chúng ta đến phường vải trước.”

“Vì sao Chiêu Quân phu nhân muốn đi đến phường vải?” Trác lão bản lấy một cây tên trong ‘kim bao’, đặt lên rồi giương cung, kim tiễn lao đi, xuyên qua hai, ba, bốn lớp sàn, bay thẳng về phía chân trời. “Bởi vì y phục Trọng Tuyết Chi rất giản dị, mà nàng, chung quy cũng là nữ nhân.” Dứt lời, vurun bộ bao tay bằng vàng, chỉ hướng phường vải Phúc gia.

Tiệm vải buôn bán náo nhiệt, không ai mặc cả, cũng không có những người đàn bà chanh chua, những người đến tiệm mấy ngày hôm nay đều thật dịu dàng, nhẹ nhàng. Đáng tiếc, lúc Thượng Quan Thấu bước vào, hầu như tất cả nữ nhân đều không thèm mua vải nữa, trực tiếp xông tới, chỉ riêng có mấy cô nương xinh đẹp đứng ở góc, không nói câu nào chỉ lo lựa vải. Tuyết Chi cảm thấy hơi nao nao, nghĩ thầm, Thượng Quan Thấu quả nhiên phong lưu, có nhiều cô nương hâm mộ như vậy.

“Bây giờ, nữ nhân này đang nghĩ cái gì đây— Thượng Quan Thấu sao lại dính đến nhiều nữ nhân như vậy!” Dứt lời, Trác lão bản ném kim cung, lại hướng lên trần nhà, ánh mắt mọi người cùng bay lên, rồi lại phi xuống dưới.

“Thực tế không phải vậy! Những nữ nhân đã bị Thượng Quan Thấu trêu ghẹo, sẽ không bao giờ muốn đến gần hắn nữa, bởi vì họ đều bị tổn thương, nhưng vẫn nhất quyết yêu hắn như trước!” Trác lão bản đưa bàn tay vàng chỉ đến phường vải, giống như đang chỉ đến những cô nương im lặng đấy.

Thượng Quan Thấu vội vàng vàng, Tuyết Chi cũng không để ý, tự mình chọn lựa vải vóc, không nghĩ chỉ chọn một lúc, đã qua một canh giờ. Qua một canh giờ, Thượng Quan Thấu rút cuộc cũng thông dong đi đến, vừa quay qua: “Lâm cô nương quả nhiên có mắt nhìn, cây vải này màu sắc đẹp đẽ, thủ công tinh xảo, ở nơi khác sợ không tìm được.”

“Thực ra Thượng Quan Thấu ghét nhất là đi mua sắm với nữ nhân!!” Rút kim kiếm ra, ánh mắt Trác lão bản cùng kiếm khí phóng ra ánh sáng chói mắt, “Nếu lúc này, nữ nhân đó nói rằng nàng sẽ lấy cây vải này, muốn mua, Chiêu Quân phu nhân sẽ vĩnh viễn yêu nàng!!”

Tuyết Chi nhìn cây vải trên tay, lại nhìn cái bên cạnh: “Aizz, hai cây đều đẹp, chọn lại đi”

Trác lão bản ‘Kim Kê Độc Lập’, chỉ kiếm vào không trung: “Chỉ tiếc, từ trước đến nay, chưa có cô gái nào khiến Thượng Quan Thấu mãi mãi yêu thương cả!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Sau khi ‘càn quét’ phường vải Phúc gia, Tuyết Chi ôm một đồng vải và đồ thêu chuẩn bị thanh toán tiền, nhìn về mặt sáng láng, hồng hào của nàng, rồi nhìn qua thần sắc mệt mỏi nhưng cố che giấu của Thượng Quan Thấu, hắn muốn trả ngân lượng cho nàng nhưng Tuyết Chi nhất quyết phải tự mình trả. Tuy nhiên, trước giờ Thượng Quan Thấu rất cố chấp, đánh phải để hắn trả.

Đó gọi là ‘Cẩn người nhẹ miệng, bắt người nung tay’, nhưng Tuyết Chi lại thấy mắc nợ Thượng Quan Thấu, cho nên lúc đám người chen chúc đi đến, Thượng Quan Thấu dắt tay nàng, kéo đến bên người hắn, nàng lại khẩn trương nhưng chỉ làm bộ không biết.

Lúc đóng gói đồ vật, nha hoàn của phường vải nhìn Trọng Tuyết Chi nói: “Thiếu gia, đồng đồ này nhiều quá, đều đưa cho cô nương đây sao?”

Thượng Quan Thấu choàng qua vai Tuyết Chi, đem nàng dựa vào ngực hắn, cười vô cùng ngọt ngào, nhìn như một bảo bối được yêu chiều, “Đồ ta chọn

đều cho Chi nhí, để nàng tùy ý chọn đi.” Vừa nói xong, hấn nhắm mắt, hôn nhẹ vào giữa trán nàng.

Chuyện này thì thật không chịu nổi. Tuyết Chi bật mạnh ra, mới chốc mắt đã đỏ đến cổ, những đồ vừa chọn cũng không thèm lấy, lập tức chạy ra khỏi tiệm vải. “Cẩn người nhẹ miệng, bắt người nương tay”, Tuyết Chi hung hăng đá mấy bình rượu ven đường — lần sau nhất định phải tự mình trả tiền.

Không lâu sau, Thượng Quan Thấu cũng đuổi theo. Hấn vừa đến gần người Tuyết Chi, nàng liền quay đầu lại, hung tợn nói: “Ta không thích người khác tùy tiện chạm vào người ta!” Sau đó xoay người bước đi.

Mũ sắt trên đầu Trác lão bản có chòm lông khổng tước thông khí, hấn một tay giữ cao Hoàng kim kiếm, một tay vung vẩy gấp khúc, vuốt râu: “Nữ nhân nổi giận nhất định không muốn người khác thấy, hơn nữa các nàng lại thích được nam nhân đuổi theo! Điểm dừng của bọn họ chắc chắn là nơi không người lui tới!”

Tuyết Chi dừng trước cửa khách điểm, đi qua đi lại vài lần, chạy đến giữa đình nghỉ mát ở hậu viên nhà trọ.

“Thực xin lỗi, là ta đã mạo phạm cô nương.”

Thượng Quan Thấu nói vậy, khoảng cách với Tuyết Chi không xa, “Kỳ thật, ta và Lâm cô nương đã gặp mặt qua, đại khái do Lâm cô nương không nhớ rõ.”

“Ta không biết.”

“Còn giận ta sao?”

“Ta biết người vì muốn dễ ăn nói với người nhà nên mới như vậy, bỏ đi.” Tuyết Chi phát tay, “Một hồi ta sẽ đem ngân lượng đi thanh toán.”

“Ta nói là trước kia đã gặp qua cô nương.” Giọng Thượng Quan Thấu ôn nhu nhẹ nhàng đến mức làm ‘băng tan tuyết chảy’, dần dần dựa vào ngày càng gần.

“Sự thật hiển nhiên, cô nương sẽ tìm lối thoát khỏi tình huống khó xử này, nhưng, Chiêu Quân phu nhân sao có thể để tình cảnh ôn nhu này biến mất được!!!” Trác lão bản mạnh mẽ vung tay, Hoàng kim kiếm đâm xuyên qua mọi thứ, phát ra âm thanh lớn ở mái nhà.

Có một đại thẩm nói: “Trác lão bản, tòa nhà này là do ông xây đấy...”

“Chi nhí...” Thượng Quan Thấu bỗng nhiên đi đến, nắm tay Tuyết Chi, đầu hơi nghiêng, hôn lên gò má nàng một cái.

Trác lão bản tung ra song chưởng, rít gào nói: “Nàng là của ta” những lời này xưa rồi!!!”

“Ta không có gì để cho nàng, nhưng nếu nàng đồng ý, ta chính là của riêng nàng thôi.” Thượng Quan Thấu một tay nắm chặt tay Tuyết Chi, tay kia đã muốn ôm thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng một câu, nàng đã tụt vào lòng ngực hấn.

Sau đó, thần sắc Trác lão bản đột nhiên ngưng trọng, ngồi xổm xuống, đem kim thuần đặt xuống băng ghế dưới, sau đó gõ mạnh một cái, Kim thuần như một cái mai rùa dính ở ghế phía dưới, sau đó, một đoạn ngắn theo tấm chắn lộ ra phía dưới.

“Nữ nhân này, nhất định sẽ trốn về nhà trọ!” Trác lão bản chậm rãi đứng thẳng dậy, búng ngón tay một cái, một gã sai vặt lập tức biến mất ở góc tường. Trác lão bản mắt nhìn xa xăm, ánh mắt nghiêm trọng, “Ta đã nói, thời gian ba ngày, nữ nhân này nhất định sẽ ‘Cá nằm trên thớt’. Nếu nàng quay lại phòng, nàng sẽ dùng câu nói thông dụng của các cô gái thời này, ‘tái kiến’.”

Tuyết Chi chạy về phòng, vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy trong phòng có một người đang đứng.

Người này không phải Thượng Quan Thấu, mà là Mục Viễn.

“Chiêu Quân phu nhân cuối cùng sẽ sử dụng đòn sát thủ, sau đó, đêm nay ăn luôn nàng ta! Trừ phi nàng là một người — “Trác lão bản vừa dứt lời, gã sai vặt vừa biến mất lúc nãy chạy đến, ném một viên hỏa cầu vào kim thuần của ông ta.

Mọi người đồng thanh hỏi: “Trừ phi là ai?”

“Thượng Quan Thấu sớm đã công bố thiên hạ, có một nữ nhân, hấn sẽ không bao giờ tính kế nàng.” Trác lão bản xoa thắt lưng, lớn tiếng cười, “Nữ nhân này, chính là Trọng Tuyết Chi, oa ha ha ha ha!!!”

Mọi người bỗng nhiên im lặng.

Mục Viễn quay người lại nhìn Tuyết Chi, nhân tiện nói: “Thiếu cung chủ.”

Lúc này, Thượng Quan Thấu vừa đến, nghe thấy ba chữ này, kinh ngạc nhìn Tuyết Chi, nói: “Nàng thật là ... Trọng Tuyết Chi?”

Chất đốt của hỏa cầu không đủ, dần hết đi, Trác lão bản thở mạnh một hơi, làm âm thanh vọng ở trong mũ sắt: “Cho nên, đã nói chuyện ngoài lề rồi, chỉ là hư cấu! Tính ta thích nói bừa thôi!”

Vừa dứt lời, kim thuần nổ mạnh, một cái bàn nhỏ nâng Trác lão bản lên cao, hướng đến lỗ thủng lúc nãy trên trần nhà.

Mọi người nhìn lên không trung, thấy Trác lão bản đã thành một điểm nhỏ, trầm mặt thật lâu.

Cuối cùng, rốt cuộc cũng có người nói:

“Ta thật không hiểu ông ấy làm vậy có mục đích gì.”

“Xem ra, trong một thời gian ngắn, chắc Trác lão bản không về được đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tuyết Chi không trả lời. Mục Viễn nhìn Thượng Quan Thấu, hướng hấn chấp tay: “Không biết Thượng Quan công tử cũng ở đây.”

Thượng Quan Thấu hướng hấn đáp lễ, xong nhìn chăm chăm vào Tuyết Chi. Như là tất cả những nhu tình mật ý ở dưới nhà trọ đều không có, thần sắc phức tạp: “Thật có lỗi, lúc đầu ta đã không tin năng.”

Tuyết Chi vẫn chưa quên chuyện đã xảy ra dưới lầu, không thềm nhìn mặt hấn: “Không có gì.”

Thượng Quan Thấu nhìn thoáng qua Mục Viễn nói: “Tại hạ có việc, xin đi trước, các người cứ tiếp tục nói.” Dừng một chút lại nói, “Chi nhi, ta sẽ về nhà một thời gian. Nếu nàng có việc gì, hãy đến Thái sư phủ ở Trường An tìm ta.”

Tuyết Chi gật đầu. Thượng Quan Thấu đã đi.

Sau đó, Tuyết Chi ngẩng đầu nhìn Mục Viễn, lại giận dỗi ngồi vào bên cạnh bàn như bình thường, khảy khảy tim đèn: “Huynh đến đây làm gì?”

“Trong cung xảy ra chút việc, ta đến để thông báo rằng muội không cần trở về.”

Động tác trên tay Tuyết Chi chợt dừng: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Việc ta muốn nói cũng chỉ có nhiều đây, mấy tháng sau hẵng về, lúc đó không chừng các Trưởng lão đã hết giận.” Mục Viễn lấy trong người một xấp ngân phiếu, đưa cho Tuyết Chi, “Nhiều đây tiền hấn là đủ để muội xài, phải giữ liên lạc với ta, có khó khăn phải nói với ta ngay, biết chưa? Viết thư cho ta không cần dùng tên thật, cũng tránh đừng nhắc đến quan hệ và thân phận của muội —”

“Huynh nói cho muội biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không cần hỏi nhiều, không phải là chuyện lớn gì đâu, nhưng là chuyện không tốt với muội. Ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý. Đi trước đây.” Mục Viễn đi tới cửa, lại thấp giọng nói, “Đúng rồi, tuy rằng Thượng Quan Thấu điều kiện không tồi, nhưng mà .... Thôi, chuyện này muội có chừng mực hơn so với ta.”

Tuyết Chi còn chưa kịp nói chuyện, Mục Viễn đã ra khỏi cửa.

Mà người đứng ở cửa, chính là Vũ Văn trưởng lão.

Tuyết Chi và Mục Viễn đều sợ đến lặng người.

“Không phải chuyện lớn?” Vũ Văn trưởng lão một bước liền đi vào, hai tay đặt ở trên quai trượng. “Liên Thần Cửu Thức” bị người khác trộm mất, còn không phải đại sự?”

Trong phòng liền một mảnh yên tĩnh

Gió đầu đông thổi khung cửa sổ lác lư qua lại, những cánh khô bị lung lay, cơ hồ sắp gãy.

“Không phải đâu.” Về mặt Tuyết Chi không thể tin được, “Liên Thần Cửu Thức” rõ ràng được đặt ở mật đạo sâu trong Trọng Hòa Cung, được bố trí rất nhiều cơ quan và rất nhiều người canh phòng cẩn mật, làm sao có thể ....”

“Sao không có khả năng?” Vũ Văn trưởng lão cắt ngang lời nàng, “Chính là mấy ngày ngươi trốn ra ngoài, chúng ta đã phái rất nhiều cao thủ đi tìm ngươi. Có người thừa cơ lên vào, tất cả thủ vệ đều chết hết, nhưng “Liên Thần Cửu Thức” vẫn ở chỗ cũ, bất quá lúc trước bí kíp đặt ở hướng Bắc, hiện tại lại là hướng Nam, hiển nhiên đã có người động vào. Hơn nữa có thể khẳng định, người này đã đánh cắp nội dung bí kíp.

“Liên Thần Cửu Thức” không phải được khắc trên hồ phách sao? Hơn nữa không dùng nước thì không thể đọc được, người này làm sao phát hiện ra

được? Hơn nữa, có nhiều thời gian như vậy, sao không trực tiếp mang khối hổ phách ấy đi?”

“Người nghĩ mang một khối hổ phách lớn như vậy trên người sẽ không bị phát hiện sao? Vũ Văn trường lão đã thoáng ra một tia tức giận, “Trọng Tuyết Chi, người làm trái với cung quy của Trọng Hòa Cung, hình phạt là phế hết võ công, đánh gãy chân. Nhưng, Mục Viễn đã kí khế ước trọn đời ở Trọng Hòa Cung để cầu xin cho người, cộng thêm người là con gái của Trọng Liên, việc này tới đây thôi.” Dứt lời xoay người chuẩn bị đi.

Tuyết Chi tiến lên từng bước: “Con sẽ quay về.”

Vũ Văn trường lão nghiêng nửa đầu, mặt không chút thay đổi: “Tất cả quần áo của người ta đã cho nha hoàn mang vào phòng người.”

Nói xong Vũ Văn trường lão đi mất.

Tuyết Chi chợt lạnh sống lưng, chân chừ nói: “Mục Viễn ca, Vũ Văn trường lão ... có ý gì?”

Mục Viễn muốn nói lại thôi, nhìn hướng khác, chậm rãi nói: “Hình phạt đã miễn, nhưng muội ... không thể ở Trọng Hòa Cung nữa.”

Hai ngày sau, Tuyết Chi lại một lần nữa trở lại Trọng Hòa Cung. Bất quá lần này có rất nhiều đệ tử đi ngang qua nhưng không có ai chào hỏi nàng.

Sau vài ngày là Tết âm lịch, quan cảnh ở Trọng Hòa Cung lại hoang vắng đến mức lá rụng cũng không có tiếng động.

Từ nhỏ đã nghe đến việc có không ít Thiếu cung chủ của Trọng Hòa Cung bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng Trọng Tuyết Chi như thế nào cũng không nghĩ được, mình cũng có ngày này, nhưng nàng vẫn không tin. Nàng không trở về phòng, mà trực tiếp đến phòng của Vũ Văn trường lão.

Vũ Văn trường lão ngồi ở bên cạnh cửa sổ, nếp nhăn trên trán hằn sâu trên mặt. Sắc mặt lão lại càng nhợt nhạt, ánh mắt u ám hơn so với năm ngoái, Lúc Tuyết Chi mười tuổi, vào Trọng Hòa Cung đã biết ông, lúc đó ông đã theo phụ tá cung chủ, mãi cho đến nàng, đã là đời thứ tư.

Tuyết Chi đi qua, quỳ trên đất.

Vũ Văn trường lão vẫn tựa lưng vào ghế như cũ, lật sách.

“Con xin lỗi, con sai rồi.” Đây là lần đầu tiên Tuyết Chi nhận sai một cách chân thành như thế, đầu cũng cúi rất thấp, “Xin ... cho con một cơ hội nữa. Con về sau sẽ cố gắng luyện công, con sẽ ... không bao giờ rời khỏi Trọng Hòa Cung, không bao giờ ... tùy tiện tiếp xúc với người khác.”

Vũ Văn trường lão không ngược đầu nói: “Hiện tại nói những lời này, không phải đã quá muộn rồi sao?”

“Con xin ngài.” Tuyết Chi dập đầu, vẫn không ngẩng lên, “Con từ nhỏ đã lớn lên ở đây, đây chính là nhà con. Đi khỏi đây con biết đi đâu. Xin cho con ... một cơ hội nữa.”

“Con vẫn không biết được lập trường của chính mình.” Giọng của Vũ Văn trường lão thấp phần già nua, “Trọng Hòa Cung không phải là chỗ lánh nạn, cũng không phải là chỗ cho tiểu nha đầu con náo loạn. Kỳ thật đây cũng không phải lỗi của con. Chỉ trách, Trọng Liên mệnh không tốt, sinh hai người con đều là nữ nhân. Nữ nhân, từ nhỏ nên được yêu thương .... Tuyết Chi, trước giờ ta xem con như là cháu gái, nghiêm khắc với con lâu như vậy, cũng rất cần rút lương tâm. Từ nay về sau, con tự do rồi.”

“Không!” Tuyết Chi dùng sức lắc đầu, “Con sẽ luyện tốt võ công, con hiện tại sẽ luyện “Liên Thần Cửu Thức”, con không nhất định sẽ giỏi như phụ thân, nhưng nhất định con sẽ mạnh lên, xin ngài ... cho con một cơ hội nữa!”

Vũ Văn trường lão phát tay: “Đừng nói nữa, con sắp xếp đồ, nhanh chóng đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Tuyết Chi kiên quyết quỳ trước mặt trường lão cả buổi tối, nhưng Vũ Văn trường lão vẫn không có động tĩnh gì. Thậm chí không có một nghi thức nào, Tuyết Chi đã bị đuổi khỏi cung. Nàng trở về phòng, dọn đồ đạc, vừa ra khỏi cửa, liền thấy Mục Viễn đứng ở cửa, còn có tứ đại hộ pháp và vài đệ tử.

Tâm trạng mọi người đều có vẻ không tốt.

Tuyết Chi cười: “Đến tiễn ta đi à?”

Chu Sa tiến lên phía trước, ôm chặt Tuyết Chi: “Các trường lão cũng thật quá đáng! Thiếu cung chủ còn nhỏ như vậy, làm sao trụ vững được ở chốn võ lâm ‘thiên ma bách chiết’ này?”

“Phải vượt qua gian khổ mới có kinh nghiệm, đúng không?” Tuyết Chi vỗ vỗ vai nàng, “Về sau lỡ có gặp mặt, cũng không nên giả vờ không biết nha.”

“Không có đâu.” Chóp mũi Hải Đường đã đỏ lên, “Chúng ta đều bên cạnh Thiếu cung chủ từ nhỏ, bất luận thân phận, bối cảnh, người cũng như cháu gái của chúng ta, về sau bất luận ra sao, chúng ta đều sẽ chiếu cố người.”

Ngọc Lưu Ly nói: “Thật ra khách quan mà nói, lần này cũng không phải lỗi của Thiếu cung chủ. Nhưng không còn cách khác, cung quy vẫn phải thi hành. Hy vọng người ra ngoài giang hồ có thể rèn luyện nhiều hơn, không cần gia nhập một môn phái tà đạo.”

Chu Sa giận dữ nói: “Đến nước này người còn nói như vậy!”

Xa Cừ đưa cho Tuyết Chi một cái túi: “Đây là một ít dược cùng với ám khí.”

Tuyết Chi cầm lấy tay nải nói: “Đa tạ.”

Mục Viễn cũng đưa cho Tuyết Chi một cái túi: “Đây có một chút đồ, cũng khá quan trọng, khi nào ra ngoài hãy mở ra.” Sau đó lại đưa Tuyết Chi một khối ngọc bội: “Đây là thứ cung chủ quá cố trước kia thích nhất, mọi người mang đi đi.”

Tuyết Chi nhận đồ cùng ngọc bội, cười nói: “Được, cảm ơn.”

Sau đó, mọi người đều trầm mặc.

Tuyết Chi nói: “Ta phải đi rồi, về sau mọi người bảo trọng nhé.”

Sau khi từ biệt từng người, Tuyết Chi cắn răng quay đầu đi một mạch. Nhưng lúc đến giữa sườn núi, vẫn nhìn không được mà dừng lại ở Dao Tuyết Trì.

Phản mộ của liệt đại cung chủ Trọng Hóa Cung đều ở hậu sơn, chỉ có một người ở trong này.

Tuyết Chi – cái tên này bắt nguồn từ Dao Tuyết Trì và Thiên Tầm Linh Chi.

Nàng để tay nải xuống, quỳ trước mộ Trọng Liên. Không khí rất lạnh, lá cây khô bị gió cuốn đi một cách vô thức vào tiểu viện, rồi bay vào Dao Tuyết Trì, rơi trên mặt nước hồ làm gợn lên những tầng sóng.

Nét chữ trên mộ như rồng bay phượng múa: Trọng Liên chi mộ.

Nếu Tuyết Chi ở trong cung, nhất định sẽ đến mộ nhỏ cô, chỉ chốc lát đã làm bụi bay ra xung quanh, cuối cùng nhìn phản mộ, muốn mở miệng rồi lại thôi, một lời cũng không nói được.

Cuối cùng, chỉ trầm mặc, tâm trạng nặng nề dập đầu ba cái, cầm lấy tay nải xuống núi.

Tuyết Chi vẫn không dám quay đầu lại. Cảnh sắc bên cạnh không ngừng thay đổi, nhưng ngọn núi cao phía sau vẫn sừng sững bất động, như một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, vĩnh viễn không lay động được.

Tạm trú ở Phúc Đức khách điểm dưới chân núi, Tuyết Chi mở tay nải mà Mục Viễn đã đưa lúc này. Bên trong đầy những bí kíp, nhìn kỹ lại, đều là bí kíp của Trọng Hóa Cung: “Cửu Diệu Viêm Ảnh”, “Hồn Nguyệt Kiếm Pháp”, “Dục Hỏa Hồi Nguyên”, “Thiên Khai thần long thảo”, “Nhật Lạc Hòa Diễm Kiếm”, “Xích Viêm Thần Công”, “Hồng Vân quyết”... Hầu như toàn bộ bí kíp của Trọng Hóa Cung do hắn cất giữ đều ở đây. Nàng hồi hận sao trước kia không cố gắng luyện công cho tốt, về sau cũng chẳng còn cơ hội nữa. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cầm nhiều bí kíp đến như vậy, có cảm giác như có được bảo vật trân quý.

Sau đó, nàng đeo ngọc bội của Trọng Liên vào bên hông, dọn dẹp các bí kíp, lại thấy một phong thư. Vừa mở ra liền thấy một dòng chữ hùng hồn siêu dật xuất hiện.

Mấy ngày này ta không thể đi khỏi, trước tiên muội tạm ở nhà trọ Phúc Đức ở vài ngày. Sau đó huynh sẽ nghĩ cách giúp muội tìm một chỗ ở, chuyện sau này chúng ta sẽ bàn sau.

Tuyết Chi mỉm cười, đem mọi thứ bỏ vào tay nải, chuẩn bị rửa mặt lên giường ngủ.

Nhưng nàng vừa xoay người, liền có một bóng dáng xẹt qua cửa sổ, một bóng đen hiện lên. Tuyết Chi lập tức không dám nhúc nhích, ngồi yên xem biến động. Một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh, nàng quay đầu lại nhìn ra cửa sổ, ngoài đó ngoại trừ cảnh cây khô thì không có gì.

Tuyết Chi thở dài một hơi, đóng cửa lại, lại nghe tiếng động rất nhỏ từ phía sau.

Nàng lập tức quay đầu lại, thấy một hắc y nhân bịt mặt, hoảng sợ kêu lên một tiếng.

Nhưng đã không kịp trở tay.

Động tác người này quá nhanh, nhanh đến mức nàng hoàn toàn không thể đỡ được. Người nọ nhanh chóng điểm huyết Tuyết Chi, rút ra một thanh chủy thủ bên hông, bịt mũi miệng Tuyết Chi lại, đâm vào cổ nàng.

Tuyết Chi nhủ mãi, lại nói không ra tiếng, dường như bị dọa đến ngất đi.

Nhưng lúc chúi thủ gần đâm vào cổ nàng. Người nọ chớp mắt, quay đầu lại. Tuyết Chi nhìn khỏe mắt hẳn có mấy nếp nhăn, có vẻ lớn tuổi. Sau đó, nhảy một cái bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Hai bóng dáng kia lập tức hướng người áo đen đánh tới, động tác nhanh nhẹn làm người ta không thấy rõ gương mặt, chỉ nghe lách cách vài tiếng, một cánh tay nhỏ nhưng mạnh mẽ ở trên chiếc tủ làm ra vài lỗ thủng. Thiếu niên cao lớn, dáng người hơi gầy yếu, mặc trên người bộ xiêm y màu xanh gọn nhẹ, tung bay, mái tóc bên phải còn xen lẫn vài bím tóc màu tím như tơ lụa. Hắn đưa lưng hướng về phía Tuyết Chi, không biết đang thương thức điều gì, đứng bên cạnh nhưng tỏ vẻ rất nhàn nhã. Lúc này hắc y nhân tựa hồ trên tường động qua, làm cho bên cạnh dính một thứ chất lỏng, rất nhanh ăn mòn khuếch tán ra xung quanh, hắc y nhân có vẻ phi thường cẩn thận, ra tay tuyệt không lưu tình, có vẻ rất muốn giết người diệt khẩu. Lúc này thiếu niên khoan thai ngẩng đầu nói: "Tốt lắm!"

Thân ảnh còn lại phát ra thanh âm của một cô bé ngây thơ: "Động thủ!"

Người áo đen thờ hốt ra vì kinh ngạc, thu hồi cánh tay vừa bỏ ra, nhưng không kịp. Vị thiếu niên không biết hướng hắn ném tới cái gì, hắn bỗng hét lên thảm thiết, thanh âm có vẻ cũng lớn tuổi. Hắn che bàn tay mình lại, dưới chân nhẹ điểm vài lần, hướng phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy nhẹ vài điểm bóng người đã biến mất trong bóng đêm.

"Ha, để ta xem ngươi làm sao thoát được khỏi ngũ chỉ sơn của ta!"

(Ngũ chỉ sơn là việc Phật Tổ đánh cược với Tôn Ngộ Không nếu chạy thoát khỏi bàn tay của ngài thì sẽ giúp Ngộ Không làm Thiên Đế, nhưng Ngộ Không đã ko làm được và bị đè dưới ngũ chỉ sơn là do năm ngón tay của Phật Tổ hóa thành => để chỉ việc nắm rõ điều gì đó như trong lòng bàn tay)

Thiếu niên nhảy lên, nhưng lại bị cô bé kia tóm được góc áo, xem chút té ngã. Hắn quay phắt đầu lại, phui tay, lắc lắc mái tóc trên đầu, một quả cầu nhỏ dính dính theo đó bay ra, hướng cô bé bay tới. Cô bé không nhanh không chậm xoay mình, quả cầu nhỏ lại bay về phía tủ quần áo vỡ nát. Chỉ nghe phách một tiếng, mấy con độc trùng trên tủ quần áo rơi xuống, đã số rơi trên ngăn tủ, răng rắc kêu lên vài tiếng, ngăn tủ hổng còn nhanh hơn lúc này.

"Thánh mẫu anh minh."

Thiếu niên lập tức làm ra tư thế triều bái hướng cô bé vái chào. Cô bé lập đá một cước vào gối tên thiếu niên, hắn té lăn quay trên mặt đất.

"Chỉ có ngươi mới dám ra tay như vậy, bà cô đây sẽ giữ cái mạng nhỏ cho ngươi."

Giọng nói ngây thơ nhưng lại phát ra lời nói mạnh mẽ, Tuyết Chi thấy rõ mặt cô bé ấy, cũng chắc rằng, thiên hạ này cũng chỉ có bà ta mới có thể phát ra lời nói như vậy—— Huyền Thiên Hồng Linh Quan quan chủ Mãn Phi Nguyệt. Thiếu niên nằm trên đất có vẻ không muốn đứng lên. Tuy rằng hắn dịch dung gương mặt khác với lần trước rất nhiều, mái tóc cũng đã đổi, lại mang rất nhiều hồ lô bên hông, nhưng Tuyết Chi tuyệt đối không quên được người cướp đi nụ hôn đầu 'thứ ba' của mình, bất kể là lần gặp thứ mấy. Mãn Phi Nguyệt đến gần, giải khai huyệt đạo cho Tuyết Chi. Tuyết Chi được giải huyệt đạo, liền đặt mông ngồi lên giường.

"Trọng cô nương yên tâm, ta phải dùng ngón này mới có thể đã thương người được."

Nói xong gợn tay kia lên, ngón giữa, ngón áp út và ngón út đều được đeo một bộ móng vuốt kim loại, màu sắc kim trung phiếm thanh, Tuyết Chi nhìn thấy liền cảm thấy bản thân có vẻ trúng độc.

Tuyết Chi nói: "Kết quả..... chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Ngươi bị Trọng Hòa Cung đuổi đi, đi lại trên giang hồ sẽ không còn thuận lợi như trước".

Mãn Phi Nguyệt chỉ chỉ những bí kíp trên giường Tuyết Chi "Mấy thứ này nên thu lại tốt hơn"

Tuyết Chi sùng sốt. Người bình thường thấy Trọng Hòa Cung bí kíp, đều như sói như hổ thấy mồi bỏ nhào tới, nhưng Mãn Phi Nguyệt và cả thiếu niên bên cạnh nàng thấy mấy thứ này, đều giống như thấy uế vật.

"Mấy thứ bí kíp này với ngươi là bảo vật, với ta mà nói chả đáng giá gì, không cần phải nhìn ta như vậy".

Tuyết Chi lúc này mới bắt đầu dọn đồ lại.

"Ngươi làm sao biết ta bị đuổi đi?"

“Chúng ta luôn biết tin tức trước người khác”

“Vừa rồi người muốn giết ta là ai”

“Làm sao ta biết được.” Mãn Phi Nguyệt đảo mắt nhìn hướng thiếu niên bên cạnh.

“Phong Thiệp, người kiểm tra xem nàng có bị thương hay không”

Phong Thiệp tòm tòm đi qua, nhẹ nhàng ngồi xuống bên Tuyết Chi, bàn tay xoa xoa, cặp mắt to mở lớn hơn nữa.

”Tốt”

Dứt lời liền xoa bóp thắt lưng nàng, lại xoa bóp cánh tay nàng, xoa xoa lưng, day day đầu gối.

“Người sẽ phải chết.” Tuyết Chi hung ác nhìn.

Nhưng sau khi biết họ dùng độc, cũng chỉ còn dám dùng mồm động thủ.

Phong Thiệp đảo mắt cười nói :”Không có bị thương”.

Mãn Phi Nguyệt hỏi: ”Hiện tại người tính làm gì?”

“Ta không biết”

“Chờ vị tình lang ca ca của người đi?”

“Tình ca ca?” Tuyết Chi ngẫm nghĩ, bỗng nhiên đứng lên

“Không phải! Ta luôn xem Mục Viễn là đại ca!”

“Ha ha, cô gái nhỏ quả nhiên là cô gái nhỏ ha.”

Mãn Phi Nguyệt đi qua, hết sức đồng tình nắm tay Tuyết Chi:” Tình ca ca của người đã đạt được mục đích, làm sao đến nửa chứ?”

“Tuy người cứu ta một mạng, nhưng người không có tư cách nói như vậy!”

“Rất đơn thuần, ha ha ha ha.”

Mãn Phi Nguyệt giờ lên kia trưng nữ đồng mặt, lộ ra thần thái của người từng trải, ”Có hứng thú gia nhập Huyền Thiên Hồng Linh Quan không?”

“Không có”

“Thật sao? Ta ở trên Anh Hùng Đại Hội có lẽ không được hạng nhất, nhưng trong thiên hạ, người có thể chân chính đánh bại ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay”.

Tuyết Chi không cất lời.

“Muốn gia nhập không?”

“Không.”

“Thật sự không ....” Mãn Phi Nguyệt vừa nói, vừa nhấc lên ngón út ở bộ móng độc ”Không có chút lo lắng nào sao?”

“Ta...Ta sẽ lo được trong vài ngày”

“Người cho rằng vài ngày sau vị tình lang ca ca của người sẽ tới sao?”

Mãn Phi Nguyệt giật giật ngón út.”Lo lắng đi lo lắng đi”.

Đây là lời nói đe dọa trắng trợn.

“Buổi sáng ngày mai.”

“Tốt!, sáng mai ta tới tìm người”.

Mãn Phi Nguyệt có phần ôn nhu nhẹ nhàng hơn, lại còn có chút phong tình, quay đầu liếc mắt nhìn Phong Thiệp một cái.

”Thiếp nhi, chúng ta đi”.

Phong Thiệp nhảy mất với Tuyết Chi, rồi theo Mãn Phi Nguyệt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Lúc canh ba, Tuyết Chi vác theo ‘cục nợ’ của Trọng Hòa Cung chuồn ra cửa sau nhà trọ, trộm một con ngựa, cầm roi phi về hướng Tây mà chạy. Có thể lúc này người đàn bà ma quỷ đó đang canh ở phía sau không chừng, bây giờ cách tốt nhất là đi Trường An tìm Tư Đồ Tuyết Thiên thôi.

Chạy mấy canh giờ trên đường, trời cũng bắt đầu sáng rồi. Tuyết Chi qua một đêm kinh hãi quá độ, bây giờ đã sắp kiệt sức, dần dần đi chậm lại. Thấy cửa thành Trường An đã ở trước mắt, Tuyết Chi nhảy xuống ngựa, xoa xoa cái mông tội nghiệp đã sớm mất hết cảm giác, chuẩn bị dắt ngựa đi.

Nhưng lại cảm giác phía sau có người, quay đầu lại, tìm cơ hồ ngừng đập — Phong Thiệp đang đứng phía sau, nhìn nàng cười khanh khách.

“Sao ngươi lại ở đây?”

“Tất nhiên là đến mang nàng đi”

So với lần đầu gặp nàng, hân duyên như vui vẻ hơn nhiều, dường như đã qua cái thời ngộ ngược làm càn, “Theo ta về với Thánh mẫu đi.”

Tuyết Chi dờ khóc dờ cười: “Nếu ngươi còn có lương tâm thì hãy nhớ, lần đầu gặp ta đã cứu ngươi đó, ngươi không nên làm vậy chứ.”

“Tất nhiên ta nhớ rõ là nàng đã cứu ta. Nàng còn không hài lòng với cách báo ân của ta sao.”

“Là ngươi nợ ta, đúng không?”

Phong Thiệp mặt mày hớn hờ, gật đầu cũng rất hăng hái.

“Cho nên, ngươi nên báo ân ta một lần nữa, đúng không?”

Phong Thiệp vẫn dùng sức gật đầu.

“Vậy ... lần này tha cho ta đi.”

“Để nàng gia nhập vào Huyền Thiên Hồng Linh Quan, là báo ân cho nàng rồi, đúng không?”

“Không, không không, không phải, ngươi nghĩ xem, nếu ta đến Hồng Linh Quan, thế nào cũng phát sinh tranh chấp với đồng môn. Nếu bây giờ ngươi thả ta ra, lần sau gặp lại mọi người đều là bằng hữu, có thể chiếu cố lẫn nhau, đúng không?”

Phong Thiệp nhảy mất mấy cái: “Cũng có lý!”

“Cũng được.” Phong Thiệp đến gần vài bước, vỗ nửa bên mặt.

“Ngươi định làm gì?” Tuyết Chi theo phản xạ lùi về sau từng bước.

“Hôn ta một cái, sau đó nói ‘Phong ca ca anh tuấn tiêu sái, muội đã thích huynh đến mê mết rồi, xin huynh hãy thả muội ra!’”, ta để nàng đi.

Câu này đối với mấy cô nương đáng yêu mà nói, có lẽ sẽ rất thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà, Trọng Tuyết Chi không phải một cô nương đáng yêu, nhớ đến những lời đó, nàng lập tức nhớ đến một người, là nha đầu chết tiệt mà ngay cả tên nàng cũng không muốn nhắc đến.

Vì thế, cái miệng của Phong Thiệp bị đám cho một phát như cái đít nồi.

Hắn bung mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được lắm, nàng theo ta trở về! Đừng tưởng nàng xinh đẹp là ta không dám đánh nhé!”

Tuyết Chi xoay người bỏ chạy, cổ tay bị Phong Thiệp bắt được, hai người liền đánh nhau. Võ công của Phong Thiệp không bằng Tuyết Chi, sau ba chiêu liền rơi xuống thế hạ phong. Cuối cùng, hắn lùi về sau vài bước, đeo găng tay vào, lấy một quả cầu nhỏ sóng sánh trong người ra.

Tuyết Chi lập tức bắt động.

“Cô bé à, nàng thua rồi.”

Tuyết Chi cắn răng: “Đề tiện.”

“Ha ha, ta họ đề tên tiện, tự là hạ lưu mà.” Nói xong, Phong Thiệp đi tới, trong tay cầm tiểu cầu ghê tởm kia, hôn lên má Tuyết Chi một cái, “Đi với Phong đại gia nào.”

Lúc này, cổ tay Phong Thiệp bị người nào đó nắm chặt, vút tiểu cầu kia xuống. Phong Thiệp thỉnh linh quay đầu lại, nhìn thấy một cảm y nam tử đang nhìn hẩn cười: “Vị công tử này nếu không ngại, xin cho phép ta dẫn tiểu muội đi.”

Phong Thiệp hất mi: “Được.”

Sau đó, nam tử kia dùng chuỗi quạt ngoắc Tuyết Chi, Tuyết Chi xoay người đi với hẩn.

Tuyết Chi nhỏ giọng nói: “Thượng Quan công tử? Sao huynh lại ở đây?”

“Tại sao ta không thể ở đây?”

“A, đúng, huynh đang ở đây. Vừa rồi, cảm ơn công tử rất nhiều.”

“Không cần khách sáo. Vừa thấy muội đứng đó, ta lại nghĩ sao muội nhanh vậy đã ở Trường An, thì ra là bị người ta đuổi giết.”

Tuyết Chi còn chưa trả lời, Phong Thiệp bỗng nhiên vọt lên trước mặt họ. Hẩn nhìn Thượng Quan Thấu, nhủ mi nói: “Sao ngươi chưa chết?”

Thượng Quan Thấu lắc lắc cây quạt: “Sao ta phải chết?”

“Vừa rồi ngươi đã chạm vào trướng độc trùng, sao lại không chết được?”

“A, nếu vậy, có lẽ lập tức sẽ chết?” Thượng Quan Thấu cười nói, “Chi nhi, chúng ta đi thôi, nếu lát nữa tự nhiên ta ngã xuống chết, muội phải cẩn thận đó.”

Phong Thiệp mở nắp hồ lô, lắc lắc cái nắp, liền có một con bò cạp độc bò ra.

Hẩn cầm theo đuôi con bò cạp, hướng phía Thượng Quan Thấu.

Thân hình Thượng Quan Thấu lóe lên một cái, đã đứng chắn trước mặt Tuyết Chi, một chưởng đánh rơi con bò cạp đó, dùng quạt đánh trúng bụng của Phong Thiệp. Phong Thiệp lập tức lui mấy bước, xoay người ôm bụng: “Ngươi ... ngươi dùng thủ đoạn gì lừa bịp người hả?”

“Nhìn ngươi còn nhỏ, nhưng ra tay lại tàn nhẫn như vậy, còn ép buộc nữ nhân làm chuyện nàng không thích. Ta ghét nhất là những nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc. Quay đầu là bỏ!”

Thượng Quan Thấu cùng Tuyết Chi đi mất.

Không lâu sau, Mãn Phi Nguyệt trong rừng cây nhảy ra: “Đi thôi.”

“Thánh mẫu? Người ở đây ư?” Phong Thiệp trước giật mình sau lại ảo não, “Vậy mà không ra cứu đệ tử!”

“Ta nói bao nhiêu lần rồi, gặp ai cũng có thể giao thủ, nhưng nếu gặp Thượng Quan Thấu thì hãy tránh hẩn càng xa càng tốt.”

“Hẩn? Hẩn chính là Nhất phẩm Thấu sao?” Phong Thiệp méo mặt, “Bụng con đau quá.”

“Là do hẩn không sợ độc, hơn nữa rất dễ nhận biết hẩn, ngươi đấy, toàn chỉ biết chọc ghẹo cô nương — trở về ta trị tội ngươi sau!”

“Sao hẩn không sợ độc?” Lúc này, hai người đã ngồi ở một quán trà, Thượng Quan Thấu rót cho Tuyết Chi một ly trà Long Tỉnh, “Tâm pháp của Nguyệt Thượng Cốc, hơn nữa có người giúp ta đã thông kinh mạch, nên hẩn ta liền bách độc bất xâm.”

“Nói như vậy, những người ở Nguyệt Thượng cốc đều bách độc bất xâm?”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Đã thông kinh mạch không dễ như vậy đâu.”

Sương mù dày đặc, Thượng Quan Thấu vốn trên mặt có chút ngạo khí, bây giờ cũng trở nên ôn hòa đứng dậy. Tuyết Chi nhìn hẩn, có chút xuất thần: “Thì ra là vậy. Hôm nay thật cảm ơn huynh.”

“Đó là việc nên làm, muội đừng để ý.”

Tuyết Chi gật gật đầu.

Thượng Quan Thấu thay đổi quá nhiều. Nhìn hấn một hồi, nói khó nghe một chút, cả người hấn giống một con sư tử động dục, xâm nhập và hấp dẫn hòa vào nhau. Lúc này đây, khí chất của quý công tử lại hiện lên, giống như chuyện ở nhà trọ Lạc Dương chỉ do nàng nằm mơ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Không lâu sau, ngay lập tức có một người dáng điệu trí thức bước tới, chấp tay với họ: “Thượng Quan công tử.”

Thượng Quan Thấu lập tức đứng dậy đáp lễ: “Dương hội nguyên, dạo này khỏe chứ?”

“Được công tử chiếu cố, Thánh Thượng sắp đồng ý. Không biết công tử có dịp nào rảnh, mời đến hàng xá ngồi chơi một lát, coi như cho tại hạ và nội thị cơ hội tạ ơn.”

“Đều là người nhà cả, không cần khách sáo. Nhưng nếu Dương hội nguyên sinh được quý tử, tại hạ nhất định đến viếng thăm.”

“Đây chẳng phải là lời khách sáo sao? Một năm công tử ở Kinh thành nửa tháng đã là chuyện lạ rồi, lần sau gặp lại công tử, chắc con của tiểu đệ đã cưới vợ rồi.”

“Không phải mà, vì gần đây có chút chuyện cần xử lý, tạm thời không có thời gian, qua chuyện này, nhất định sẽ giữ lời với đệ mà.”

Dương hội nguyên liếc mắt sang Tuyết Chi, hiểu ý cười nói: “Đệ hiểu, đệ hiểu, hèn chi nghe mọi người nói Thượng Quan công tử gặp ai cũng giới thiệu, quả đúng như lời đồn.”

“Dương hội nguyên hiểu lắm rồi. Đây là muối muối ruột của ta, gần đây gặp chút việc, làm sao ta lại không săn sóc được?”

“Không phải là thiên kim nhà nào đó hay là cô nương của môn phái nào đó hay sao, sao giờ thành muối muối rồi?”

“Đó thật là muối muối của ta, tên là Trọng Tuyết Chi. Sau này muối ấy đến kinh thành chơi, thỉnh Dương hội nguyên chiếu cố.”

“Chuyện này không thành vấn đề!” Dương hội nguyên quay sang Tuyết Chi cười nói, “Trọng cô nương, sau này có việc gì cứ đến phố tây Dương phủ tìm ta, lúc nào cũng có người chào đón cô nương.”

Tuyết Chi giật mình, đứng lên chấp tay nói: “Được, đa tạ.”

Hai người khách sáo với nhau một lúc, sau khi Dương hội nguyên đi, Thượng Quan Thấu mới ngồi xuống.

Tuyết Chi nói: “Huynh biết ta đang gặp chuyện gì sao?”

Thượng Quan Thấu ngập ngừng một lúc: “Có lẽ nói vậy có chút thất lễ, nhưng chuyện muối bị trục xuất khỏi Trọng Hòa Cung truyền đi rất nhanh, mới hôm qua, hôm nay thành Trường An đã biết rồi. Không chừng vài ngày nữa, cả thiên hạ đều biết.”

“Lúc đó sẽ như thế nào?”

“Kẻ thù của Trọng Hòa Cung không nhiều lắm, nhưng kẻ thù của Trọng Liên lại không ít. Nếu rời khỏi Trọng Hòa Cung, thân phận duy nhất của muối là con gái Trọng Liên.”

Tuyết Chi trầm mặc.

“Tiếp theo muối tính như thế nào?”

“Ta không biết nữa ... Chắc là, về Đãng Phong trước đã.”

“Vì sao?”

“Lúc còn ở cung, ta có biết một người ở Đãng Phong.” Tuyết Chi ngập ngừng, “Tuy ta không biết ông ấy có đồng ý không, nhưng vẫn có thể tin được.”

“Trước nay cung quy của Trọng Hòa Cung không có trục xuất, chỉ giết hoặc đánh cho tàn phế rồi đuổi đi, muối lại toàn vẹn ra ngoài như thế, hơi kỳ lạ một chút. Nếu bọn họ đặt một cái bẫy ở Đãng Phong thì sao, muối đừng trở về thì tốt hơn.”

“Cũng vậy thôi. Ta phải chuẩn bị một chút, chờ đại hội Bình khí phổ của Thiếu Lâm năm sau, ta sẽ đi xem.”

“Thật hay quá, ta cũng phải đến đó, chúng ta sẽ đi cùng nhau.” Thượng Quan Thấu cười nói: “Ta có hai vị bằng hữu đang chờ ở Tô Châu, sau Tết âm lịch ta sẽ đến tìm gặp họ, muội không muốn đi cùng ta sao?”

Tuyết Chi vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ đến Linh Kiếm sơn trang ở phía Bắc Tô Châu, nhưng không hiểu sao lại nói: “Không thành vấn đề. Nhưng huynh tính mừng năm mới ở đâu?”

“Tất nhiên là về nhà.”

“Không thành vấn đề, sau năm mới chúng ta gặp nhau ở đâu đây?”

“Muội không theo ta về nhà sao?”

“Ta không biết người nhà huynh, vậy không tốt. Ta có người thân ở Trường An, ta sẽ đi tìm ông ấy.”

“Cũng được.”

Hai người quyết định mừng bảy tháng giêng gặp nhau ở Xuân Phạn quán Trường An. Thượng Quan Thấu chuẩn bị dẫn Tuyết Chi ra ngoài, chợt nghe mấy người bên cạnh cười to, cười xong, một người trong số đó còn ôm cả bụng, lửa giận nổi lên: “Ta đã nói Trọng Tuyết Chi lại trở mặt với Trọng Hóa Cung như vậy, đoán qua đoán lại, vậy mà không đoán được lý do này.”

“Hạ Khinh Mi này có vẻ đã nhầm rồi, hẳn ta nghĩ nếu quyền rũ Trọng Tuyết Chi sẽ thao túng được cả Trọng Hóa Cung, nhưng không ngờ Tiểu cô nương kia lại xử lý theo tình cảm như vậy, vì Hạ Khinh Mi mà trở mặt với Trọng Hóa Cung. Ta cả một ngàn hai trăm lượng là Hạ Khinh Mi sắp vứt bỏ Trọng Tuyết Chi rồi!”

“Con gái của Trọng Liên cũng thật ngu ngốc mà, Hạ Khinh Mi mền Lâm Phụng Tử là chuyện ai cũng biết, còn biết rõ là núi có hổ, nhưng vẫn lên núi đây mà.”

Thượng Quan Thấu vỗ vai Tuyết Chi nói: “Đi thôi, đừng nghe họ nói xàm.”

Tuyết Chi vẫn đứng yên tại chỗ như cũ.

“Cô ta là con gái Trọng Liên thì sao? Cũng chỉ là một cô nương thôi. Người xem, Trọng Tuyết Chi bị đánh bại trên lời đài, bị nam nhân chinh phục thì phải thuận theo tự nhiên mà theo hẳn thôi.”

“Nhất Phẩm Thấu đã nói, đã là nữ nhân mạnh mẽ, gặp được dịu dàng ôn nhu thì sẽ như chim nhỏ mà nép vào lòng người ta thôi, quả nhiên là thật.”

Thượng Quan Thấu xấu hổ nói: “Chi nhi, chuyện không phải vậy đâu, muội đừng nghe họ nói lung tung.”

Tuyết Chi không nghe vào tai.

“Nhưng mà nói thật, nhìn qua người hẳn, còn nhỏ vậy mà võ công lại rất cao cường, trên giang hồ quả không nhiều người tài như vậy.”

“Cái đó là nói quá lên thôi. Ta thấy Trọng Tuyết Chi này thứ giống với cha cô ta nhất — chính là khuôn mặt thôi! Ha ha, đừng nói lão tử ta lớn tuổi mà bắt nạt một Tiểu cô nương, sau hai ba năm nữa, Trọng Tuyết Chi nhất định sẽ là mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành nha. Aiz, đi ra giang hồ làm gì không biết, gả cho ông đây làm tiểu thiếp còn hay hơn ... Các người nhìn ta làm gì? Phía sau có gì à?”

Người đó nói đến đây, liền quay đầu lại nhìn, thấy Thượng Quan Thấu, mặt hắn trắng bệch ra. Thượng Quan Thấu rút hai chiếc đĩa trên bàn, cầm một cây, tay kia xoay vòng vòng chiếc đĩa còn lại, phóng ra trúng mũi người nọ, xuyên qua cửa.

Thượng Quan Thấu bỏ một thỏi bạc xuống cho chủ tiệm, sau đó đuổi theo Tuyết Chi.

Mũ trượt xuống, cửa hé mở một khe, sau cùng vỡ vụn ra. Mặt người nọ từ trắng chuyển thành đen.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lại Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Sau khi Tuyết Chi và Thượng Quan Thấu từ biệt, lập tức đi Từ Đường sơn trang. Nàng đứng ở cửa cầu thang nói vài câu, gia nhân lập tức vào thông báo. Tuyết Chi đi quanh quần được hai vòng thì thấy một vị nam tử tinh tế mặt bạch y bước ra, cười nói: “Chi nhi, ta biết con nhất định sẽ đến.”

“Tuyết Thiên thúc thúc!” Tuyết Chi vừa nhìn thấy gương mặt có biểu cảm còn nhiều hơn mặt một đứa con nít, lập tức nước mắt lưng tròng, “Con bị Trọng Hóa Cung trục xuất rồi ...”

Tư Đồ Tuyết Thiên nói: “Việc này ta đã sớm đoán được, bây giờ con vào trong đi, có chuyện gì từ từ rồi nói.”

Tư Đồ Tuyết Thiên giúp gia tộc phát triển tinh thần và sự nghiệp buôn bán của cha ông. Từ Đường son trang càng ngày càng phát triển, chỉ một vài năm mà Tư Đồ Tuyết Thiên đã một bước nhảy vọt lên, trở thành phú gia trẻ tuổi nhất trong lịch sử của thành Trường An, nơi này so với Hoàng Cung không chừng còn lớn hơn. Nhưng chuyện đời đâu dễ dàng như vậy, Tư Đồ Tuyết Thiên năm đó lấy vợ không bao lâu thì đã khó sinh mà qua đời. Đứa nhỏ giữ lại được, tên chỉ có một chữ Ngôn, nhưng từ nhỏ đã không được bú một giọt sữa nào của mẹ, mới bảy tuổi đã đi theo cha học kinh doanh. Đặc biệt còn trưởng thành sớm, vừa gặp đã bày ra một bộ dạng “ông cụ non” gọi Trọng cô nương. Nhưng Tư Đồ Tuyết Thiên liếc y một cái, y liền lập tức đổi giọng gọi Trọng tỷ tỷ.

Tư Đồ Tuyết Thiên gọi người dọn phòng cho Tuyết Chi, còn ông dẫn theo nàng ra phòng khách.

“Thật sự thời gian qua mau thật.” Tư Đồ Tuyết Thiên cười nói, “Con lúc nhỏ rất thích đánh người, bây giờ lại lớn thành một cô nương duyên dáng như vậy.”

“Tại thúc cứ lo kiếm tiền, làm sao có thể nhớ đến tiểu yêu quái con lớn lên ở nơi xa chứ.”

Tư Đồ Tuyết Thiên bắt đầu cười nói: “Lại bắt đầu nhõng nhẽo rồi.”

Vừa nói xong những lời này, đứa trẻ Tuyết Chi liền thay đổi tính tình, dẩu miệng tủi thân nói: “Tuyết Thiên thúc thúc, Trương lão không cho con cơ hội giải thích, người trên giang hồ lại đồn đại lung tung, bây giờ con không biết nên làm sao nữa...”

“Giải quyết lời đồn kia dễ dàng thôi, qua cuối năm ta sẽ dẫn con lên Linh Kiếm son trang làm sáng tỏ mọi chuyện, hẳn là được thôi.”

“A, là thúc đòi đi đó nha, đến lúc đó đừng nói là không đi đó.” Tuyết Chi rất bức mình, tại vì nàng không muốn thấy mấy người đáng ghét trong ‘danh sách’ kia.

“Yên tâm, đây là chuyện nhỏ. Còn chuyện của Trọng Hòa cung, ta cũng nên nói với con một chút.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Sao con lại bị trục xuất sư môn?”

“Liên Thần Cửu Thức bị trộm mất, con lại phạm vào cung quy.” Tuyết Chi đem chuyện xảy ra nói cho y biết.

“Ra là vậy, Trọng Hòa Cung có kẻ gian.”

Tuyết Chi ngạc nhiên: “Ý của thúc thúc là ... bí kíp của Trọng Hòa Cung là do người trong cung ăn cắp?”

“Không nhất thiết là người trong Cung đánh cắp, cũng có thể do nội gián phối hợp với người ngoài mà trộm được.”

“Vì cái gì?”

“Ta không nghĩ Liên Thần Cửu Thức có thể dễ dàng bị lấy như vậy, nhưng động cơ của người này là gì ta thực không rõ.”

“Tại sao các Trương lão đều muốn đuổi con đi? Con ở lại tuy cũng không giúp được chuyện gì, nhưng tại sao phải đuổi đi mới được?”

“Con nghĩ lại xem, nếu lúc đó không trục xuất con đi, người gặp nguy hiểm nhiều nhất chính là con. Con là con gái của Trọng Liên, dù có chuyện gì họ cũng sẽ nhất định bảo vệ con. Nhưng mà con còn nhỏ, Vũ Văn Trương lão nghĩ con sẽ không hiểu đại sự, cũng không biết diễn kịch, cho nên phải chấp hành cung quy, cũng không giải thích gì — Đương nhiên đều là do ta đoán thôi, còn thực hư thì không có chứng cứ.”

“Thì ra là vậy. Nói vậy, sau này con sẽ có cơ hội trở về phải không?”

“Nhưng Chi nhi à, hay là con nên học tập cha con một chút, cân nhắc tư tình một chút, lấy đại sự làm trọng.”

“Cha con? Ông ấy mới không lấy đại cục làm trọng ý. Mỗi lần gặp được nhị phụ thân thì cái gì cũng quên hết trơn.”

“Ta đang nói đến Nhị phụ thân của con.”

“A? Thúc thúc, người nói đùa sao?”

“Ừm, đừng nhìn hấn ta bình thường cứ cả phát cả phơ, hấn rất có nguyên tắc, một khi động vào thì thâm tình đến đâu hấn đều bỏ sang một bên. Có lẽ sau khi Đại phụ thân con qua đời, hấn không thể chấp nhận được sự thật, cảm thấy thua thiệt Đại phụ thân con.”

“Con chỉ biết ông ấy vớt con một mình ở Trọng Hòa Cung, còn mình thì hằng ngày tiêu dao tự tại.”

Tư Đồ Tuyết Thiên hít sâu vào một hơi: “Tóm lại, trước tiên con ở lại đây, cần thứ gì hãy nói ta biết.”

Vì thế, Tuyết Chi ở lại Tử Đường son trang, mỗi ngày lúc rảnh rỗi đều giúp Tuyết Thiên xử lý sổ sách, lục lợi công văn, buổi tối thì đọc bí kíp luyện võ, chớp mắt một cái đã là đêm Ba mươi Tết. Buổi tối, Tuyết Chi cùng Tư Đồ Tuyết Thiên, Tư Đồ Ngôn, còn có mấy người nha hoàn của Tử Đường son trang, quần gia và tiên sinh phòng kế toán cùng nhau ăn cơm đoàn viên, đốt pháo trong vườn. Tư Đồ Ngôn đốt không ít cây, xém tý gây ra hỏa hoạn. Một cái Tết đã qua nhưng cũng thực náo nhiệt. Buổi sáng lúc ngủ dậy, Tuyết Chi thấy dưới cuối giường có một túi hương cột dây hình rồng, nghiên cứu nửa ngày mới phát hiện bên trong có một tập ngân phiếu. Lúc đi hỏi Tư Đồ Tuyết Thiên, thúc ấy nói là tiền mừng tuổi.

Đầu năm mới, Tuyết Thiên ra ngoài chúc tết, hỏi Tuyết Chi có muốn đi theo không. Tuyết Chi ngại từ chối, đành phải đi cùng.

Xe ngựa chạy quanh mấy con phố ở Trường An, dừng lại trước một ngôi nhà lớn. Ngẩng đầu lên nhìn, trên bảng viết rõ ràng ba chữ: Phủ Quốc Sur.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Phủ Quốc sur nằm ở hướng Đông thành Trường An, kéo dài mấy nghìn thước. Cửa lớn cao hơn mười thước, có thể để kiệu lớn tám người dễ dàng ra vào. Hai cái trống lớn xếp ở hai bên trái phải, trên vách trống khắc sư tử bay lên trời, trên mặt thì khắc phù điêu quân sĩ.

Tuyết Chi tính ‘nửa đường rút lui’, nhưng đã bị Tư Đồ Tuyết Thiên gọi xuống xe.

Lúc này, ngoài cổng và sân trước đông như hội, không ít người ra ra vào vào chúc Tết, nhìn cách ăn vận và quần áo đều là quan to, quý nhân. Trong đó, cũng không ít người đen mặt đi ra.

Tuyết Chi nói: “Mấy người đó sao vậy?”

“Quốc sur làm quan thanh liêm, không nhận lễ lớn.” Vừa dứt lời, Tư Đồ Tuyết Thiên đem theo lễ vật đến báo thị vệ một tiếng. Thị vệ lập tức dẫn bọn họ vào.

Sân nhà của Quốc sur phủ khá rộng, ở cửa và bốn góc nhà đều đặt một thạch sư, hình dáng khác nhau. Trước nhà có một cái ao, như một con thuyền xanh biếc nằm một bên sân, trông rất xinh đẹp, tao nhã.

Những người đi ngang đều chào hỏi với Tư Đồ Tuyết Thiên, chúc mừng năm mới, Tư Đồ Tuyết Thiên đều giới thiệu với bọn họ, Tuyết Chi là cháu gái của mình, đến kinh thành chơi. Đặc biệt , Trọng Tuyết Chi nổi tiếng giang hồ, ở đây cũng chỉ là cái tên ba chữ mà thôi.

Vào đến đại sảnh, có một bảng rất lớn viết bốn chữ “Nhân Nghĩa Trung Hiếu” ở bên trong, nét bút rất to và mạnh.

Tư Đồ Tuyết Thiên giải thích: “Đây là Hoàng Thượng đích thân ban chữ.”

Tuyết Chi gật đầu.

Lát sau, mấy quan viên và vợ cùng dẫn mấy cô con gái xinh đẹp đến, Tư Đồ Tuyết Thiên nói nhỏ: “Người ‘kinh doanh’ đấy.”

(*Người “kinh doanh”: Ý Tư Đồ Tuyết Thiên nói bọn họ muốn gả con gái cho phủ Quốc sur.)

Tuyết Chi gật đầu.

“Cháu ở đây chờ ta một chút, ta vào tìm Quốc sur.”

Tuyết Chi vẫn gật đầu như cũ.

Tư Đồ Tuyết Thiên vừa đi không bao lâu, Tuyết Chi liền thấy bọn họ đi đến vườn hoa phía đông. Với Tuyết Chi, chỗ này là nơi xa lạ, cô nên đứng chờ ở đây thì tốt hơn.

Sau đó, một quan viên “kinh doanh” nói: “Xem ra hôm nay không thể gặp được Thượng Quan tiểu thiếu gia rồi.” Phu nhân ông ta nói tiếp: “Nếu không được, chúng ta xin gặp Nhị thiếu gia xem sao?” Quan viên kia nói: “Nhị thiếu gia năm ngoái mới thành thân rồi, không chừng còn dẫn theo vợ đến đây đây, thôi thôi.”

Tuyết Chi ngạc nhiên nhìn bọn họ, lại bị đối phương trừng mắt nhìn lại quay mặt chỗ khác.

Không lâu sau, Tư Đồ Tuyết Thiên đi ra, bên cạnh còn có Thượng Quan Thấu.

Mấy người ‘kinh doanh’ kia vội vàng bước lên, nhưng thấy Thượng Quan Thấu bắt chợt dừng hẳn động tác: “Chi nhi.”

Tuyết Chi nhanh quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: “Không phải huynh đã đi rồi à?”

“Huynh không biết người thân của muội lại là Tư Đồ thúc thúc.”

Tư Đồ Tuyết Thiên đáp: “Ta cũng không biết cháu quen Thượng Quan Tiểu Thấu. Ta biết thằng nhóc này từ nhỏ đến lớn, lúc bé còn tiểu lên người ta nữa ...”

Thượng Quan Thấu nói: “Khụ khụ, Chi nhi, năm mới khỏe không?”

“Rất khỏe.” Tư Đồ Tuyết Thiên ở đó, tính tình Tuyết Chi liền dễ dàng bạo phát, liếc mắt một cái, đẩy khuỷu tay vào Thượng Quan Thấu, “Người còn chưa thành hôn sao?”

Thượng Quan Thấu ngẩn người: “Chuyện này, vâng.”

“Vây lo mà thành hôn đi, ta thấy huynh có nhiều cô nương yêu thích như vậy mà, đừng lo chơi nữa, nghĩ đến tâm trạng của cô nương người ta đi.” Vừa nói xong, đầu Tuyết Chi đã bị Tư Đồ Tuyết Thiên gõ một cái: “Nhi phụ thân người nói không sai, nha đầu ngốc này sau này ra ngoài nhất định sẽ chịu thiệt.” Nói xong lập tức lấy tay che đầu: “Không cần dùng nội lực, sẽ đánh chết thúc thúc đó.”

Tuyết Chi ôm đầu, dụi dụi: “Đau quá à, không cần thúc lo đâu!”

Tư Đồ Tuyết Thiên ngạc nhiên nói: “Cháu .. lại không đánh người à.”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Chúng ta cùng nhau đi Tô Châu cũng được mà.”

“Tuyết Thiên thúc thúc đã hứa sẽ dẫn ta đi rồi.”

“Cái gì? Các cháu muốn đi đâu cơ?” Tư Đồ Tuyết Thiên đáp, “Nếu Thượng Quan Tiểu Thấu muốn đi, ta sẽ ở lại.”

“Tuyết Thiên thúc thúc!”

“Chi nhi ngoan, ta đi cũng vô dụng thôi, huống hồ son trang còn nhiều việc, cháu có thể tin tưởng Tiểu Thấu mà.”

“Rõ ràng là thúc hứa với cháu rồi mà!”

“Đừng không nghe mà, ngoan nha.”

“Thúc không giữ lời gì hết!” Tuyết Chi nắm tay Tư Đồ Tuyết Thiên làm nũng một chút, “Hoàng nhi không cần con, người cũng giao con cho người khác, được, con tự đi!” Vừa nói xong chạy ra ngoài.

Tất cả mọi người đều chết lặng. Không ít quan viên ‘kinh doanh’ nói nhỏ, “Tính tình cô nương này kỳ lạ quá.”, “không thích”, vân vân.

Thượng Quan Thấu nói: “Con đi tìm muội ấy.”

“Tuyết Chi từ nhỏ không cha không mẹ, ôi, tính tình con bé hơi quái, tính cách cũng lạ, rất nhạy cảm. Tiểu Thấu, lúc nói chuyện cháu phải cẩn thận một chút, đừng làm con bé khóc.”

“Con biết rồi.”

Thời tiết rất lạnh, bên ngoài đang có tuyết rơi, Thượng Quan Thấu mặc áo choàng đi ra ngoài. Lúc đầu tuyết rơi ít, như những sợi tơ mỏng, nhưng sau đó liền dày lên. Năm mới, trên đường rất ít người, thỉnh thoảng còn nghe âm thanh pháo nổ, có mấy người nhà thường dân dắt tay nhau ra chợ mua hàng, hay về nhà.

Trời đã tối hẳn, tuyết đang rơi nặng, kết thành một lưới to màu trắng trên bầu trời, đối lập với màn đêm đen tối, chập chờn rơi xuống.

Thượng Quan Thấu tìm thấy Tuyết Chi ở một chòi nghỉ mát gần bờ sông. Tuyết trắng rơi như lông hạc, bay vào chòi nghỉ mát, rơi xuống đầu Tuyết Chi. Nàng ôm hai tay, nhẹ nhàng thở ra, khói trắng thật lâu sau mới lan trong không khí.

“ta biết, ta sai rồi.” Thượng Quan Thấu cúi mũi ra, đứng phía sau nàng, còn không mở miệng nói chuyện, Tuyết Chi thỉnh thoảng ném ra những lời này:

“Ai nói muội sai?” Thượng Quan Thấu méo mặt nhìn nàng. “Muội thấy ở nhà ta rất chán, lấy cớ chuẩn ra đây chứ gì?”

“Ta không có mà!”

“Huynh sẽ đi khuyên Tư Đồ thúc thúc.”

“Không phải ta giận chuyện đó!” Tuyết Chi hờn hển quay đầu lại, ánh mắt đỏ lên, “Ta biết thúc ấy rất tốt với ta, nhưng mà, ta cảm thấy ... thúc ấy đang đuổi ta đi.”

“Sao có thể vậy? Muội đừng nghĩ lung tung. Lúc này, huynh nói chuyện với thúc ấy ở sau viện, muội cũng như muội muội ruột của huynh, thúc ấy mới yên tâm để hai ta cùng đi.”

Tuyệt Chi nhìn anh hồi lâu, bỗng nhiên giận nghiêng răng mà nói: “Huynh rốt cuộc muốn cái gì đây? Để ta nói huynh biết, ta ở Trọng Hòa Cung chẳng có địa vị gì cả, ‘Liên Thần Cừ Thúc’ ta cũng chẳng biết, huynh làm ơn tha cho ta đi!”

Thượng Quan Thấu bước lên một bước, vịn hai tay của cô: “Chi nhi ngốc, không có mục đích thì huynh không đối xử tốt với muội được hay sao?”

“Ta không tin huynh!” Tuyệt Chi cao giọng nói, lui về phía sau từng bước, thấy ở ngã tư đường đang có một nhà ba người vui vẻ nắm tay nhau đi, nước mắt chảy ra, giọng cũng mềm đi không ít, “Ta nhớ Hoàng nhi.”

Thượng Quan Thấu nhất thời không đành lòng, tiến lên phía trước, ôm nàng vào ngực: “Huynh dẫn muội đi tìm ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Ta không dám tìm”

Tuyệt Chi nức nở nói: “Lỡ lúc ta tìm được ông ấy, ông ấy cũng .... Ta, ta ko dám”

“Nhiệm vụ của muội từ lúc xông pha giang hồ đến nay luôn nổi tiếng là rất ‘lo thân mình trước’, không có chuyện ông ấy gặp điều gì không may đâu.”

“Nhưng thiên hạ rộng lớn, ta biết đi đâu tìm ông ấy đây?”

“Việc này chúng ta sẽ từ từ thương lượng. Bây giờ muội nên theo Thấu ca ca đến Tô Châu trước đã, sau đó tới tham gia Binh Khí Phổ đại hội, không cần làm khó Tuyệt Thiên thúc thúc của muội, biết chưa?” Thượng Quan Thấu vừa nói vừa gạt tuyết vương trên tóc nàng, tay chạm nhẹ vào tóc mai.

(*Binh khí phổ đại hội: hội trưng bày binh khí nổi danh)

Tuyệt Chi đẩy tay hắn ra: “Không cần nói chuyện như đồ trẻ con với ta, còn nữa, đừng có tự xưng là Thấu ca ca, ghê chết đi được.”

“Ừ, vậy gọi huynh là Thượng Quan Ca Ca cũng đc.”

“Tiểu Thấu, huynh hợp với tên này hơn.”

“Thôi được, tùy muội, nhưng muội vẫn là em gái của ta. Sau này, cha mẹ ta chính là cha mẹ muội, huynh đệ tỷ muội của ta cũng sẽ là người thân của muội, đừng khách khí với nhà ta, muội đồng ý không?”

“Ta thực không hiểu, tại sao huynh lại đối xử tốt với ta như vậy?”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Ở nhà ta đã có tỷ tỷ và ca ca rồi, ta lại muốn có một vị muội muội, nhưng tâm nguyện lại không thể thành được, nên ta đã có ý định nhận một đứa em gái nuôi, nhưng tới nay chỉ thấy muội là giống em gái ta nhất.”

“Những người kia đâu?”

“Để huynh dẫn muội về.”

“Những cô gái khác đâu.”

Thượng Quan Thấu suy nghĩ, lại cười khanh khách sờ đầu Tuyệt Chi: “Thấu Ca Ca còn trẻ, thân thể cũng không tệ, cho nên, làm chuyện bình thường mà nam nhân vẫn làm thôi. ...”

Tuyệt Chi nghiêm cẩn nhìn hắn, nghiêm chỉnh suy nghĩ.

“Cho nên muội là em gái của ta.”

“Ta không hiểu?”

“Sau này muội sẽ hiểu!”

Tuyệt Chi vẫn không hiểu.

Hai năm sau nàng đã hiểu, đứng trên cao thì phải chịu lạnh, nàng bóp chặt cổ người đối diện giờ dao lên, nỗi giận nói:” Ta tưởng khi đó chàng nói với ta, ta không giống nữ nhân có phải không? Cho nên ngay cả phản ứng cơ bản của nam nhân chàng cũng không có? Chàng phải chết! Phải chết!” Vung dao nửa ngày nàng mới chịu thả con chó đáng thương sang một bên, lau mồ hôi, đứng lên dầm mạnh một cái để hả giận. Vừa xoay người lại, liền thấy phía sau đang có người hướng nàng cười cười, lập tức lui về phía sau một bước: ”Chàng cách ta xa một chút, đừng lại đây, ta chưa nói gì hết nha!” Người nọ tiến tới, thổi một hơi vào vành tai nàng, nhẹ nhàng nói: “Khi đó muội còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, nhưng giờ lại không giống trước đây. Mỗi lần huynh nhớ đến muội, máu trong người lại sôi sục hết cả lên — “ còn chưa nói xong, Tuyết Chi đã vội ôm mặt sớm đã đỏ bừng, hoảng hốt muốn khóc mà chạy đi mất.

Sáng sớm mừng bảy tháng Giêng.

Thượng Quan Thấu trực tiếp tới Từ Đường sơn trang tìm người, vừa gọi người thu dọn hành trang cho Tuyết Chi, Từ Đồ Tuyết Thiên liền bảo người bên cạnh: ”Các người đi gọi Trọng cô nương”.

Một nha hoàn đứng bên cạnh dạ một tiếng rồi lui ra.

Thượng Quan Thấu nói: ”Muội ấy còn chưa chuẩn bị xong sao?”

“Hai ngày nay Tuyết Chi luyện kiếm rất muộn, thường qua giữa trưa mới trở lại.”

“Hay buổi chiều cháu trở lại sau.”

“Không cần đâu, đến chiều thì chậm mất.” Từ Đồ Tuyết Thiên đem hành trang đưa cho Thượng Quan Thấu: “Cháu cũng đừng có chiều chuộng nó quá, để Tuyết Chi nó rèn luyện đi, không sao đâu.”

“Tiểu cô nương không phải để chiều chuộng thương yêu sao, không sao đâu thúc.”

Từ Đồ Tuyết Thiên ngoài cười nhưng trong không cười: “Ta thấy cháu đối xử với những cô nương khác chỉ có “chiều chuộng” hơn thôi nhĩ.”

Thượng Quan Thấu cười khanh khách dùng chuôi quạt xoa xoa bàn tay: ”Nhưng mà đó là trách nhiệm của nam nhân, nên làm, nên làm mà.”

“Nếu cháu dám “chiều chuộng” Chi nhi, lỡ một lúc nào đó tin tức truyền đến, không chừng cha con bé sẽ đến tìm cháu đấy. Ta biết Lâm Vũ Hoàng từ lúc mới mười tuổi, rất hiểu tính cách hần. Nếu hần thật sự muốn hại ai, đa số họ sẽ chọn chết đi còn sướng hơn. Đừng tưởng cháu là “Nhất Phẩm Thấu” thì hần không dám ra tay, chuyện trên giang hồ chẳng nói trước được gì cả.”

“Từ Đồ thúc thúc, người cũng đừng uy hiếp cháu mà— Yên tâm, cháu đối với Tuyết Chi là 120% tình cảm huynh muội.”

“Ta biết Tô Châu có chuyện để cháu quan tâm. Nhưng mà, trước mặt Chi nhi cháu nên bớt phóng túng lại, con bé dù sao cũng còn nhỏ. Còn nữa, đừng để bằng hữu của cháu làm nó sợ”.

“Cháu biết chừng mực mà.”

Giọng Tuyết Chi từ sau truyền tới: ”Cái gì chừng mực.”

Từ Đồ Tuyết Thiên cùng Thượng Quan Thấu trầm miệng như một: ”Không có gì.”

Tuyết Chi giật lấy hành lý trong tay Thượng Quan Thấu. Thượng Quan Thấu: “Để ta cầm được rồi.”

“Chiều Quân tỷ tỷ thích cầm, ta đâu còn cách nào nữa.”

Từ Đồ Tuyết Thiên phụt một tiếng luồng cuống, vội vàng ho khụ khụ hai tiếng mới ngưng được. Thượng Quan Thấu nhìn hồi lâu mới nói:”Chúng ta đi thôi”.

Sau đó, hai người từ biệt Từ Đồ Tuyết Thiên, mỗi người đi riêng một con ngựa, còn mang theo tiền mừng tuổi mà Từ Đồ Tuyết Thiên tặng hai người.

Trên đường đi, Tuyết Chi mới thấy, đi cùng Thượng Quan Thấu là khổ đến chừng nào. Từ Trường An đến Lạc Dương, trên đường đi đều là người quen của Thượng Quan Thấu. Tuyết Chi bắt đầu nghi ngờ rằng hần và nàng đến từ hai thế giới khác nhau thì phải, điểm chung của hai người rõ ràng chỉ có Từ Đồ Tuyết Thiên. Nhất là Thượng Quan Thấu, chẳng chịu để nàng yên, chỉ cần thấy mặt nàng, hần liền giới thiệu với người khác, nàng là đứa em gái ruột thịt của hần. Mọi người đều nhìn chăm chăm vào hai người, liền tin là vợ chồng Quốc sư ‘già sinh quý tử’, lập tức nói hai người giống hệt anh em.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Thành Tô Châu vẫn còn động tuyết. Trong hồ, vườn hoa, ngay cả trên nóc nhà nhỏ trên cầu và những chiếc đèn lồng màu đỏ, cũng vương đầy sương trắng.

Ngày Thiên Phụng, bầu trời còn hơi xám. Tuyết Chi cùng Thượng Quan Thấu đến thành Tô Châu ngồi trên thuyền nhỏ, đi đến ngôi nhà phía Đông. Tuyết Chi dựa vào mạn thuyền chop mắt một chút, Thượng Quan Thấu đang đứng trên mũi thuyền, đi vào nói: "Chi Nhi, dậy đi, ngủ ở đây chút nữa sẽ cảm lạnh đó."

Vừa dứt lời, thân thuyền lắc lư một chút, tay Thượng Quan Thấu đang vén rèm dừng lại nói: "Muội ở đây chờ huynh một chút." Nói xong, có một người trên chiếc đèn lồng đỏ nhảy xuống, lặn một vòng ở mũi thuyền, đánh thẳng đến. Thượng Quan Thấu giơ một tay bắt được vỏ rượu Hoa Điều Mộc Lan, nhẹ nhàng lặn một vòng. Sau đó, cả thuyền vẫn lắc lư, người lái thuyền này giờ vẫn há hốc mồm nhìn lên trên đỉnh. Lúc này, Tuyết Chi thấy tinh táo một chút nên khoác áo đi ra ngoài.

Vừa rồi, chiếc đèn lồng đỏ to tướng đậu ở giữa đình buồm, Thượng Quan Thấu tay không giao đấu với người phía sau chiếc đèn. Tiếc là cái đèn quá lớn, đã che hết người phía sau, Thượng Quan Thấu né bên trái tránh bên phải, thân pháp linh hoạt. Mặc khác, người dùng đèn lồng cứ đánh lung tung, ra chiêu độc ác. Nhưng một lúc sau, một cây sáo ngọc đã xé tan chiếc đèn lồng, tiến đến trước mặt Thượng Quan Thấu. Thượng Quan Thấu ngửa ra sau, tay bắt được sáo ngọc, bên này đánh với đối thủ, bên kia lại đâm mấy trăm cái vào chiếc đèn lồng đỏ, sau đó hất vút chiếc đèn xuống nước: "Tuyết Chi, chụp nè."

Bây giờ, Tuyết Chi mới nhìn thấy rõ người đang đánh nhau với hắn. Nam tử có vẻ bằng tuổi Thượng Quan Thấu, tóc tung bay, tóc mái rối bù, đỉnh đầu có một cong tóc cong dài, trên trán quấn một mảnh vải màu đen, một thân quần áo đỏ thẫm. Nhìn qua cách ăn mặc và vẻ mặt nghiêm túc thì người này có vẻ khó đối phó.

Lúc này, Thượng Quan Thấu đang cầm sáo ngọc, đâm lên trước một nhát, đối phương tránh né ra phía sau, bàn tay đang cuộn phía sau lập tức buông ra, sáo ngọc trong không trung xoay tròn một vòng, đánh trúng bụng đối phương, sau đó trở về tay.

Đối phương ôm bụng: "Vậy mà cũng sử dụng nhất phẩm Thần nguyệt trượng, thật là không nói đạo lý mà!"

Thượng Quan Thấu không ngừng động tác, cười nói: "Đây mới là mỏ đầu mà thôi."

Người nọ một quyền đánh đến: "Có cần dùng cái này ngay chiều đầu tiên không hả!"

Thượng Quan Thấu lại tránh qua: "Ngươi nóng nảy vậy, có phải lại bị từ chối không?"

Người nọ giận quá, một chân đá tới: "Ta bị từ chối hồi nào!"

Thượng Quan Thấu nhanh chóng đá lại hai lần: "Nữ nhân cũng theo đuổi không được, vậy mà ngươi còn dám tự xưng là huynh đệ của ta."

Người kia vì né tránh lui về phía sau một bước: "Đầu trục ngươi bây giờ không cần to mồm nữa, chờ ngày nào đó ngươi cũng không theo đuổi được nữ nhân, xem ta cười chết ngươi thế nào!"

"Nữ nhân nào không thể theo đuổi trong một tháng, ta liền thả đi thôi." Thượng Quan Thấu đem ngọc tiêu ném xuống, ngọc tiêu cắm phập vào mũi thuyền, vật lộn với nam tử kia, "Chỉ tiếc, từ đó tới nay nữ nhân không theo đuổi được, ta chưa từng gặp qua."

"Đầu trục ngươi chán sống rồi hả, cái tiêu của ta mà ngươi dám cắm ở đó, chỗ đó toàn bùn không đáy!" Chàng trai kia bỗng nhiên không đánh nữa, ngồi xổm xuống rút ngọc tiêu ra, xoa xoa lau ở góc áo, "Cái này dùng miệng để thổi đấy, muốn ta ăn bùn hả, không dễ đâu!"

"Máu ngươi còn không sợ, sợ ăn bùn sao." Thượng Quan Thấu cười nhạo, hướng đầu thuyền nói, "Chi Nhi, giờ đèn lồng lên cao chút."

Tuyết Chi không hiểu sao giờ đèn lồng lên.

Ai ngờ người kia vừa thấy đèn lồng, tức giận tiến lên đánh Thượng Quan Thấu. Chỉ nghe thấy Thượng Quan Thấu thông dong nói: "Nanh sói lực đạo kinh người, nhưng khinh công tệ quá, lúc ngươi bước lên thuyền là ta đã nghe được tiếng động."

"Ngươi và Hồng Tụ kia chỉ biết cười nhạo khinh công ta!"

Tuyết Chi đem đèn lồng cuốn lại, nhìn trên mặt có mấy trăm cái lỗ nhỏ tạo thành khuôn mặt tươi cười, phía dưới lại là lỗ nhỏ tạo thành vài chữ.

Ta là Nanh sói.

Không ai chú ý, thuyền sớm đậu dưới tiểu lầu. Nhưng mà người chèo thuyền đã bị hai người trên mũi làm hoảng sợ, không dám hé răng. Đến lúc một giọng nói nhỏ nhẹ từ trên lầu truyền xuống:

"Mới sáng sớm đã trù người ta chết, Trọng công tử thật là rảnh rỗi mà!"

Lúc này, động tác của chàng trai bị gọi là Nanh sói đột nhiên dừng lại, nhìn lên trên, thẳng lưng nói: "Ta đâu có!"

Trời hơi sáng chút, nhưng vẫn mờ mờ màu xám, tựa như từ rất nhiều bông hoa cúc bằng đá mà thành, ngay cả những bóng hình in trong nước đều có vẻ mềm mại, xanh biếc. Bên bờ là một túp lầu được xây dựng khéo léo, tinh vi, trên lầu treo những chiếc đèn lồng đỏ thắm bốn cạnh, nối liền biển hiệu hình thoi lung lay thoáng động, trên bảng hiệu viết bốn chữ to: Tiên Sơn Anh Châu.

Một nữ tử dựa ở cửa sổ lầu hai. Cô ta mặc một thân áo đỏ bằng tơ, tóc đen như mây, trên búi tóc điểm xuyết vài sợi tơ trắng. Thực ra mà nói, cô không phải là một nữ nhân có gương mặt sắc xảo, nhưng đã là nam nhân, không ai không ngoái đầu lại nhìn.

Tuyết Chi ngay cả đứng ở trên thuyền, cũng không thể không chú ý nữ tử trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Lúc này, Thượng Quan Thấu cũng ngẩng đầu lên, nhìn người ở cửa sổ cười nói: “Hong Tụ, mấy ngày không gặp, không biết Tô Châu này có phải bị cô san bằng rồi không?”

Hong Tụ chống nạnh, hơi nghiêng đầu, quay sang cười nói: “Những điều nữ nhân nếu muốn, đa số nam nhân làm không được, nhưng nam nhân muốn gì đó, nữ nhân nhất định sẽ làm được. Nếu ta muốn, Tô Châu đã sớm thành bình địa rồi. Nhưng mà Thượng Quan công tử còn chưa san bằng Trường An, Hong Tụ sao dám động vào Tô Châu?”

Hai mắt Tuyết Chi hiện lên “ta đang ngốc nghếch, cái gì cũng không rõ đây”, ánh mắt lóe sáng nhìn ngực Hong Tụ: “Lớn thật ...”

Nàng không nghĩ được, mình là nữ nhân mà còn há hốc mồm thế này, nếu nam nhân thì sẽ thế nào nhỉ.

Thượng Quan Thấu chút nữa đã cười thành tiếng, may mà chỉ có mình hắn nghe được những lời này. Hắn lập tức nhảy lên bờ, trụ ở đầu thuyền: “Chi nhi, xuống đây.”

Tuyết Chi liếc hắn một cái mang ý cười, nhẹ nhàng nhảy lên bờ.

“Tiểu muội kia là ai vậy?” Hong Tụ lắc ngón tay, “Không thể đối đãi với nam nhân như vậy nha, tuy rằng hắn là thiên hạ đệ nhất chai mặt Thượng Quan Thấu cũng không được.”

Thượng Quan Thấu nói: “Cô ấy là Trọng Tuyết Chi, muội muội ruột của ta.”

Nanh sói cũng nhảy mạnh sang bờ: “Người đối họ Trọng bao giờ vậy?”

Hong Tụ nói: “Bởi vậy mới nói, khẩu vị của Nhất Phẩm Thấu sao thay đổi dữ vậy, thì ra là muội muội trong truyền thuyết kia, vậy kia cũng là muội muội của chúng ta.”

“Đúng rồi, ta quên giới thiệu.” Thượng Quan Thấu chỉ vào Nanh Sói nói, “Chi nhi, tên này là Trọng Đào, nhưng ai cũng gọi là Nanh Sói hết.”

“Trọng Đào?” Tuyết Chi vui vẻ nói, “Là Thiên hạ đệ nhất cường lực trong truyền thuyết Lạc Dương, Trọng Đào đại hiệp sao?”

Trọng Đào nói: “Quý danh đại hiệp thì không dám nhận, tên này đều do tên Đầu trọc này ban cho.”

Thượng Quan Thấu nhỏ giọng bổ sung: “Hắn yêu thầm Hong Tụ lâu lắm rồi.”

Trọng Đào nói: “Ê ê, Đầu trọc, câm miệng.”

“Thầm mến thì không có, thật ra là công khai yêu.” Hong Tụ ở lầu hai tiếp lời. Tuyết Chi đang thật phục thính lực, cô ta phản bác ngay, “Hắn mê ngực của ta thì có.”

Người chèo thuyền đang ngồi trên bờ uống nước, nghe xong lập tức phun ra hết. Tuyết Chi cũng trợn mắt, há hốc mồm.

Thượng Quan Thấu nói: “Cô gái trên lầu gọi là Hong Tụ, chắc muội cũng nghe danh tiếng lúc xưa của cô ta. Trước giờ cô ấy mở miệng toàn nói những lời ác độc, cầu thả, nhưng những nam nhân bị cô ấy mê hoặc quả là không ít.”

Người chèo thuyền ho nửa ngày, xoa xoa miệng, lại uống một ngụm nữa.

Tuyết Chi suy nghĩ rồi nói: “Thì ra cô là Cầu Hong Tụ? Muội đã nghe! “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, Tô Hàng Hong Tụ, mỹ nhân khó cầu.”

“Muội muội à, ai dạy muội vậy?”

“Thức thức của muội, Tư Đồ Tuyết Thiên.”

“Ông ta lừa muội thôi.” Cầu Hồng Tụ che miệng cười nói, “Câu đó đúng là, “Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, Tô Hàng Hồng Tụ, ngực hơn thiên đường.”

Người chèo thuyền lại phun hết nước trong miệng ra.

“Nhìn xem, các người nói chuyện làm người ta sợ gần chết rồi kia. Ta dù gì cũng là con gái, cũng biết ngại ngùng, những lời này để lúc khác đi.” Hồng Tụ nói những lời này xong, liền biến mất sau khung cửa sổ.

Vì vậy, Thượng Quan Thấu cùng Trọng Đào dẫn Tuyết Chi lắc đầu thờ dài mà bước lên lầu.

Mọi người đang ngồi ở cửa sổ lầu hai, Thượng Quan Thấu nói: “Tiên Sơn Anh Châu này là tửu lâu mà Hồng Tụ mở, buôn bán tốt nhất Tô Châu. Nhưng mà hôm nay chúng ta đến, nên cô ấy đóng cửa chiều dài chúng ta.”

Tuyết Chi nói: “Cảm ơn Cầu tỷ tử.”

“Không cần khách sáo, hôm nay muốn được nhìn thấy Nhất Phẩm Thấu và muội muội của hắn nên tỷ mới tự mình xuống bếp, phúc phận này người khác cầu còn không được đấy nhé.” Hồng Tụ bên này kêu người dưới bưng trà lên, bên này lại tự tay bưng đồ ăn, “Chuyện của muội muội ở Trọng Hòa Cung, chúng ta cũng nghe nói, nhưng nghĩ biện pháp hỗ trợ thì ta có việc muốn nói với mọi người trước, cứ từ từ nha.”

Cầu Hồng Tụ yếu kiêu bước xuống. Những chỗ khác của cô đều dài hơn người khác, một đôi mắt dài câu hồn, không thể để người khác không nhìn ngực, mông cô ta, hoàn toàn là hình tượng của nữ nhân hạng nhất.

Tuyết Chi nhìn bóng cô đi khỏi, lại thờ dài: “Thật xinh đẹp ....”

Thượng Quan Thấu gấp cho Tuyết Chi một ít đồ ăn khai vị: “Chi nhi thấy cô ta xinh đẹp sao?”

“Phong thái, dáng đi của tỷ ấy thực đẹp, còn váy của tỷ ấy nữa chứ, nhìn thật phiêu dật nha.”

Trọng Đào nói: “Cô ấy rất thích khoe ra cử chỉ lẳng lơ, đi trên phố mà nhô mông lắc qua lắc lại, người ngoài đường nhìn quá trời mà cô ta cũng không để ý. Có biết ngoại hiệu của cô ấy là gì không?”

Tuyết Chi nói: “Muội biết, là Thượng Quan Hồng Tụ!”

“Ha, muội muội nghe được nhiều chuyện nhỉ.”

“Tất nhiên, muội ấy là Thiếu cung chủ Trọng Hòa Cung mà.”

Tuyết Chi buồn rầu nói: “Là Thiếu cung chủ bị phế.”

“Về sau muội sẽ quay về, không cần lo.”

Nói chuyện về Hồng Tụ, Tuyết Chi có nghe Chu Sa nói qua. Chu Sa không kể về dáng người của cô, nhưng có đề cập chuyện cô ấy là ‘nữ Thượng Quan Thấu’ ở Trương An Lạc Dương, nam nhân ở Tô Hàng ‘chết’ vì Hồng Tụ quả là không ít. Vì vậy mọi người đều nói cô ấy là nữ Thượng Quan Thấu, ngoại hiệu là Thượng Quan Hồng Tụ. Cầu Hồng Tụ không ngủ với người khác, nhưng hầu như một ngày mười hai canh giờ đều tán tỉnh nam nhân, cho nên ở chỗ ta, mọi người bình luận không hay lắm. Cô ấy và Thượng Quan Thấu sau lần gặp nhau, rất nhiều người đều mong cao thủ tranh hùng, ai thắng ai thua, nhưng kết quả không lâu sau, hai người không ở cùng nhau, ngược lại vì ngu ngừ tâm ngu, mãi mãi đã trở thành bạn bè của nhau.

Tuyết Chi nhìn Thượng Quan Thấu, thật không nghĩ được: huynh ấy là người thoải mái trong chuyện tình cảm như vậy, sao lại không thích một người tuyệt vời như cô ấy nhỉ?

Lúc này, người dưới bắt đầu bưng thức ăn lên.

“Chi nhi, những người giống nhau, thường không hấp dẫn nhau được.” Thượng Quan Thấu vừa nói, vừa gấp Cá bạc Phù Dung cho Tuyết Chi, “Ném thử món này đi, món cá này ăn ở chỗ khác vị không ngon giống vậy đâu.”

Tuyết Chi đột nhiên quay đầu lại: “Sao huynh biết tôi đang nghĩ gì?”

“Ăn cơm đi, đừng nghĩ linh tinh nữa.”

Lát sau, đồ ăn đã dọn lên hết, Cầu Hồng Tụ ngồi xuống, đập đập vào càng cua: “Cua mùa này cũng chưa ngon lắm, ngày mai ta làm cho mọi người tiệc cua khác.”

Trọng Đào ăn một miếng gà Cái Bàng: “Tay nghề của cô tiến bộ nhanh thật đấy.”

“Nếu muốn, dẫn ta theo đi, ngay cả đầu bếp cũng không cần tìm, lúc phiếu bạc giang hồ chỉ cần mang theo ta, rất tiện phải không?”

Trọng Đào nằm chặt chiếc đũa, không nói lời nào, tiếp tục ăn.

“Đúng rồi, gần đây ta có nghe một ít tin tức, không biết là thật hay giả.” Hồng Tụ không nhìn Trọng Đào, quay đầu nhìn Thượng Quan Thấu nói, “Có người nói lúc Trọng Liên còn sống đã viết ra hai bản bí kíp võ công, uy lực có thể so với “Liên Dục”, nhưng đến nay không ai rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Nghe vậy, tai Tuyết Chi liền dựng đứng lên: “Thật sao? Có tin tức về hai bản bí kíp đó thật à? Tên là gì?”

Cầu Hồng Tụ nói: “Không biết, tỳ cũng chỉ nghe nói thôi.”

“Ta thấy tin này không xác thực.” Thượng Quan Thấu nói, “Nếu Trọng Liên thật sự để lại bí kíp, tại sao không giao cho Tuyết Chi, hoặc Lâm Vũ Hoàng? Tuyết Chi vừa rời khỏi Trọng Hòa Cung thì liền có lời đồn này, đó rõ ràng có ý muốn hãm hại muội ấy.”

Tuyết Chi nói: “Chiêu Quân tỳ tỳ thật thông minh.”

Thượng Quan Thấu làm như không nghe.

Trọng Đào nao nao, gần từng chữ: “Chiêu Quân tỳ tỳ.”

Cầu Hồng Tụ cũng thì thầm nói: “Chiêu Quân tỳ tỳ.”

Sau đó, hai người chợt cười thành tiếng, nhất là Trọng Đào, đã không kiềm chế được mà ôm lấy cái bản. Thượng Quan Thấu vẫn ngồi yên như cũ, thông thả mà ăn cơm. Đến khi hai người kia cười đủ, hắn mới ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Nếu các người dám đồn tên này ra, sau này xảy ra chuyện gì, hỏi trời mới biết.”

Cầu Hồng Tụ cười nói: “Được rồi, được rồi, hình tượng của ngươi là quan trọng nhất. Nhưng ta không sao hiểu được, Nanh Sói luôn mồm gọi “Đầu trọc” ngươi không nói gì, sao lại so đo “Chiêu Quân tỳ tỳ?”

Trọng Đào nói: “Đầu trọc không thích bị gọi là nữ nhân.”

Thượng Quan Thấu lơ bộn họ: “Chi nhi, việc này không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta phải đi Linh Kiếm sơn trang. Nhưng ta có một số việc phải giải quyết với họ, không cùng muội đi được, muội đi cùng bọn họ được không?”

Tuyết Chi nói: “Huynh không đi à?”

Thượng Quan Thấu suy nghĩ rồi nói: “Hay là, để Nanh Sói với Hồng Tụ đi cùng muội?”

“Không cần làm phiền hai vị, muội tự đi cũng được.”

Hồng Tụ nói: “Nhất Phẩm Thấu, người ta chỉ nhờ vào ngươi, ngươi tự đi đi. Không phải ngươi nói ngươi là anh trai người ta sao.”

“Nếu là Chi nhi yêu cầu, lên núi đao xuống chảo dầu đều không thành vấn đề, nhưng nếu là Linh Kiếm sơn trang, ta tuyệt đối không bước vào nửa bước.”

Hồng Tụ nói: “Vì sao?”

Trọng Đào nói: “Việc này không nên hỏi hắn. Ngươi tưởng thực lực Đầu trọc mà sợ mấy người đó sao, không ở lại môn phái đó, ngược lại vì sao đến phía Đông lập Nguyệt Thượng cốc chứ?”

Hồng Tụ nói: “Ta tưởng là dễ nghe hơn thôi.”

Trọng Đào nói: “Một bên là Thiên hạ đệ nhất sơn trang, còn lại là Thiên hạ đệ nhất sơn cốc. Hai bên không đội trời chung mà.”

Thượng Quan Thấu nói: “Nhưng mà lúc đó nhất thời xúc động, bây giờ hối hận không kịp rồi.”

Tuyết Chi nói: “Vì sao?”

Thượng Quan Thấu nói: “Ta là người tùy ý, lập một môn phái nhiều chuyện để làm lắm.”

Trọng Đào nói: “Người ta nằm mơ cũng nghĩ đến việc phát huy môn phái nổi danh thiên hạ, người làm được, nhưng chơi không vui, nên lại không cần, còn Thiên hạ đệ nhất cốc chủ, nên ta đã nói ta rất ghét mấy người xuất gia mà.”

Thượng Quan Thấu nói: “Thật ra có một môn phái riêng cũng tốt.”

Hồng Tụ nói: “Vì sao?”

Trọng Đào nói: “Nữ nhân các người đừng có hỏi Vì sao nhiều như vậy được không!”

Ngày hôm sau, Thượng Quan Thấu dẫn theo Tuyết Chi lên Linh Kiếm sơn trang. Linh Kiếm sơn trang nằm ở bờ hồ Kim Kê, trước sơn trang có một cầu thang thật dài, không ít người đang dọn tuyết. Những bậc thang dài vô cùng vô tận, kéo dài đến cánh cửa đỏ trên cao. Lúc đi được một nửa, Thượng Quan Thấu nói đứng ở đây chờ Tuyết Chi.

Tuyết Chi đi vào một mình, người dưới vừa báo tên của cô, đã chạy đi trước. Đến giữa sân, trên thảm đỏ in huy hiệu riêng, Tuyết Chi đứng ở giữa đại sảnh, liền thấy bên trong đứng đầy người.

“Tuyết Chi, mau vào đây!” Giọng nói quen thuộc nhưng đáng ghét từ trong truyền đến. Tuyết Chi đi vào, Lâm Hiên Phụng đang cười khanh khách nhìn cô.

Tuyết Chi giọng gao hướng ông ấy chấp tay: “Hiên Phụng thúc thúc.”

“Ta còn đang nghĩ là ai. Hóa ra là Tiểu Tuyết Chi, khách quý, khách quý đây.”

Vừa nghe giọng nói đó, Tuyết Chi càng bức mình. Nàng không để ý nơi này có rất nhiều nữ tử, Nguyên Song Song lại đứng ở cửa bên. Nàng cũng hướng Nguyên Song Song chấp tay: “Nguyên giáo chủ.”

Người bên cạnh Nguyên Song Song, tay cầm trường tiên chính là Lâm Phụng Từ. Trên trán cô ta lấm tấm mồ hôi, nhưng lại nhìn qua nàng mỉm cười. Nàng mở miệng muốn nói, nhưng lại bị Nguyên Song Song giành: “Ngọn gió nào đem Tiểu Tuyết Chi đến vậy? Cũng không biết từ núi cao xa xôi như vậy mà Tiểu Tuyết Chi đến đây là vì cái gì?”

Tuyết Chi nói: “Hiên Phụng thúc thúc, cháu muốn nói chuyện riêng với người một lát.”

“Hiên Phụng thúc thúc của cô hiện giờ bận rất nhiều việc, không thấy sao.”

Lâm Hiên Phụng nói: “Tuyết Chi, ở đây không có người ngoài, cháu cứ nói đi đừng ngại.”

Tuyết Chi nhìn qua bốn phía. Hạ Kinh Mi đang đứng một bên cùng với đệ tử của Linh Kiếm sơn trang, tay cầm trường kiếm, nhưng hơi thở hoàn toàn không gấp. Thấy Tuyết Chi, lập tức nhẹ nhàng hướng cô mà vẫy tay.

Tuyết Chi nói: “Tuyết Chi chờ ở ngoài cửa, lúc nào Hiên Phụng thúc thúc rảnh sẽ nói sau.”

Nguyên Song Song cười nói: “Aizz, Tuyết Chi à, tâm tư nữ nhân của người ta còn không rõ sao. Thật ra người đến mong Hiên Phụng thúc thúc làm sáng tỏ lời đồn, thuận tiện đến xem Hạ công tử thôi. Nhưng chọn thời điểm cũng đúng quá ha, Kinh Mi và Phụng Từ sẽ mau chóng thành thân thôi, không cần luận võ tỷ thí cao thấp đâu.”

Lâm Hiên Phụng nghiêm mặt nói: “Nguyên giáo chủ!”

Nguyên Song Song nói: “Bây giờ Hiên Phụng thúc thúc của người cũng đỡ lời cho người rồi đấy.”

Phụng Từ vẻ mặt nghiêm trọng, nhìn xung quanh, đi đến chỗ Tuyết Chi: “Tỷ tỷ, muội không tính đoạt người trong lòng của tỷ đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Tuyết Chi không tin vào tai mình. Trong ấy tượng của nàng, Phụng Từ lúc nào cũng bám theo, cộng thêm người thân của kẻ chán ghét đó, càng làm cho nàng ghét thêm. Nhưng nàng không ngờ là, Phụng Từ lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nói ra những lời làm nàng khó xử.

“Tiểu Từ, con lui ra!” Lâm Hiên Phụng tính tình ôn hòa, nhưng bây giờ cũng hơi giận.

Tuyết Chi không còn mặt mũi mà quay lại nhìn Hạ Khinh Mi, hướng Lâm Hiên Phụng nói: “Hiên Phụng thúc thúc, hôm nay cháu đến quả thật là vì lời đồn trên giang hồ. Tuyết Chi và Hạ công tử chỉ là bằng hữu bình thường, nhưng bị người khác nói như vậy. Nếu người ra mặt làm sáng tỏ, mọi lời đồn nhất định sẽ ổn thôi.”

“Công khai đính chính chỉ càng chúi càng đen thôi, nhưng nếu người khác hỏi ta nhất định nói sự thật cho mọi người trong sơn trang.” Lâm Hiên Phụng nói, “Bây giờ rời khỏi Trọng Hòa Cung, cháu nhất định chịu khổ không ít, hay là, ở lại đây đi?”

“Không cần, cảm ơn ý tốt của Hiên Phụng thúc thúc. Bằng hữu của cháu còn chờ ngoài cửa.”

“Vừa rồi có người báo bên ngoài có hai người, thì ra đúng là bằng hữu của cháu. Sao không dẫn y vào?”

“Cháu nói chỉ vào một lát, y liền đứng ngoài chờ.”

“Sao lại một lát? Lâu lắm mới có dịp đến Giang Nam, nhanh như vậy đã muốn đi sao?”

Sau đó, có một nữ đệ tử nhanh chân bước vào, nói nhỏ mấy câu bên tai Nguyên Song Song. Bà ta gật gù đầu, lại nhìn phía Lâm Hiên Phụng và Trọng Tuyết Chi.

“Ừm, cháu có chuyện riêng phải giải quyết, sẽ không ở lâu. Cảm ơn Hiên Phụng thúc thúc.” Tuyết Chi cúi chào Lâm Hiên Phụng, sau đó xoay người đi khỏi.

“Khoan đã.” Giọng Nguyên Song Song phía sau lạnh lùng vang lên, “Tuyết Chi, người có ý đối nghịch với Linh Kiếm sơn trang phải không?”

Tuyết Chi nói: “Tôi không hiểu ý của bà. Nếu không còn việc gì, tôi đi được rồi đúng không?”

“Lâm trang chủ, có người nói cho ta biết, người chờ ngoài cửa, đầu cài khăn tước lĩnh, mình vận áo choàng trắng, trên mặt có hồng vân.”

“Cái gì?” Lâm Hiên Phụng cao giọng hỏi, “Tuyết Chi, người cùng đến với cháu .... Là Thượng Quan Thấu?”

Mặt Phụng Tử nháy mắt đã trắng bệnh ra.

Tuyết Chi không trốn tránh đáp: “Phải!”

Nguyên Song Song đến gần Tuyết Chi, đi quanh nàng hai vòng: “Người có việc muốn nhờ Lâm trang chủ, lại còn dẫn kẻ thù của Linh Kiếm sơn trang theo, việc này cũng quá khiêu khích đấy chứ.”

Tuyết Chi cười nói: “Nguyên giáo chủ không phải vẫn luôn quan tâm đến Thượng Quan Thấu hay sao, sao bây giờ trở mặt nhanh vậy?”

“Ta và Thượng Quan Thấu là tình cảm riêng tư, nhưng lúc trước hắn làm chuyện có lỗi với Linh Kiếm sơn trang, mọi người đều biết. Chuyện này ta đều phân ra rõ ràng.”

“Cũng không thể nói vậy.” Lâm Hiên Phụng nhíu mi nói, “Tuyết Chi à, Thượng Quan Thấu không thể giao thiệp cùng đâu.”

“Huynh ấy đối xử với cháu tốt lắm.”

“Hắn đối xử với ai cũng đều rất tốt.” Lâm Hiên Phụng ngừng một chút, “Dù sao tốt nhất cháu không nên quan hệ với hắn. Cháu còn nhỏ, nhiều việc không phân rõ trắng đen, dễ nhầm lẫn mà lạc lối.”

“Không có chứng cứ, người không thể thuyết phục cháu tuyệt giao với y đâu.”

Lâm Hiên Phụng thờ dãi: “Thôi được, việc riêng của cháu, người ngoài không có quyền can thiệp.”

Lúc này, Lâm Phụng Tử lại đứng ra: “Tỷ tỷ, tỷ đừng giao thiệp với hắn nữa. Hắn không phải người tốt đâu.”

Tuyết Chi vốn muốn nói ra một câu thật là rắm vào, nhưng thấy Phụng Tử hai tay nắm hơi run run, sắc mặt rất khó coi, trong lòng đang nghi ngờ, sao cô ta lại có ác cảm với Thượng Quan Thấu như vậy? Không lẽ Thượng Quan Thấu từng trêu ghẹo cô ta sao?

Nghĩ đến đây, Tuyết Chi tự nói với mình, phải vui lên, phải cười nhạo Phụng Tử. Nhưng trong lòng cũng cảm thấy khổ không nói nổi. Nàng muốn ra chất vấn Thượng Quan Thấu, lại bị Nguyên Song Song ngăn lại lần nữa:

“Ta đang nghĩ tại sao Tuyết Chi lại quên mất Khinh Mi của chúng ta. Hóa ra là đã bám theo bên cạnh Thượng Quan công tử nha.”

Cái từ “bám theo” kia, rốt cuộc đã chọc giận Tuyết Chi. Nàng quay đầu lại, hung tợn nói: “Bà thử si nhục tôi một lần nữa xem!”

“Ta si nhục người lúc nào?” Nguyên Song Song cười duyên nói, “Có miệng thì nói, nữ nhân ở cùng Nhất Phẩm Thấu “hái hoa”, làm sao là người trong sạch được, người với hắn cùng đi khắp đại giang nam bắc như vậy, không phải bám thì là gì?”

“Huynh ấy coi ta là muội muội, người hỏi y thì biết.”

Lâm Hiên Phụng nói: “Nguyên Song Song, im miệng đi!”

Nguyên Song Song vờ như không nghe, tiếp tục nói: “Trọng Tuyết Chi ơi là Trọng Tuyết Chi, ta thật sự đã xem nhẹ ngươi, nghĩ ngươi vẫn còn là một đứa trẻ. Không ngờ việc này ngươi còn cao tay hơn cả chúng ta.”

Tuyết Chi chỉ vào bà ta, tức giận đến run tay: “Bà ... bà nói nhầm lẫn nữa xem!”

Lâm Hiên Phụng quát lên: “Nguyên Song Song, ta luôn tôn trọng muội, nhưng nếu hôm nay muội nói thêm một chữ nữa, trên đời này sẽ không còn Tuyết Yến giáo đâu!”

“Không phải ta đang nói đỡ cho huynh sao, huynh còn quát ta!” Nguyên Song Song vừa khóc vừa nói, “Huynh muốn phá hủy Tuyết Yến giáo, vậy huynh phá đi, chính huynh phá đi!”

Lâm Hiên Phụng không nhìn bà ta, đến gần Tuyết Chi, thấp giọng nói: “Tuyết Chi, tuy Nguyên giáo chủ nói chuyện có hơi quá, nhưng cũng không phải không có lý. Vì danh dự của cháu, tránh xa Thượng Quan Thâu một chút.”

Nước mắt Tuyết Chi sắp rơi xuống, nhưng làm trò trước mặt nhiều người vậy, nàng không thể khóc được.

Nàng xoay người, không nói lời nào chạy ra khỏi đại sảnh Linh Kiếm sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Luyện võ từ nhỏ đến lớn, bước chân vào giang hồ cũng ném qua không ít cực khổ, nhưng những việc làm cho nàng chảy nước mắt, chính nàng cũng không nhớ được.

Cơ thể nàng không giống những cô gái khác, mặc dù có chút sẹo nhưng cũng không hối hận, còn xem đó là một loại thành tích. Lúc nàng còn nhỏ, có lần té, ngay cả Hải Đường thấy còn không đành lòng, nói nếu đau thì khóc đi, không cần nín, nhưng Tuyết Chi mãi vẫn không hiểu được, vì sao trên người có vết thương thì phải khóc.

Nàng lớn lên ở Trọng Hòa Cung, suốt ngày sống khép kín, rất lờ mờ chuyện nam nữ, sau này lúc đi lại giang hồ có hiểu một chút, nhưng vẫn ở giai đoạn ‘tiểu cô nương ngây thơ’, chưa bao giờ bị người khác nói một cách quá đáng như vậy. Chưa bao giờ vì quá giận mà chảy nước mắt như lần này, mới vừa bước ra cửa đại sảnh, nàng liền không kiềm chế được, khóc bù lu bù loa.

Chưa kịp ra đến ngoài, Lâm Hiên Phụng và Hạ Kinh Mi cũng đã đi theo.

“Tuyết Chi, xin lỗi.” Lâm Hiên Phụng cúi đầu, “Ta đã đồng ý với nhị phụ thân cháu, bảo vệ cho tốt cháu cùng Phụng Tử, nhưng ta lại không làm được gì.”

Tuyết Chi xoay lưng về phía bọn họ, nhưng không dám lau nước mắt.

“Nguyên Song Song thương Phụng Tử, hy vọng con bé trở thành nữ tử ưu tú nhất, nên đối xử với cháu có chút bất công.” Lâm Hiên Phụng thở dài một tiếng, “Thân phận đó sẽ mang đến không ít khó khăn cho cháu, nhưng đâu ai được chọn được phụ mẫu cho mình. Tuy nói vậy, nhưng khi nào có dũng khí bước đi, là quyết định ở cháu. Kẻ thù của cháu không phải ai khác, mà là cháu, còn có cả thiên hạ này nữa.”

Dưới chân có một ít tuyết đang tan, nước mắt thoáng chốc đã khô hẳn.

Lâm Hiên Phụng lại nói: “Ta tin cháu sẽ mạnh mẽ lên, mạnh như Đại phụ thân của cháu vậy, không ai có thể vượt qua được.”

Tuyết Chi gật đầu, vẫn không quay đầu lại, lập tức đi về phía trước. Nhưng vừa nhìn thấy cửa lớn của Linh Kiếm sơn trang, lại có người đuổi theo.

“Trọng cô nương.”

Lần này là Hạ Kinh Mi.

“Ta biết rồi, không cần nói nữa đâu.”

Hạ Kinh Mi vòng một đường đến trước mặt Tuyết Chi, cúi đầu nhìn nàng: “Khóc thì mặt sẽ không đẹp nữa đâu. Đến đây, cười một cái xem nào.”

Tuyết Chi vẫn không phản ứng.

Hạ Khanh Mi đưa cho nàng một cái khăn tay: “Phụng Tử muốn ta đưa cho cô nương.”

Tuyết Chi nhìn cái khăn tay, cầm xem, ném xuống mặt đất. Hạ Khanh Mi thở nhẹ một hơi: “Quả nhiên tính tình nóng nảy nha. Cô nương không cần vì bà tám kia nói vài câu thì chịu không nổi, như vậy chỉ hại thân thôi.”

Tuyết Chi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn: “Bà ... tám?”

“Khụ, tuy rằng bà ấy thích ta, nhưng ta lại không thích bà ấy. Lại càng không thích cách nói chuyện của bà ta với cô nương. Thật ra cô nương phải thông cảm cho bà ta, bà ấy tuổi không còn nhỏ mà còn chưa thành thân ——nếu bà ta giống như năm xưa, bộ dáng lẳng lơ như vậy cũng không sao, nhưng bà ấy lại rất muốn gả đi. Người tốt thì không cần bà ta, người không tốt bà ta lại không cần, trừ việc khi dễ mấy tiểu cô nương trẻ trung xinh đẹp, thì còn làm gì nữa?”

“Bà ta .... Chính là sư phụ của Phụng Tử.”

“Phụng Tử đúng là xui tám kiếp mới gặp một sư phụ như vậy. Nhưng mà may là muội ấy không nhiễm thói hư tật xấu của Nguyên Song Song, không thì thật là tiếc. Cô nương đừng để ý lời nói của bà ta. Mắt bản nhìn người, dù sạch sẽ đến mấy nhìn cũng thấy dơ thôi.”

Tuyết Chi nhẹ dụi mắt, nín khóc, cười: “Không ngờ tính cách Hạ công tử lại cỏi mở như vậy.”

Hạ Khanh Mi hắng giọng: “Ta thấy cô nương khóc nên mới vậy, bình thường ta rất thận trọng.” Dứt lời vừa cười đứng lên: “Đừng buồn. Mau lau nước mắt đi, Thượng Quan công tử đang chờ cô nương ở dưới đúng không? Để y thấy cô nương như vậy cũng không tốt.”

Tuyết Chi lúc này mới có phản ứng, quay xuống nhìn.

Thượng Quan Thấu vẫn còn đứng ở giữa bậc thang mà chờ, nhưng lại đưa lưng về phía họ.

“Ta phải đi rồi.” Tuyết Chi vội chạy xuống, quay đầu lại, cười sáng lạn nói, “Cảm ơn huynh.”

Hạ Khanh Mi giật mình nói: “Không cần khách sáo. Có duyên gặp lại.”

Tuyết Chi vừa mới đi một chút, Thượng Quan Thấu liền quay đầu: “Nói chuyện xong rồi à?”

“Ừm”

“Sao mặt lại đỏ như vậy?”

“Không, không có mà.”

“Có phải cái người ở cửa lúc nãy chọc muội khóc không?” Thượng Quan Thấu kéo mũ áo choàng lên, lập tức đi lên phía trước, “Ta trị tội hần.”

“Không có không có, Hạ công tử chỉ nói từ biệt với muội thôi.”

Thượng Quan Thấu từ từ xoay đầu, mấy hạt tuyết nhỏ rơi trên mi mắt hần:

“Hạ công tử? ... Hần chính là Hạ Khanh Mi?”

“Ừm”

“Muội ở đây chờ, huynh lên lột da hần ra.” Thượng Quan Thấu lại đi lên phía trước.

Tuyết Chi vội nắm tay hần: “Khoan đã, lòi đòn đầu phải do lỗi huynh ấy.”

“Huynh biết, nhưng nếu không có hần, người khác sẽ không nói vậy về muội. Người như vậy sống cũng vô dụng, biến mất lại càng tốt hơn.”

Tuyết Chi vẫn trời chết mà nắm tay hần, kéo mạnh một cái: “Biết huynh từ lâu, lần đầu thấy huynh thô lỗ như vậy đấy. Huynh ấy là bằng hữu của muội —— Vì bọn muội là bằng hữu, nên người khác mới nói bừa. Thật ra huynh ấy tốt lắm.

Thượng Quan Thấu quay đầu lại, nhìn Tuyết Chi hồi lâu. Lâu đến mức da đầu nàng muốn run lên, mới mím cười nói: “Chỉ nhi nói gì thì là vậy đi, nhưng nếu có người bắt nạt muội, muội nhất định phải nói cho huynh, biết chưa?”

“Biết rồi, Chiêu Quân tỷ tỷ!”

Thượng Quan Thấu lại nhìn nàng đến bất động lần thứ hai.

Giọng Tuyết Chi bé đi rất nhiều: “Thấu ca ca ....”

“Bây giờ mới chịu nghe lời đấy.” Thượng Quan Thấu xoa xoa tóc nàng, “Hai ngày nữa ở đây sẽ có miếu hội, muội có muốn đi xem không? Hay đi Thiếu

Lâm tự luôn?”

“Tất nhiên là đi Miếu hội rồi!” Tuyết Chi suy nghĩ, “Nhưng mà muội thật không ngờ, huynh thế mà lại là Đầu trục, thật đúng là tin Phật mà.”

“Nha đầu ngốc này, ai nói đi Miếu hội là phải thắp hương?”

“Vậy đi để làm gì?”

“Trước kia đi cho vui, nhưng lần này đi cùng muội. Dẫn muội đi chơi với Hồng Tụ tỷ tỷ và Nanh sói ca ca.”

“Đi cho vui?”

Thượng Quan Thấu nghĩ rồi nói: “Chính là tìm một ít chuyện vui.”

“Nghĩa là sao?”

“Sau này muội sẽ hiểu.”

Tuyết Chi vẫn không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Từ Linh Kiểm son trang trở lại Tiên Sơn Anh Châu, Tuyết Chi đột nhiên thay đổi rất lớn, Tiên Sơn Anh Châu lầu một là quán ăn, lầu ba và bốn là phòng trọ, Thượng Quan Thấu và Tuyết Chi ở tại lầu ba, giữa phòng hai người còn có một phòng trống nhỏ ở giữa. Dù vậy, trong đêm hán vẫn bị tiếng leng keng, lũng xùng làm giật mình mấy lần. Mọi người đều giật mình, chỉ có phòng Tuyết Chi là im lặng tuyệt đối, đến lúc ăn tối, Thượng Quan Thấu đến phòng gọi nàng ra ăn mới phát hiện nàng không có trong phòng. Vì vậy mới xuống lầu tìm cùng Trọng Đào.

Ngày hôm sau, Tiên Sơn Anh Châu lại bắt đầu buôn bán, nên lúc khách đến ăn rất nhiều. Cầu Hồng Tụ trước xếp một phòng để họ nghỉ ngơi. Thượng Quan Thấu hỏi Trọng Đào Tuyết Chi đã đi đâu, Trọng Đào chỉ vào bếp. Thượng Quan Thấu về mặt khó hiểu bước vào, vậy mà lại thấy Tuyết Chi bên trong nhảy qua nhảy lại, giúp thái rau.

Đến giờ ăn, Tuyết Chi mới theo Cầu Hồng Tụ bung lên, còn cười khanh khách rất vui vẻ. Thượng Quan Thấu nhìn một bàn thức ăn ngon, cuối cùng không nhịn được mà hỏi: “Chi nhi, muội nấu cơm hả?”

“Không có, muội chỉ giúp Hồng Tụ tỷ tỷ thôi. Không phải một mình muội nấu đâu.” Nói tới đây, nàng dùng đũa chỉ vào một đĩa bánh chéo thủy tinh hình dạng rất quái dị, “Cái này là muội làm đó.”

Trọng Đào hắng giọng hát, lấy tay xoa lên mặt, xoay người sang chỗ khác.

Tuyết Chi nhẹ nhàng nói: “Yên tâm đi, muội ăn thử một cái rồi.”

Lúc ăn cơm, Tuyết Chi lập tức xới cơm cho Thượng Quan Thấu, lại gấp tôm Bích Loa cho y, sau đó cười nói: “Thấu ca ca, mời dùng cơm.”

Việc nữ nhân nịnh nọt Thượng Quan Thấu, Trọng Đào và Hồng Tụ đã quen rồi, nên không thấy có gì lạ. Nhưng Thượng Quan Thấu lại lặn cả người, y thực muốn hỏi, “Muội vì sao hôm nay tốt với ta vậy”, đành phải nói cảm ơn, sau đó không hiểu gì mà ăn cơm.

Tuyết Chi thấy Thượng Quan Thấu ăn, sau đó tiếp tục nói: “Ăn ngon không?”

Thượng Quan Thấu mặt hơi cứng nói: “Ngon.”

Tuyết Chi lại ngoan ngoãn ăn cơm của mình, bước nhanh đến phía sau Thượng Quan Thấu: “Thấu ca ca, hôm nay vất vả cho huynh rồi, có thấy mệt không?”

Thượng Quan Thấu nói: “Khỏe lắm, muội không ăn cơm à?”

Tuyết Chi lập tức đặt hai tay lên vai Thượng Quan Thấu: “Muội giúp huynh đầm lưng nha.” Sau đó bắt đầu ấn ấn sau lưng y. Cả người Thượng Quan Thấu đều cứng lên, nhưng không biết phản ứng thế nào.

Cầu Hồng Tụ nói: “Không ngờ Tuyết Chi lại ngoan vậy.”

Trọng Đào nói: “Đầu trọc này, chắc chắc, ở đâu mà ngươi tìm được một muối muối ngoan vậy.”

Thượng Quan Thấu không nói gì, cơm cũng không trôi xuống. Hắn vốn chờ Tuyết Chi ăn xong rồi ăn, cuối cùng không nhẫn nại mà quay đầu lại ngăn Tuyết Chi: “Cảm ơn, huynh còn khỏe, muối đi chơi đi.”

“Không sao đâu, huynh ăn cơm đi, muối đảm lưng cho huynh.”

Cầu Hồng Tụ từ từ dò xét, nghiêng đầu nhìn Thượng Quan Thấu: “Lần đầu thấy Nhất Phẩm Thấu khăn trang như vậy đấy. Chi nhi, muối dừng lại đi, đảm nữa là tổn thọ luôn đấy.”

Trọng Đào nói: “Hôm nay ngươi làm sao vậy? Trước kia không phải ba nữ nhân giúp ngươi ....”

Thượng Quan Thấu gằn nói: “Chi nhi, muối có thích đi dạo một chút không?”

“Thấu ca ca có thích không?”

“Huynh cũng không thích lắm.”

“Vậy muối cũng không thích.”

Thượng Quan Thấu lại trầm mặc lần nữa. Trọng Đào nhìn Tuyết Chi, rồi xoay qua nhìn Thượng Quan Thấu, cuối cùng nhìn lại Cầu Hồng Tụ. Cầu Hồng Tụ lộ ra một nụ cười ma mị. Sau đó, Thượng Quan Thấu lại tìm chủ đề mà nói, nhưng bất luận hắn nói cái gì, Tuyết Chi luôn đón ý mà nói hòa theo hắn, không khí kỳ quái cả một tối. Cuối cùng, Tuyết Chi mệt nên về ngủ trước, Thượng Quan Thấu mới thở ra hơi, cùng nói chuyện với hai người kia.

Trọng Đào nói: “Ta nói Đầu trọc ngươi ý, ngươi có vấn đề gì à? Ta thấy muối muối thông minh lanh lợi như vậy, sao bộ dạng đặc ý củanuội lại giống như đau khổ vậy hả?”

“Bình thường tính tình Chi nhi không phải thế, ta không biết muối ấy muốn làm gì nữa.”

Cầu Hồng Tụ một tay chống cằm, tay kia nghịch ngọn bấc trên đèn: “Cũng không có gì, trẻ con đến lúc cũng thay đổi thôi, nhất định là thay đổi một cách kỳ lạ. Lúc này muối muối ở nhà bếp nói, đến Linh Kiếm sơn trang bị giáo huấn không ít, từ nay phải càng quý trọng những người đối xử tốt với muối ấy.”

“Đang nói ngươi sao, Đầu trọc?”

Thượng Quan Thấu lẩm nhẩm nói: “.... Quả nhiên, người ở Linh Kiếm sơn trang lại bắt đầu.”

Cầu Hồng Tụ nói: “Nha đầu Tuyết Chi kia là người đơn thuần chính trực, còn hơi ngốc một chút, khá dễ chịu. Nhưng ngươi tốt có mức độ thôi, chi cần không đúng một chút, chi sợ ngay cả muối muối cũng không còn là muối muối nữa.”

Thượng Quan Thấu nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi. Nhìn thái độ của Chi nhi với ta, không giống là ý này.”

Trọng Đào nói: “Người mà Hồng Tụ lo đâu phải là muối muối? Người mà nàng lo chính là ngươi, là ngươi đấy tên hái hoa tặc.”

Trọng Đào nói: “Sao lại không được? Là một tiểu cô nương thuần khiết, trong trắng như vậy, nếu là muối muối của ta, ta tuyệt đối sẽ một hơi ăn nàng luôn.”

Thượng Quan Thấu nhặt xương đầu cá, ném qua: “Ngươi động vào muối ấy xem!”

Trọng Đào phì cười: “Ta thấy ngươi đang muốn độc chiếm rồi!”

Cầu Hồng Tụ nói: “Đừng nháo nữa, Nhất Phẩm Thấu thì ta yên tâm. Ta chỉ lo cho Tuyết Chi, đang độ trẻ trung xinh đẹp, lại gặp phải ngư ông tình trường như ngươi, ngươi luôn miệng nói là anh trai người ta, những việc ngươi làm thật sự giống chuyện anh trai hay làm sao? Ngươi có chắc là muối ấy không nghĩ loạn không?”

“Yên tâm, ta sẽ không để muối ấy thích ta.”

“Đây là việc ngươi có thể kiểm soát sao?”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Đương nhiên,” Xoay qua lại trầm tư một hồi.

Lúc này, Tuyết Chi đang trong phòng, bị mất ngủ nghiêm trọng, còn than thở: “Làm sao mới có thể hỏi Chiêu Quân tỷ tỷ chuyện của Phụng Tử? Không mở miệng được mà.”

Sau nửa canh giờ, Trọng Đào vỗ tay nói: “Ha ha ha, ta nói rồi mà, Mãn Phi Nguyệt năm nay nhất định không thắng được Nguyên Song Song, quả nhiên là vậy.”

Cầu Hồng Tụ nói: “Tuyệt Nhận thần tiên quả nhiên hữu dụng. Nhưng thật ra chiêu thức của Mãn Phi Nguyệt mười chiêu có chín không dùng trên lời đài rồi.”

“Nhưng mà Bình khí phổ sắp đến cũng khó nói, dù sao yêu cầu cũng cao một chút. Đi không, Đầu trục?”

Thượng Quan Thấu nói: “Không sai.”

Cầu Hồng Tụ nhìn hẩn một lát, nói: “Hơn nữa, Nguyệt Thượng cốc và Liên Thần Cửu Thức cũng có cùng nguồn gốc, đúng không?”

Thượng Quan Thấu nói: “Đúng vậy.”

“La Hán Quyền của Trọng Hòa Cung cũng vậy, đúng không?”

“Không sai.”

Trọng Đào hăng hái, ôm tay Thượng Quan Thấu: “Muội muội Tuyết Chi thực đáng yêu, phải không?”

“Đúng vậy.” Thượng Quan thấu bỗng nhiên ngừng đầu, “Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Miếu hội ở Tô Châu tổ chức hơi muộn hơn so với nơi khác, cho nên vừa đến ngày cử hành, từ tờ mờ sáng đã có rất nhiều người đến bày hàng ra bán, ngã tư trên núi đông đúc người chen chúc. Miếu Thái Bá có hàng trăm tòa tượng Phật, xếp thành hàng bên trong thành Tô Châu. Nhóm thiện nam tín nữ người thì đi bộ, người đi thuyền, chỉ đề lên lễ Phật, lần lượt chen chúc qua cầu Chí Đức. Nhìn bao quát ở Tô Châu, chim bay phượng múa, mã xa thuyền rồng, hoa rơi rục rờ.

Trọng Tuyết Chi, Thượng Quan Thấu, Trọng Đào và Cầu Hồng Tụ từ sáng đã đến đây, nhưng Tuyết Chi vẫn quyến luyến Bình khí phổ, Cầu Hồng Tụ lại bị son phấn yên chi hấp dẫn, nên đến trưa cả đám mới đến được cầu Chí Đức. Lúc đó, mặt Tuyết Chi đã đỏ giống như đeo mặt nạ Quang Công rồi, tay phải cầm một cái chong chóng, tay trái ôm một con cá giấy, Thượng Quan Thấu bên cạnh còn cầm giùm nàng một nhánh trúc nhỏ có chữ Tiểu Phụng Hoàng bị cái dao găm đâm thủng.

Bước qua bậc đá trước cầu, chen chúc dừ dọi mới vào được bên trong đền thờ. Tuyết Chi lau mồ hôi trên trán, định cởi áo khoác bông đỏ thắm ra. Thượng Quan Thấu ngăn lại nói: “Đừng cởi, dễ cảm lạnh lắm.” Tuyết Chi dạ một tiếng, lại ngoan ngoãn mặc vào. Trọng Đào cuối cùng chịu không nổi, nói tên Đầu trục người sao giống mẹ người ta vậy.

Thượng Quan Thấu nói: “Hồng Tụ đâu?”

Trọng Đào chỉ phía sau: “Đây này.”

“Đâu?”

Trọng Đào vừa quay đầu lại đã không thấy Hồng Tụ đâu. Trọng Đào vội nhìn xung quanh, phát hiện không thấy ai, liền nhảy lên thạch đình quan sát, làm nhiều người hoảng sợ. Cuối cùng, hẩn thấy Hồng Tụ đứng dưới mái hiên. Một nam tử anh tuấn đang nói chuyện với nàng ta. Hồng Tụ giờ tay khê vuốt tóc, lộ ra bộ dạng phong tình vạn chủng. Trọng Đào nhảy xuống, điệu bộ như thể chuẩn bị bắt kẻ thông dâm, Thượng Quan Thấu ở phía sau đột nhiên nói một câu: “Lúc Hồng Tụ sẵn mồi mà bị quấy rầy, hậu quả là gì người biết không?”

Vì thế, Trọng Đào đành phải dừng lại, nhìn chằm chằm đôi nam nữ dưới mái hiên kia, hai mắt tóe ra lửa.

Thượng Quan Thấu tỏ ra đồng tình với Trọng Đào, vỗ vỗ vai y xong vút sang một bên, sau đó biến mất theo đám người Tuyết Chi đang mê mẩn xem đèn lồng.

“Muội thích cái này sao?”

“Dạ.” Tuyết Chi đang thất thần xem, đột nhiên quay đầu lại, “Muội chỉ thấy nó đẹp thôi, chúng ta đi.”

“Thích thì mua đi.” Thượng Quan Thấu đang muốn lấy bạc ra, Tuyết Chi lại giữ tay y lại, kéo y đến phía trước: “Bây giờ mua cũng không ngắm đến, để tối đi huynh.”

Lúc này, ông chủ sạp đèn nói: “Vợ chồng son tình cảm tốt quá nhỉ.”

“Không phải, không phải, huynh ấy là ca ca của ta.”

Thượng Quan Thấu nhìn nàng nắm tay của mình, khoe miệng nhẹ nói một câu: “Muội muội à, vào miếu thôi.”

Vào miếu Thái Bá, Tuyết Chi lập tức đòi đi xin xăm. Thượng Quan Thấu không tin trò này, nói không rút đâu, nhưng cuối cùng bị Tuyết Chi nhây đến chịu không nổi, phải làm một lần. Sau đó, thấy một ống thẻ, Tuyết Chi do dự nửa ngày, sau đó khá tự nhiên mà chọn “Thành tâm mà cầu nguyện, sẽ được thần linh phù hộ.”

“Huynh trước đi.” Tuyết Chi đưa ống xăm cho Thượng Quan Thấu.

Thượng Quan Thấu cầm ống xăm bắt đầu lắc. Lúc này, một bà thím bên cạnh nói: “Aiz, vị công tử này, lúc lắc xăm phải thành tâm, vui vẻ mới linh được.” Dứt lời tự cầm ống xăm, nhắm mắt lại cầu nguyện một lúc mới bắt đầu lắc, rút một thẻ xuống, cô ấy cười nói: “Ày dza, là Thượng Bình, tôi phải đi giải xăm đã.”

Thượng Quan Thấu lại bắt đầu lắc. Một thanh xăm rơi xuống, nhặt lên nhìn, trên mặt ghi bốn chữ đỏ thẫm: Thượng Thượng Đại Cát.

Tuyết Chi nghiêng đầu qua xem: “Oa ... Thượng Thượng Đại Cát! Để muội giúp huynh giải xăm!” Người giải xăm cầm tờ giấy nói: “Hỏi về Tình duyên, công tử và người trong lòng có tình ắt có kết quả. Thời gian đầu chỉ là tình cảm bằng hữu, cảm thấy rất hợp nhau. Không cần lo lắng có kẻ thứ ba xuất hiện, là chân mệnh thiên tử của nàng ta, tất nhiên sẽ có thiện quả ...”

Thượng Quan Thấu cười nói: “Cũng không đúng lắm.”

“Không đúng sao?” Ánh mắt Tuyết Chi chớp một cái, “Chiêu Quân tỷ tỷ đang nghĩ đến ai?”

“Là ai cũng không muốn, cho nên mới nói không chính xác.”

“Vậy à ... không nghĩ đến sao. Vậy đến lượt muội.”

Tuyết Chi nhận ống xăm, nhắm mắt lại, trong đầu bất chợt hiện lên hình ảnh cười khách khách, tự cảm thấy thật xấu hổ, sau đó lắc lắc vài cái, thanh xăm đều rơi hết xuống đất. Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn nàng, Thượng Quan Thấu lập tức đi lên giúp nàng nhặt lên. Nàng đỏ mặt lắc một lần nữa, sau cùng lắc ra một cây, lập tức hồi hộp mà nhặt lên, vừa nhìn đã thấy trên mặt xăm viết một chữ: Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Tuyết Chi trợn mắt nhìn chữ Hạ màu đỏ như máu kia, đúng là khóc không ra nước mắt mà.

“Sao vậy?” Thượng Quan Thấu nhìn qua, thở dài, “Huynh đã nói đừng tin mà, nhìn đi, làm tâm trạng không tốt rồi kia.”

Tuyết Chi xoay người đi giải xăm.

“Như Phụng liên Tần lâu, tựa mây bay núi cao. Phụng liên Tần lâu cho thấy người ấy đã đi rồi, mây bay núi cao cũng vậy, ý trung nhân của cô nương đã đi rồi. Lá xăm nói hai người không thể có duyên, tất cả mọi việc, bao gồm cả hôn nhân hỷ sự. Không nên nản chí, xin chọn ý trung nhân khác đi.” Tuyết Chi mặt đưa đám, “Ta không tin, sao xăm của Chiêu Quân tỷ tỷ tốt như vậy, của ta lại tệ thế!” Dứt lời vứt tờ giấy xuống, bắt đầu lắc xăm.

Thượng Quan Thấu nói: “Cái này ... có thể làm lần hai sao?”

Tuyết Chi không thèm để ý, rút cuộc lắc ra được một lá: Hạ

“Thần Quân ơi, người ấy là ai, mong người chỉ cho con lang quân tương lai, để con với huynh ấy được kết tóc se duyên, tình yêu phải xuất phát từ tình cảm chân chính, mới có hạnh phúc.” Tuyết Chi tiếp tục buồn bã cầu xin, “Lần đầu là ngẫu nhiên, lần hai là ngẫu nhiên, nhưng lần thứ ba chính là định mệnh!” Sau đó lại lắc xăm.

Lắc thật lâu, rút cuộc cũng có một thanh xăm rơi xuống: Trung.

Tâm tình Tuyết Chi tốt hơn rất nhiều, vui vẻ chạy đi giải xăm:

“Để hoàn thành một chuyện, cần phải phấn đấu không ngừng. Cuộc sống là đau khổ, tất cả đều hóa hư không, không còn biện pháp. “Tuyết Chi hai mắt vô thần, “Không còn biện pháp .... Hóa hư không. Thôi, chúng ta đi.”

Tuyết Chi phờ phạc đi ra ngoài.

Lúc này, bà thím xin xăm lúc nãy quay lại, thấp giọng hỏi Thượng Quan Thấu: “Tiểu cô nương kia là gì của công tử?”

“Là muội muội của ta.”

“Muội muội của người thật đáng thương. Mọi người đều biết Miếu hội này thu hút khách ở chỗ giải xổm. Trong hộp xổm kia, Thượng Trung Hạ lần lượt chiếm sáu phần, ba phần, và một phần. Xổm Hạ cũng ít khi rút phải, nhưng hôm nay cô ấy lại rút phải hai lần, sau đó là Trung, cũng không dễ trúng vậy.”

Thượng Quan Thấu trầm mặc một hồi, sau đó ra ngoài.

Vì vậy, cả buổi chiều tâm trạng của Tuyết Chi rất xấu. Nàng đi tới đi lui, nhớ lại lời nói lúc nãy mà buồn vô hạn. Chả là hai ngày nay Lâm Hiên Phụng đã dính chính giùm Tuyết Chi, nhiều người lên nói đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao, Sau đó, nhiều người còn nói Hạ Khinh Mi đào hoa, đã theo đuổi Lâm Phụng Từ còn có ý với Trọng Tuyết Chi. Tuyết Chi vừa nghe những lời này, những bức tức không có chỗ phát tiết càng làm đau đầu hơn, liền đến đánh bọn họ một trận. Chỉ có Thượng Quan Thấu nhìn qua Tuyết Chi, cặp mắt màu hồ phách nhân nhật nhìn Tuyết Chi mang mang điểm nghi ngờ. Tuyết Chi cũng không nói gì, bức bối cả buổi chiều.

Trời sớm đã tối đen.

Thượng Quan Thấu dẫn Tuyết Chi ra Miếu hội, chuẩn bị đi dạo trong thị trấn. Lúc đến cầu, Thượng Quan Thấu nhớ đến chiếc đèn lồng chưa kịp mua, nói lúc về phải mua một cái. Tâm tình của Tuyết Chi cũng dịu bớt, lơ đãng đồng ý, liền đứng tại chỗ chờ y.

Rất nhanh sau, có một người bán hàng phía sau gọi:

“Vị cô nương này, có muốn coi đèn màu không?”

“Không cần đâu, đại ca của ta đã đi mua rồi.”

Người bán hàng đi mất.

Không lâu sau, lại có người hỏi: “Cô nương à, đến xem đèn màu đi.”

“Không cần đâu.”

Lại một người bán hàng đi mất.

Một hồi sau, lại có người phía sau nói: “Xin hỏi ...”

“Không, không, không, không mua!” Tuyết Chi xoay người, bức bối mà nhìn người kia, “Muốn ta nói bao nhiêu lần mấy người mới yên lặng chút đây?”

Người phía sau kinh ngạc nói: “Quả nhiên là Trọng cô nương.”

Tuyết Chi cũng sửng sốt: “Hạ ... công tử?”

“Là ta.” Hạ Khinh Mi khẽ cười, hai lúm đồng tiền bên má lún vào thật sâu, nên nhìn rất ngọt ngào, “Cô nương đi một mình sao?”

Buổi tối, đèn ở Miếu Thái Bá rất sáng, soi cả một vùng, múa lân, xiếc, tạp kỹ, ... rất nhiều hoạt động náo nhiệt. Bề ngoài Hạ Khinh Mi rất anh tuấn, nể mạo, nhìn lại thấy rất tỏa sáng trong đêm. Tuyết Chi nhất thời choáng váng, miệng nói bừa:

“Không phải, ta ... ta đi với tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ cô nương?”

“Đúng, Hạ công tử đi một mình sao?”

“Ta đi cùng người của Linh Kiếm sơn trang và Tuyết Yến giáo.” Hạ Khinh Mi nhẹ thở ra một hơi, “Mấy ngày trước cô nương rời khỏi Linh Kiếm sơn trang, ta còn nghĩ rất lâu sau mới có thể gặp lại, không ngờ mới đây đã gặp lại.”

“Ha ha, không chừng sẽ gặp lại ở Thiếu Lâm tự nhanh thôi.”

“Trọng cô nương cũng muốn tham gia đại hội Bính khí phổ sao?”

“Ừm. Đến đó hy vọng có thể cùng công tử bàn luận.”

“Nếu Trọng cô nương bằng lòng, Hạ mỗ tất nhiên sẽ phụng bồi.” Hạ Khinh Mi vui vẻ nói, “Không biết sao, mỗi lần nói chuyện phiếm với cô nương, thấy rất vui, hẳn là ảnh hưởng bởi cô nương.”

“Quá khen.” Tuyết Chi nhìn xung quanh, “Tỷ tỷ của ta còn chưa đến ... ta phải đi tìm y đã.”

“Có muốn ta đi cùng cô nương không?”

“Không cần đâu, cảm ơn công tử.”

Sau khi vội vàng từ biệt Hạ Kinh Mi, Tuyết Chi lại thấy hối hận. Nhưng bởi vì căng thẳng quá, mà không dám nói chuyện, lại phát hiện không thấy Thượng Quan Thấu đâu, liền chạy một mạch về Miếu. Nhìn quanh người trong miếu, không thấy bóng người áo trắng đâu, nhưng lại nghe tiếng Trọng Đào gọi.

“Muội muội à, Đầu trọc nói hần có chút việc, muội đi với ta trước nhé.” Trọng Đào đưa cho Tuyết Chi một cái đèn lồng Phụng Hoàng, “Hắn mua cho muội nè.”

“Huynh ấy đâu?” Tuyết Chi cười híp mắt nói, “Muội đi tìm huynh ấy.”

“Àh ... Hắn bệnh cũ tái phát, bây giờ chắc không tiện đâu.”

“Bệnh cũ?” Tuyết Chi ban đầu không hiểu, nhưng sau đó nhớ ra, “Huynh ấy đi tìm nữ nhân, phải không?”

“Không, không, không phải, muội muội suy nghĩ nhiều rồi.”

“Hong Tụ tỷ tỷ đâu?”

Trọng Đào chuyển sang tư thế khinh thường: “Hong Tụ tỷ tỷ của muội bây giờ đang làm việc xấu rồi. Aiz, muội muốn đi đâu, ta đi với muội.”

Tuyết Chi nghĩ rồi nói: “Muội nghĩ nên đi xin thăm lại.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Trọng Tuyết Chi rất ừ ừ, Trọng Tuyết Chi rất là tuyệt vọng. Vì tránh lại đau đầu, nàng đến ống xăm khác, cầm một đồng xăm Thượng và Thượng Thượng, mới quay lại ống thẻ Nguyệt Lão. Nhưng một lần nữa làm nàng bức mình là, ống xăm Nguyệt Lão, vẫn là Hạ.

Tuyết Chi bức mình đi dạo hết cả canh giờ, rốt cuộc đi không nổi, phải quay về Tiên Sơn Anh Châu.

Tiếp tục bức mình nửa canh giờ, mới lên giường ngủ.

Lúc mơ màng, nàng nghe giọng Cầu Hồng Tụ lãnh lớt trong khách điểm: “Tiểu tử Nhất Phẩm Thấu nguoi rớt cuộc làm sao vậy! Sao có thể làm Tô Châu đệ nhất băng sơn đuổi theo nguoi! Bà cô ta đây thật phục nguoi! Núi băng kia ngay cả lão nương cũng không nể mặt! Kêu lão nương là bò sữa! Nguoi có bản lĩnh thì bắt ả ta về đây cho ta, sau này ta gọi nguoi là đại ca ...”

Tuyết Chi luôn ngủ rất sâu, nhưng hôm nay chịu không nổi màn oanh tạc này, giật mình thức dậy mở cửa ra ngoài. Vừa mở cửa đã thấy Thượng Quan Thấu đang chuẩn bị gõ cửa.

“Thấu ca ca?”

Thượng Quan Thấu đưa cho nàng một bọc giấy nhỏ: “Muội đói chưa? Huynh có mua đồ ăn khuya cho muội này.”

“Cảm ơn ca ca.” Tuyết Chi nhận bọc giấy, lại nhìn ra ngoài, “Hong Tụ tỷ tỷ sao vậy?”

“Cô ấy uống hơi nhiều thôi. Muội không cần để ý, cẩn thận trúng muội đấy.”

“Turu lượng Hong Tụ tỷ tỷ thật là ...” Nói xong, mắt Tuyết Chi đỏ lên, khủy tay chọc vào Thượng Quan Thấu, “Nhưng mà, muội nghe hết rồi, Tô Châu đệ nhất băng sơn nha, tốt thôi.”

“Đừng nghe cô ta nói bậy, huynh chỉ hần huyền vài câu với cô nương kia thôi, vậy mà Hong Tụ lại đặt điều như vậy.”

“Thì ra là vậy ... Muội còn nghĩ sắp thấy Chiêu Quân tỷ tỷ tiêu sái ra tay đây, hóa ra chỉ là tán gẫu vài câu.”

“Ừm, nhưng mà vậy cũng tốt.” Ánh mắt Tuyết Chi cười hết như một bà mai, “Nếu vậy, Chiêu Quân tỷ tỷ chỉ là tỷ tỷ của muội thôi, không ai có thể giành được.”

Ánh mắt Thượng Quan Thấu lóe lên một cái, đột nhiên nắm bàn tay lại, xoa đầu Tuyết Chi: “Muội còn dám nói, lúc nãy ở Miếu hội muội đi với người khác thì sao?”

Tuyết Chi ôm đầu: “Muội không phải vừa nói sao ...”

Thượng Quan Thấu vỗ vai nàng: “Nha đầu ngốc này, nghỉ ngơi sớm đi, có việc gì thì gọi huynh, huynh phải đi ngủ rồi.”

“Được.”

Thượng Quan Thấu xoay người đi.

Sau đó, Tuyết Chi bỗng nhiên chạy ra cửa, nắm tay tay Thượng Quan Thấu: “Chiêu Quân tỷ tỷ!”

Thượng Quan Thấu quay người lại, kinh ngạc nhìn nàng.

Tuyết Chi cọ hai má lên tay Thượng Quan Thấu, cười sáng lạn nói: “Trừ cha muội ra, từ đó đến giờ không ai tốt với muội như Chiêu Quân tỷ tỷ, muội rất cảm động. Sau này chờ Chi nhi theo Hồng Tụ tỷ tỷ học nấu ăn xong, muội sẽ nấu cơm cho tỷ ăn mỗi ngày, để tỷ không hối hận vì đã tốt với muội.”

Thượng Quan Thấu không thể không cười nói: “Vậy sau khi Chi nhi thành thân thì sao?”

“Sau khi thành thân, muội sẽ kêu chồng muội cùng xuống bếp nấu cơm cho tỷ. Muội dừ như vậy, hẳn nhất định sẽ nghe.”

“Được.”

“Muội nhất định sẽ mãi nghe lời tỷ!” Tuyết Chi cọ một hồi, lại ôm chặt cánh tay Thượng Quan Thấu, lúc sau mới buông ra.

Thượng Quan Thấu mặt mày hớn hờ đi khỏi. Cầu Hồng Tụ đang uống rượu, nhìn thấy hân liên hỏi hân có vấn đề gì không. Thượng Quan Thấu cười nhạt không nói, Cầu Hồng Tụ lại bắt đầu luyện thuyên chuyện bằng sơn mỹ nhân.

Thật ra Tuyết Chi cũng rất tò mò chuyện núi băng đó, nhưng không ngờ, hôm sau đã được gặp mặt.

Tuyết rơi tuyết lại tan, bên trong thành Tô Châu đã lộ ra một chút hơi thở mùa xuân rồi. Miếu hội vẫn đang diễn ra, người bên trong đi đi lại lại, Xuân Dung đứng trước bến thuyền của Tiên Sơn Anh Châu, hai sợi tóc đen vương trên chiếc cổ trắng, đôi mắt đen lay láy sâu như nước hồ thu.

Xuân Dung là con gái của một phú thương thành Tô Châu, nhưng không phải loại tiểu thư được nuông chiều từ bé, hơn nữa tính cách còn mạnh mẽ. Quan trọng là, quả thật là một mỹ nhân từ trong bụng mẹ. Nhìn chung, mặt nào cũng rất phù hợp với thẩm mỹ của Thượng Quan Thấu. Nghe nói chưa ai thấy cô nương ấy cười, còn nghe đồn, nếu nàng ta cười với ai, nhất định sẽ gả cho người đó. Tuyết Chi vốn không tin trên đời có người như vậy, nhưng lúc thấy dung mạo của Xuân Dung, phản ứng đầu tiên của nàng là: Quá lạnh lùng.

Xuân Dung nghịch với Cầu Hồng Tụ, giống như băng và hỏa.

Cầu Hồng Tụ bước ra cửa, đá cửa phịch một cái, sau đó cười lạnh lùng nói: “Xuân tiểu thư không phải nói sẽ không bước nữa bước vào tiểu lâu này nữa sao, sao hôm nay lại không có khí khái, bước vào cửa nhà vậy?”

“Cầu đại tỷ, nếu không phải Thượng Quan công tử ‘mời’ ta đến đây, ta thật không muốn bước đến chỗ như vậy. Đại tỷ nếu không muốn thấy ta, vậy ta đi, chuyện sau này, tự đại tỷ thương lượng với Thượng Quan công tử nhé.”

Cầu Hồng Tụ vừa định đóng cửa thả chó, Trọng Đào đã chạy xuống giành nói: “Aiz, Xuân Dung cô nương, từ từ đã, Đầu trọc nói hẳn sẽ đến ngay.”

“Nói cho hẳn biết, ta không rảnh chờ hẳn, sau này không gặp lại.”

Tuyết Chi đi qua, cười nói: “Xuân cô nương, đừng như vậy, huynh ấy sắp đến rồi.”

“Ai ya, đây là tiểu cô nương nhà ai đây?” Xuân Dung liếc nhìn Tuyết Chi một cái, “Sớm nghe Thượng Quan công tử phong lưu phóng khoáng, nhưng không lẽ ngay cả tiểu cô nương cũng không tha sao?”

“Ây, đại tỷ, xin đừng nói lung tung.”

“Nói lung tung là sao? Thượng Quan Thấu theo đuổi ta, tiểu nha đầu nguoi cũng không có cách, có bản lĩnh thì kêu hẳn đừng tán tỉnh ta nữa.”

“Không phải nguoi không muốn gặp hẳn sao, còn chưa dứt à?” Cầu Hồng Tụ cuối cùng nhịn không được, đóng sầm cửa, “Chịu không nổi Nhất Phẩm Thấu mã, tự nhiên tìm cái loại như thế này về đây.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cùng lúc đó, Thượng Quan Thấu đi đến, thật sự ăn mặc hết một con khổng tước. Hắn còn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa đi vừa sửa lại cổ áo, tay áo: “Lần này nghe nói rất khó đối phó. Nhanh thôi, chúc ta may mắn đi.”

Trọng Đào không dám nói Hồng Tụ thất lễ, đành phải đánh mắt qua – mong Thượng Quan Thấu nhìn thấy.

Vì vậy, Thượng Quan Thấu đi ra.

Vì vậy, Thượng Quan Thấu bị lỗi về một cách hung tợn.

Phát hiện có chuyện kỳ lạ, vừa quay đầu lại đã thấy Hồng Tụ, đoán được bảy phần vì vậy lại đi ra ngoài, rồi lại quay về, lúc đi đã là hoàng hôn. Tuyết Chi luyện kiếm ở sau viện hết một ngày, nên một ngày trở nên thật dài. Nhưng mà lúc chờ Thượng Quan Thấu trở lại, cũng không giống vậy, bốn người cùng ăn cơm, cùng nói chuyện phiếm, sau đó ai làm việc nấy. Buổi tối, Tuyết Chi vẫn chạy đi tìm Thượng Quan Thấu nói chuyện phiếm, nhõng nhẽo, lẫn lộn đủ kiểu, sau đó mới chịu quay về phòng.

Ngày hôm sau cũng giống vậy. Nhưng đã muộn, lúc Tuyết Chi nói chuyện với Thượng, người được trên người hắn có hương thơm lạ, đến gần ngửi một chút, rồi ngửi xung quanh, đến lúc Thượng Quan Thấu né qua một bên mới nghi hoặc hỏi: “Chiêu Quân tỷ tỷ bộ sắp thành tỷ tỷ thật hay sao mà lại dùng Mẫu Đơn hương vậy.” Thượng Quan Thấu muốn giải thích, nhưng vẫn chọn im lặng.

Ngày thứ ba, Thượng Quan Thấu không quay về, Một ngày của Tuyết Chi lại thật dài.

Ngày thứ tư, Thượng Quan Thấu đã quay lại, còn dẫn theo mặt mốc thần kinh Xuân Dung. Không biết phải tại mấy ngày trước cô ta nói những lời làm Tuyết Chi giận hay không, mà ngay đến nói chuyện với cô ta Tuyết Chi đều không muốn. Lúc ăn cơm, cũng chỉ có Trọng Đào nói chuyện, hai vị cô nương vẫn trầm mặc. Nhưng Cầu Hồng Tụ mặt như thấy phân, còn Tuyết Chi lại không có biểu tình gì.

Xong cơm chiều, Xuân Dung liền vào phòng Thượng Quan Thấu mãi không ra. Thời gian cùng Chiêu Quân tỷ tỷ nói chuyện phiếm đã bị người ta chiếm mất, tâm trạng Tuyết Chi như con chó nhỏ bị giành địa bàn tiểu tiện, ngồi ở lâu một nói chuyện với Cầu Hồng Tụ.

Đến nửa thời gian sau, có mấy người của Linh Kiếm sơn trang đi vào từ lâu, ngồi ở bàn phía sau nàng.

“Cửu sư huynh không thể đi được sao?”

Cửu sư huynh? Không phải Hạ Khinh Mi sao. Lỗi tai Tuyết Chi lập tức dựng thẳng lên.

“Không được, nghe nói bị đánh rất nhiều cước, xương đùi cũng bị thương, mấy ngày nay phải về Kim Lăng chữa thương, không biết tháng sau có thể đến Thiếu Lâm tự không nữa.”

“Trước kia đã nghe nói Thượng Quan Thấu rất bạo lực, nhưng nhìn phong thái ưu nhã của hắn, còn tưởng chỉ là thiên hạ đồn bậy.”

“Không hiểu tại sao hắn lại đánh sư huynh nhỉ .... Hay là, vì chuyện năm đó?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện hắn bị trục xuất khỏi Linh Kiếm sơn trang ... để lại gần đây tỷ.”

Hai người bắt đầu nói nhỏ với nhau.

Cầu Hồng Tụ nói: “Mấy người kia đang nói gì vậy? Sao ta nghe có tên của Nhất Phẩm Thấu.”

Tuyết Chi không nói câu nào, đặt bình rượu xuống, nói cần đi vệ sinh để chạy lên lầu ba. Chạy đến chầy mò hôi, vốn muốn phá cửa vào hỏi Thượng Quan Thấu tại sao lại đã thương người khác, nhưng lại nghe một âm thanh kỳ lạ từ trong phòng truyền ra. Tuy biết là không nên, nhưng Tuyết Chi tò mò, nhẹ nhàng chạm một lỗ ở cửa nhìn vào.

Không đục thì thôi, đục một lỗ liền thấy tất cả bên trong.

Nhìn ở góc độ này, những mộng mơ tuổi mười bảy của Tuyết Chi liền tan theo mây khói.

Bên cửa sổ vốn thấy có một ngọn nến trên bàn, là chỗ mà hàng ngày nàng ngồi nói chuyện phiếm cùng Thượng Quan Thấu, hiện giờ có hai bóng dáng. Thượng Quan Thấu đang nằm trên người Xuân Dung, nhìn ở góc độ của Tuyết Chi, nơi giao nhau giữa bọn họ lộ rõ ra, vận động kịch liệt, nàng chưa bao giờ thấy qua chỗ tư mật của nam nhân. Về mặt của Thượng Quan Thấu so với bình thường mơ màng một chút, nhưng cũng giống như bình thường. Nhưng Tuyết Chi lần đầu thấy băng sơn mỹ nhân cười. Nhưng mà, cô ta cười trông không đẹp, lại giống như ... rất phóng đãng, hai gò má hồng lên.

Cảm giác khó chịu muốn nổi lên, Tuyết Chi cố gắng khống chế tâm tình, nhẹ nhàng che cái lỗ lại, nhưng giấy bị đục thủng không thể trở lại ban đầu được.

Tuyết Chi lặng lẽ quay về phòng, ngồi bên bàn sững sờ một hồi.

Qua thật lâu sau, nàng thấy bóng Thượng Quan Thấu tiễn Xuân Dung đi. Sau đó, hấn lại đến trước cửa phòng nàng, gõ hai tiếng.

Tuyết Chi mở cửa.

Thượng Quan Thấu vẫn mỉm cười với nàng như trước, là một ca ca ôn nhu dịu dàng. Nhưng mà, mặc dù quần áo hấn chỉnh tề, mặt mày như ngọc, nàng vẫn không thể không nghĩ đến hạ thân hấn, chỗ giao nhau cùng Xuân Dung ... xấu xa đến mức nào, đáng sợ đến mức nào.

“Chi nhi, chưa ngủ sao?”

Tuyết Chi vẫn đứng yên nhìn hấn.

“Sao vậy? Tâm tình không tốt sao?” Tay Thượng Quan Thấu muốn sờ đầu nàng, nhưng nàng lập tức lùi lại. Lòng bàn tay đang đỏ mồ hôi, mặc dù vẫn nắm chắc, nhưng vẫn không không chế được mà run lên.

“Chi nhi?”

Tuyết Chi hai mắt đỏ lên, giọng khàn khàn: “Tôi ghét huynh.”

Thượng Quan Thấu kinh ngạc nhìn nàng. Một lúc sau, điều hòa lại cảm xúc, nhẹ giọng nói:

“Muội nói gì?”

“Huynh ra ngoài đi.” Giọng Tuyết Chi run lên, “Tôi ghét huynh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Trước kia, Tuyết Chi không phải chưa nghe qua, nhưng tận mắt chứng kiến lại không thể tưởng tượng được.

Qua đêm hôm đó, Thượng Quan Thấu đã bị Trọng Tuyết Chi xếp vào danh sách người bị nàng ghét nhất, ba người, người thứ nhất là Lâm Phụng Từ, thứ nhì là Lâm Hiên Phụng.

Tuy nói vậy, Tuyết Chi cũng hối hận vì lời miệng. Chuyện riêng của Thượng Quan Thấu, nàng có tư cách gì xen vào hay đánh giá. Sáng hôm sau, nàng quyết định đến gặp Thượng Quan Thấu giải thích. Gõ cửa, giọng Thượng Quan Thấu bên trong nói mời vào. Tuyết Chi vừa đẩy cửa đi vào, liền thấy hấn đang ngồi uống trà, vạt áo trước ngực hơi trễ xuống, trước mắt còn hiện ra xương quai xanh. Tuyết Chi đứng bất động ở cửa, lại bắt đầu nghĩ về chuyện đêm qua.

“Chi nhi?” Thượng Quan Thấu vội chỉnh lại quần áo, vội búi tóc lại, lấy Không tước linh trên bàn gài vào tóc, nhanh chóng búi tóc lại gọn gàng, “.... Sao sớm vậy đã sang đây?”

Lần đầu tiên Tuyết Chi phát hiện, ba chữ “Thật xin lỗi” khó nói đến mức nào. Nhưng nàng chưa kịp nói gì, Thượng Quan Thấu đã nói: “Ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

Thượng Quan Thấu lập tức đứng lên: “Đi thôi, huynh dẫn muội đi ăn.”

Tuyết Chi cuối đầu đi theo y xuống lầu, không nói được lời nào, ăn xong điểm tâm rồi yên lặng quay về phòng, ngay cả luyện võ cũng bỏ qua. Đến giờ cơm, Tuyết Chi lại cùng Thượng Quan Thấu xuống dùng bữa, nhưng không may, nàng lại thấy Xuân Dung ở lầu hai. Nhưng mà tính tình Xuân Dung ôn hòa đi rất nhiều, mặc dù hơi ngại ngùng, nhưng cô ta lại có chút nịnh nọt Tuyết Chi. Bị nữ nhân lúc trước còn vênh vào đối xử như vậy, Tuyết Chi có chút “thụ sủng nhược kinh”. Nhưng lúc thấy mặt Xuân Dung vẫn không cười, nàng lại nhớ đến nụ cười đêm hôm trước, nhất thời ăn không vô, liền tùy tiện ăn một chút rồi lên lầu.

Đêm nay, Xuân Dung không ở lại Tiền Sơn Anh Châu.

Một lúc sau, Thượng Quan Thấu lại gõ cửa phòng Tuyết Chi. Sau khi ngồi xuống, Thượng Quan Thấu nói: “Huynh nghe Hồng Tụ nói, Xuân Dung mạo phạm muội, đúng không?”

“Không có đâu.”

“Nếu là thật, sau này huynh không bao giờ ... gặp cô ta nữa.”

Tuyết Chi vừa nghe những lời này, con tức liền trỗi lên: “Sao huynh nói nhẹ nhàng vậy. Chuyện gì cũng làm rồi mà bây giờ huynh lại nói không gặp cô ta nữa, đừng nghĩ lấy muối làm bình phong chứ!” Vừa nói xong, muối vả vào miệng mình một cái.

Thượng Quan Thấu trừng mắt nhìn Tuyết Chi một lúc, thật lâu sau, mới nói: “Ngày hôm qua, muối nhìn thấy cái gì?”

“Muối thấy ... còi quần áo.”

“Sau đó?”

“Sau đó Hồng Tụ tỷ tỷ gọi muối, muối đi khỏi.”

Thượng Quan Thấu nhẹ nhõm thở ra một hơi, kéo ghế gần một chút: “Chi nhi, có phải huynh làm muối sợ không?”

“Không có, muối chỉ giặt mình một chút thôi.” Tuyết Chi trong tiềm thức lùi về sau.

“Có lẽ muối mới nhìn qua, thấy rất đáng sợ, nhưng sau này thành thân rồi, muối không thấy vậy nữa đâu.” Thượng Quan Thấu vẫn muốn đem việc này miêu tả một cách uyển chuyển nhất, “Tôi lúc muối muốn bên cạnh một người. Thật ra chuyện này, là chuyện hai người ở cùng một chỗ thân mật, rất hạnh phúc, rất đẹp đẽ.”

Tuyết Chi cũng không nghe thấy, phát hiện nếu không nghĩ đến đêm đó, vẫn có thể chấp nhận được. Sau đó, chú ý vào câu đầu tiên “Người mà muối muốn ở cùng”, liền nhớ đến cảnh mình nhào vào lòng Chiêu Quân tỷ tỷ mà cọ. Nhưng Chiêu Quân phu nhân đầu tiên là cẩn thận ôm nàng, nhưng hơn nửa đều là nằng trên lưng nhẹ nhàng ôm xuống.

Tuyết Chi trên mặt vừa đỏ vừa trắng, sau cùng nhịn không được mà nhào lên bàn, vùi mặt vào hai tay.

— Trời ơi chuyện đó dọa người đến mức nào đây.

“Đừng vậy.”

“Thật ra nói với muối nhiều như vậy cũng không cần dùng đến, huynh có thể hiểu cảm giác của muối.” Thượng Quan Thấu than nhẹ một tiếng, “Sau này chi cần huynh đi cùng muối, sẽ không nói chuyện với nữ nhân khác. Chờ muối lớn một chút, hiểu chuyện rồi sẽ nói sau.”

Tuyết Chi vẫn im lặng.

“Chi nhi, đừng nghĩ nhiều nữa, biết chưa?”

Tuyết Chi đột nhiên ngồi xuống: “Sau này cũng không được.”

“Cái gì?”

“Sau này không được ở cùng với nữ nhân khác.”

Thượng Quan Thấu giặt mình: “Vì sao?”

“..... Chờ muối tiếp nhận được chuyện này, muối có thể tìm nữ nhân cho huynh, nhưng huynh không được trăng hoa, chọn cô nào phải cho muối quyết định, muối vừa ý huynh mới được tiếp xúc đó.”

Thượng Quan Thấu nhin cười nói: “Nói vậy, không phải rất tùy hứng sao.”

Tuyết Chi nghĩ, chống cằm nói: “Thật ra muối cũng không biết huynh tìm nhiều nữ nhân như vậy để làm gì? Nếu chuyện đó thích như vậy, lấy một người vợ là được. Hơn nữa, Chi nhi đã nói rồi, muối sẽ hầu hạ huynh.”

Thượng Quan Thấu nhìn Tuyết Chi, không nói nên lời.

Tuyết Chi giơ tay lên trước mặt hần lắc lắc: “Chiêu Quân tỷ tỷ?”

Thượng Quan Thấu lắc lắc đầu thật nhanh, đôi mắt màu hồ phách, nhưng lại trong suốt sáng ngời. Hần nhẹ nhàng sờ đầu Tuyết Chi, khẽ mỉm cười: “Nghe lời muối. Sau này Thấu ca ca sẽ không liếc mắt đến nữ nhân khác, Chi nhi cũng không được vì việc nhỏ này mà nói ghét huynh, biết chưa?”

“À, chuyện đó.” Tuyết Chi rút cuộc kiếm được một cái cớ tốt, “Thật ra ngày hôm qua muối nghe nói huynh đánh Hạ công tử một trận, giận quá nên .....”

Tuyết Chi hơi ngượng, nụ cười trên mặt Thượng Quan Thấu biến mất nhanh chóng.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Cuộc sống sau này Thượng Quan Thấu bị Tuyết Chi ‘hầu hạ’ thật là thảm. Sau một ngày Tuyết Chi oanh tạc bằng mật ngọt, việc có thể chịu được so với tính nóng nảy của Tuyết Chi lúc xưa, hoàn toàn là nói dối.

Lúc Tuyết Chi còn ở Trọng Hỏa Cung, tình tình giống hệt Chu Sa lúc trẻ, nhưng bây giờ lại không giống với Chu Sa, thậm chí còn truyền cho Tuyết Chi “Bí kíp nữ nhân”. Trong đó, điều đầu tiên là ôn nhu. Chu Sa nói nữ nhân có thể có mắt nhỏ, ngực nhỏ, nhưng nhất định phải dịu dàng, còn nói Thiếu cung chủ năng cái gì cũng có, chỉ không có dịu dàng thôi, chỉ cần dịu dàng một chút thôi cũng được. Tuyết Chi nhớ kỹ trong lòng, nhưng lúc nóng giận lên, không ai có thể không chế được.

Từ khi nhìn thấy “Sự thật” về Thượng Quan Thấu, Tuyết Chi thấy hấn liền giận, hấn làm sai một chút liền không nhịn được mà cắn nhai vài câu. Nếu Thượng Quan Thấu biểu hiện không vui một chút, núi lửa của nàng lập tức nổ mạnh. Nàng vốn không muốn vậy, nhưng tự mình lại càng thêm xúc động, cuộc sống gia đình tạm thời cũng không suôn sẻ lắm.

Nháy mắt đã đến tháng Tư, Binh khí phổ ở Thiếu Lâm sắp tổ chức, hôn Tuyết Chi đang bay đến thế giới khác, cũng bị đại hội Binh khí phổ kéo lại.

Cả võ lâm bắt đầu rục rịch, đám người Tuyết Chi cũng chuẩn bị sẵn sàng đến Thiếu Lâm. Thiếu Lâm Tự nằm ở trung tâm núi Cửu Liên, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, là chỗ lý tưởng để luyện võ. Xung quanh chùa cây cối rậm rạp, nền tảng rộng lớn, trồng võ cùng khí thế, nhất là đến đại hội Binh khí phổ, càng thể hiện lịch sử lâu đời và phong thái “Thái Sơn Bắc Đẩu” của Thiếu Lâm tự. Phương trượng Thiếu Lâm – Thích Viêm là vị trụ trì trẻ tuổi nhất trong lịch sử, râu cũng đen lấy, ngược lại hoàn toàn hình tượng truyền thống của các vị phương trượng đời trước, có tinh thần trọng nghĩa như Hoa đại hiệp. Mặc dù cũng có tranh luận, nhưng nói chung tiếng lành đồn xa, người người tôn sùng.

Anh hùng đại hội là nơi cá nhân các võ lâm nhân sĩ tỷ thí với nhau, còn đại hội Binh khí phổ là nơi giành vinh dự cho môn phái mình. Tuy trong giang hồ không có phân chia thứ bậc của các môn phái rõ ràng, nhưng để xem xét một môn phái mạnh hay yếu, họ đều thông qua Binh khí phổ mà chọn. Do đó, người đến tham gia đại hội, người đến xem vui đông như trẩy hội. Đại hội chia làm hai bảng, một là Binh khí bảng, hai là Bí kíp bảng. Ở bảng binh khí, trong ba năm, môn phái nào khiêu chiến nhưng không có ai ứng chiến thì tự động thay đổi, còn bí kíp bảng thì năm năm.

Tuy Đại hội này là do Thiếu Lâm tổ chức, nhưng phân định thắng thua rất không ‘nhân từ’. Ở sau môn đá khắc chữ “Nam Thiếu Lâm Tự” có một quảng trường lớn. Giữa quảng trường là một lối dài cao ngang bằng với các nóc chùa khác, khinh công yếu thì không thể lên nổi. Vì vậy, việc phân định thắng bại dựa trên hai cách: một là đối thủ mất khả năng chiến đấu, hai là nhận thua, ba là rớt xuống lối dài.

Vì một môn phái có thể khiêu chiến bao nhiêu lần cũng được, nên các đệ tử trong phái không dám mạnh động, chỉ đến làm màu. Đại loại là bị đối phương đánh bị thương hoặc trúng yếu huyệt thì sẽ thua. Cho nên, trận đầu tiên thường là chương môn thi đấu. Vì bị ảnh hưởng bởi đại hội Binh khí phổ này, nên các nhân tài kiệt xuất thường chỉ có các chương môn các phái.

Lúc này, Tuyết Chi đang đứng trước binh khí bảng đồ thăm của Hoa Sơn năm ngoái.

Thứ nhất – Thiếu Lâm Tự -Nhiên mộc đạo Thích Viêm

Thứ nhì – Linh Kiếm sơn trang – Khôn Nguyên thần kiếm Lâm Hiên Phụng.

Thứ ba – núi Võ Đang – Thái Cực kiếm Đàm Dịch.

Thứ tư – Trọng Hỏa Cung – Hồn nguyệt kiếm Hải Đường.

Thứ năm – Nguyệt Thượng cốc – Nhất phẩm Thần Nguyệt trượng Giải Ngừ.

Quả nhiên kiếm là binh khí đứng đầu bảng, những thứ râu ria kia chỉ xếp sau, đa số vũ khí trên bảng là kiếm, sau đó là đao, còn lại là roi, song kiếm, côn, câu và các loại trượng.

Tuyết Chi nhìn tên thứ tư và thứ năm, quay đầu lại hỏi: “Chiêu Quân tỷ tỷ, Giải Ngừ là ai vậy? Xếp sau Hải Đường nè.”

“Người đó là nhị cốc chủ, là bạn hồi trẻ của mẹ huynh, trẻ hơn mẹ huynh một chút, thân thù rất tốt. Nhưng mà đây là bảng tên của ba năm trước, bây giờ cô cô đã rời khỏi giang hồ rồi.”

“Nhị cốc chủ?” Tuyết Chi vui vẻ nói, “Cô cô đó chính là người trong truyền thuyết sao, người mà chẳng làm gì hết ấy?”

“Thì ra muội đã nghe qua nhị cốc chủ rồi à?” Thượng Quan Thấu cười nói, “Ông ấy là chồng của Giải Ngừ cô cô, thật ra ông ta mới là nhị cốc chủ, nhưng ông ta chỉ quản việc trong cốc, đối ngoại đều là Giải Ngừ ra mặt.

“Vì sao vậy?”

“Ông ấy nói giang hồ thị phi quá, mà ông lại rất ham chơi, làm con ếch ngồi trong cốc cũng có thú vui riêng.”

“Ha ha, thì ra cũng có người có tính cách này. Ta đang nghĩ không biết người đó có phải là Lâm Vũ Hoàng không.”

“Thật ra Lâm đại hiệp cũng có tính cách này.”

Tuyết Chi há hốc mồm: “Lâm .... Đại hiệp?”

“Gọi như vậy lạ lắm sao?”

“Không, không có. Nhưng sao huynh, chưa bao giờ tham gia đại hội Bình khí phổ vậy?”

“Hai năm trước huynh có tham gia mà.” Thương Quan Thấu nhìn lướt qua bảng đồ, cuối cùng ở số tám mươi một tìm được “Ngọc Cẩm trượng – Thương Quan Thấu”, vì vậy cười nói, “Năm ngoái còn ở giữa bảng, năm nay rút hạng nhiều quá nhỉ.”

“Chiêu Quân tỷ tỷ định đánh nửa chừng rồi bỏ sao?”

Lúc này, Cầu Hồng Tụ đang nói chuyện với Trọng Đào xoay qua nói: “Chiêu Quân tỷ tỷ của muội lúc đó đứng hạng bốn mươi chín, nhưng người thứ năm mươi khi dễ tình nhân nhỏ bé của hần.”

Tuyết Chi tròn tròn mắt: “Tình nhân nhỏ bé của huynh ấy?”

“Ừh, người thứ năm mươi kia là chồng của tình nhân đó, nghe nói mấy ngày trước đại hội Bình khí phổ đã đánh tình nhân kia, con bé ấy đến méc Chiêu Quân tỷ tỷ của muội, ca ca của muội ngửa mặt, đánh hần một trận té xuống lồi đài, xém tỷ mất mạng. Ca ca của muội làm Nga Mi sư phụ xanh hết cả mặt, giật mình kéo người chạy đi mất. Vì vậy mà lão hòa thượng Thích Viêm cũng mắt nhắm mắt mở, đề tên hần trên bảng này.”

Tuyết Chi neho mắt nhìn Thương Quan Thấu: “Nhìn nhân bé nhỏ của huynh tên gì?”

Thương Quan Thấu nghĩ thật lâu rồi nói: “Không nhớ nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lại Chỉ Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

“Việc này làm sao quên được?” Tuyết Chi lắc ngón trỏ, “Tỷ tỷ quả nhiên là quốc sắc thiên hương, phong lưu phóng khoáng mà.”

“Huynh nhớ rồi, cô ấy tên là Hương Trần.”

Cầu Hồng Tụ nói: “Thật ra người ta tên Thu Nương. Hương Trần là do lúc hần đi thấp hương gặp gỡ, nói chung trong đầu Nhất Phẩm Thấu, nữ nhân và hòa thượng đều thấp hương, nên nhớ lộn rồi.”

Thương Quan Thấu xoay qua nháy mắt với Cầu Hồng Tụ. Trọng Đào lại nói tiếp: “Thật ra hai người đó khác biệt xa. Hương Trần là ca kỹ ở Lạc Dương, đi thấp hương cầu nhân duyên, tính tình ôn nhu làm xiêu lòng biết bao nam nhân, vừa hay gặp Đầu trọc bị mẹ kéo đi chùa, kết quả là, Hương Trần gặp Thương Quan Thấu xong liền cho hần là nhân duyên cả đời nàng. Hai người ở chung ba bốn ngày, Đầu trọc vừa nghe nàng ta có ý muốn thành thân, còn chưa động vào người ta liền chạy biến về Nguyệt Thượng cốc đào hôn. Nửa năm sau, nghe nói Hương Trần đòi tự vẫn, tóc rụng hết một nửa. Đầu trọc quả là gieo nghiệp chướng mà.”

Lúc đang nói, Trọng Đào bị Thương Quan Thấu kéo tay áo vài lần, nhưng Trọng Đào vẫn một hơi nói hết cả.

Tuyết Chi nói: “Vậy Thu Nương kia đâu?”

Trọng Đào mới vừa mở miệng, Thương Quan Thấu đã nhét cán quạt vào miệng hần. Trọng Đào phun ra ‘phi phi’ mấy tiếng, đang muốn động thủ. Cầu Hồng Tụ lại nói tiếp: “Lúc Thu Nương gặp Nhất Phẩm Thấu, cô ta đã hai mươi chín tuổi, đã mang dáng dấp của một thiếu phụ, lớn hơn hần chín tuổi, chênh lệch tuổi tác kiểu này quả có hơi dọa người một chút. Từ lúc Thu Nương được Nhất Phẩm Thấu cứu về thì đã rơi vào lưới tình nghiêm trọng, còn nói phải buông tay với hần, hy vọng hần mãi mãi nhớ đến mình. Muội không biết lúc hai người từ biệt làm ly bi đất đến mức nào đâu, nhìn hần vậy tỷ và Nanh sói đều nghĩ, nếu có ngày Nhất Phẩm Thấu ‘lăng tử hồi đầu’, người đầu tiên hần tìm nhất định sẽ là cô ta. Ai dè mới hai năm, ngay cả tên người ta cũng nhớ nhầm.”

Tuyết Chi hai mắt nhìn đăm đăm.

Thương Quan Thấu nói: “Hồng Tụ, đủ rồi.”

“Đã làm thì đừng sợ người khác bàn tán.”

“Đã là quá khứ rồi, có cần nhắc hoài không?”

Tuyết Chi đột nhiên nói ra một câu: “Thì ra Chiêu Quân tỷ tỷ mới hai mươi hai tuổi thôi à.”

“Chứ muội tưởng ta bao nhiêu?”

“Hai mươi tám, hai mươi chín gì đó.”

“Nhìn huynh già vậy sao?”

“Không có, tại muội thấy huynh từng trải nhiều quá, chắc không còn nhỏ nữa,” Tuyết Chi nhìn Thượng Quan Thấu, “Trước kia huynh ít tham gia đại hội võ lâm lắm hả? Muội chưa thấy huynh bao giờ.”

Thượng Quan Thấu nhìn nàng, gật đầu.

Cầu Hồng Tụ nói: “Hắn thoát ần thoát hiện, hơn nữa luôn độc lai độc vãn, không thì đi theo bọn tỷ. Không chừng người trong Nguyệt Thượng cốc cũng chẳng mấy người nhớ rõ hắn.”

Trọng Đào vỗ mạnh vai Thượng Quan Thấu: “Đầu trục, làm gì ngăn ra như ông già vậy?”

“Làm gì có.” “Nhưng mà, võ công của Chiêu Quân tỷ tỷ lợi hại vậy, không biết khi đánh nhau với Mục Viễn ca ca ai thắng ha.”

Cầu Hồng Tụ nói: “Mục Viễn là ai?”

“Là người mạnh nhất Trọng Hóa Cung hiện giờ. Nhưng huynh ấy cũng không thích xuất đầu lộ diện”. Tuyết Chi đột nhiên nhìn qua bí kíp bằng ở đằng xa, “Đúng rồi, lúc này muội mới đi xem bằng của năm nay, đứng đầu vẫn là “Liên Thần Cửu Thức” của Trọng Hóa Cung! Nghe nói nhiều người tuy biết Đại phụ thân đã qua đời, nhưng cũng không dám khiêu chiến “Liên Thần Cửu Thức”, sợ truyền nhân của “Liên Thần Cửu Thức” xuất hiện ... Mục Viễn ca?”

Ba người khó hiểu nhìn Tuyết Chi.

Tuyết Chi vội chạy đến một người đằng xa: “Mục Viễn ca! Mục Viễn ca!”

Nam tử dẫn đầu đám người kia quay đầu lại. Hắn vận một thân áo bó trắng bên trong, bên ngoài áo khoác màu đen. Tóc dài gọn gàng vấn nhẹ sau đầu, buộc một dải lụa đỏ trên tóc, lộ ra vầng trán sáng sủa. Da mặt sáng trắng, mũi thẳng tắp, nhìn có chút kiêu ngạo. Trên cổ lại đeo một chuỗi hắc trân châu, làm nổi bật cả người.

Cầu Hồng Tụ nói: “Lần đầu thấy muội muội kích động như vậy. Tên tiểu tử đó là Mục Viễn à? Đẹp trai quá.”

Trọng Đào nói: “Nhìn hắn chừng mười bảy mười tám thôi, Hồng Tụ à, nàng muốn tìm cũng nên tìm người lớn tuổi một chút chứ.”

“Nếu ta đã đi tìm hắn, ngại làm khó dễ ta được sao? Cầu Hồng Tụ cười, quay đầu lại liếc sang Thượng Quan Thấu, “Trường Giang sóng sau xô sóng trước nha, người ta còn trẻ mà võ công đã cao như vậy. Nhất Phẩm Thấu à, ngại già rồi, Chi nhi muội muội cũng chạy theo người khác luôn rồi.”

Thượng Quan Thấu nói: “Ta gặp hắn rồi, hắn là Đại hộ pháp của Trọng Hóa Cung, quan hệ với Chi nhi không tệ.”

Cầu Hồng Tụ cười nói: “Như vậy mới dễ chạy sang chứ.”

Trọng Đào nói: “Hồng Tụ, miệng nàng tích chút đức được không?”

“Thiếu cung chủ!” Mục Viễn cười chấp tay nói, “Ta biết muội nhất định sẽ đến đây. Mấy tháng nay muội đã ở đâu?”

Phía sau y là Tứ đại hộ pháp, còn có rất nhiều đệ tử của Trọng Hóa Cung.

“Muội đi cùng với Thượng Quan công tử.” Tuyết Chi chỉ vào Thượng Quan Thấu ở đằng kia, lại chào Tứ đại hộ pháp phía sau hắn, “Muội đã không còn là Thiếu cung chủ, huynh đừng gọi vậy, nghe xong muội xấu hổ thêm.”

“Vậy .... Kêu thế nào?”

“Tuyết Chi.”

“Tuyết Chi? Chuyện này .... Được rồi.”

Hồng Tụ phía sau trộm nói: “Học theo Nhất Phẩm Thấu kìa, kêu Chi nhi cũng được mà.”

Thượng Quan Thấu liếc qua Hồng Tụ, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46

Thật ra Thượng Quan Thấu chỉ biết một chút về Mục Viễn. Lúc Tuyết Chi nói chuyện phiếm với hắn, lúc nào cũng nhắc đến Mục Viễn ca ở Trọng Hóa Cung. Thượng Quan Thấu không biết Mục Viễn là người thế nào, nhưng theo lời Tuyết Chi thì hắn là một ‘nhân vật truyền kỳ’, là một người trái ngược hoàn toàn với mình.

Mục Viễn và Hải Đường là cùng một loại người, đặc điểm lớn nhất, chính là không có đặc điểm gì. Hơn nữa, hắn được Trọng Liên nuôi dưỡng, sùng bái Trọng Liên dẫn đến một áp lực rất lớn, tính cách của Mục Viễn càng ngày càng không còn sự sắc xảo. Hắn ngủ sớm dậy sớm, sống rất có quy luật, mỗi ngày ngoại trừ ăn cơm và đi vệ sinh, thời gian còn lại không tập võ, nghiên cứu bí kiếp thì xử lý chuyện trong Trọng Hóa Cung. Nói cách khác, hắn hoàn toàn không cần thời gian giải trí, đã nói liền làm, hiệu suất cực kỳ cao, sở trường quan sát sự việc, chưa bao giờ làm việc gì phí thời gian. Mặc khác, Mục Viễn thuận tay trái, không có đam mê, không có dã tâm, giống như không có dục vọng gì, nên có rất nhiều động lực. Ngoại trừ những yếu tố võ thuật, một người không có dục vọng, chính là người không có nhược điểm. Muốn đánh bại người như vậy, chỉ có một cách duy nhất là giết hắn. Nhưng trong vài trường hợp, giết chết một người không giống như đánh bại hắn.

Nhưng mà, nếu là người nhất định sẽ có ham muốn gì đó. Những điều Mục Viễn muốn, nhất định là có, chỉ có điều không ai biết mà thôi.

Lúc này, Mục Viễn nói: “Huynh đã muốn thương lượng với các Trưởng lão chuyện cho muối quay về, có điều thái độ của họ vẫn như cũ, rất cứng đầu, Muối có tính cách gì quay về không?”

Tuyết Chi nói: “Thật ra Ngọc Lưu Ly nói cũng đúng, xông xáo ở bên ngoài cũng tốt. Vài năm nữa muối mạnh lên, bọn họ sẽ thu nhận muối lần nữa.”

“Người thật sự vẫn chưa muốn về sao?” Ngọc Lưu Ly liếc đằng sau Tuyết Chi một cái, thấp giọng nói, “Hay là có nguyên nhân khác?”

“Tất nhiên là có.” Tuyết Chi cười nói, “Hiện giờ ta đang rất vui, có một đám ca ca tỷ tỷ luôn.”

“Hừ, có chuyện đó sao.”

Hải Đường và Chu Sa nhìn nhau, Chu Sa nói: “Aiz, thiếu cung chủ quả nhiên là còn nhỏ, không biết người trong giang hồ thâm sâu hiểm ác sao ... Ủa? Thiếu cung chủ đâu?”

Tuyết Chi đã quay lại bên Thượng Quan Thấu.

Mọi người đều nói hai năm nay là năm của Thích Viêm. Năm ngoái, Thích Viêm ở Phụng Thiên chủ trì đại hội anh hùng, bây giờ lại làm chủ sự của đại hội Bình khí phổ, đang đọc danh sách hai mươi người ở bình khí bằng năm ngoái. Sau đó, người đầu tiên lên đài, là Nhường Nguyệt son trang Nhường Nguyệt Kiếm và Toái Mãn Luân của Nam Khách Lữ

Nhiều người đang đứng dưới lôi đài, cổ gồng ngồng cổ thật cao để nhìn trận đấu cho rõ.

Nam Khách Lữ đề nghị khiêu chiến, nhưng mọi người đã chắc chín phần là Nhường Nguyệt son trang thắng. Nhưng tiếc là đại hội Bình khí phổ tổ chức ở Thiếu Lâm tự, ở những đại hội khác, các anh hùng tụ tập đánh cược thắng thua, mua bán vũ khí, áo giáp đã dùng qua, nhưng ở đây lại bị cấm, nếu không, Tuyết Chi nhất định đến cược cho Lữ khách thắng.

“Chi nhi, muối thấy ai sẽ thắng?”

“Nam Khách Lữ.”

“Vì sao?”

“Vì Bang chủ trước của Nam Khách Lữ là bạn hữu của nhị phụ thân muối.”

“Ý muối là ... người bị Thiếu Lâm đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ Khúc Du Duyên?”

“Đúng vậy.”

“Bạn bè thân hữu của Lâm đại hiệp quả là trải dài đại giang nam bắc nhỉ” Thượng Quan Thấu nói, “Nhưng mà, sở dĩ Nam Khách Lữ nổi danh như vậy, cũng vì Khúc Du Duyên, Khúc Du Duyên hiện đã tạ thế, chỉ sợ họ đang nguyên khí hao tổn, không dễ giành phần thắng đâu.”

Cầu Hồng Tự nói: “Ta cũng cho rằng Nam Khách Lữ sẽ thắng.”

Trọng Đào nói: “Vì sao?”

“Trực giác thôi.”

Trọng Đào bĩu môi: “Sao đàn bà con gái lắm trực giác vậy.”

Kết quả trận đấu, người giành thắng lợi đúng là đệ tử của Nam Khách Lư. Mọi người vốn nghĩ chỉ là trùng hợp, nhưng đến lúc Nhường Nguyệt son trang ra trận lần nữa, Nam Khách Lư lại thắng. Đánh lại mấy trận, Nhường Nguyệt son trang thua nhiều hơn thắng, cuối cùng phải để hai người đứng đầu tỷ thí với nhau, vẫn là Nam Khách Lư thắng. Vì vậy, Nam Khách Lư vốn đứng hạng chín mươi chín nhảy lên hạng ba mươi sáu.

Trọng Đào ngạc nhiên nhìn Cầu Hồng Tụ.

Cầu Hồng Tụ cười nói: “Trực giác của phụ nữ quả nhiên luôn chính xác.”

Tiểu là Nam Khách Lư trong khi giao chiến đã bị thương nặng, cộng thêm nhiều chuyện phát sinh ngoài ý muốn, sau đó đã bị Huyền Thiên Hồng Linh đánh bại. Vừa thấy đám yêu tinh của Huyền Thiên Hồng Linh, Tuyết Chi đã nhớ đến tên tiểu tử tà ác kia, nhưng nhìn qua thì không thấy hấn. Danh tiếng của Hồng Linh rất tệ, nhưng thực lực rất tốt, thắng liên tiếp hai trận mới xuống nghỉ ngơi.

Vì đại hội đã quy định, mỗi môn phái chỉ có thể khiêu chiến môn phái hơn hoặc dưới mình hai mươi tên, nên ngày hôm nay, môn phái đứng đầu vẫn chưa ra trận. Tuyết Chi lần đầu thoải mái tham gia đại hội như vậy, chỉ đơn thuần là thăm hỏi người quen. Nhưng đến chiều hôm sau, môn phái Võ Đang nổi danh đã lên đài, không khí ở võ đài như lắng đọng lại, Tuyết Chi vẫn cười ha hả như cũ, không mang danh Thiếu cung chủ thật là thoải mái mà.

Nhưng lúc Võ Đang Thái cực kiếm khiêu chiến Hồn nguyệt kiếm Trọng Hòa Cung, Tuyết Chi cũng hồi hộp nhìn lên lôi đài. Hai phái này cũng không rườm rà, đều là Lão đại trực tiếp lên đấu. Nhị đệ tử núi Võ Đang – Lệ Huyền đánh với Trọng Hòa Cung – Ngọc Lưu Ly.

Tuyết Chi bắt tay hình chữ thập khăn trời.

Sau mấy chục hiệp, Ngọc Lưu Ly nhất thời phân tâm mà rơi xuống đài, nhưng sau đó lại nhảy chóng nhảy được sang đài bên cạnh, leo lên, nhưng vì vậy mà mất ưu thế, bại trận.

“Tức thật! Hải Đường, Hải Đường!” Tuyết Chi kêu.

Trọng Đào liếc nhìn nàng một cái, nuốt nước miếng. Thượng Quan Thấu chỉ cười.

Quả nhiên, Hải Đường đã lên đài. Lúc xưa, Hải Đường, Trọng Liên và tứ đại trưởng lão là những đại cao thủ của cung, lại xinh đẹp hơn người, nên rất nhiều người khen là “Mỹ nhân khuynh thành.”

Tuyết Chi cắn răng, nắm chặt hai tay: “Hải Đường cố lên!”

Trọng Đào cuối cùng nhìn không được nói: “Muội à, muội có thể có một chút tự giác của Thiếu cung chủ không?”

Tuyết Chi hoàn toàn không nghe gì.

Hải Đường quả nhiên không phụ kỳ vọng, kiếm quang lạnh toát, ào ào mấy cái sau đó đánh Lệ Huyền rơi xuống lôi đài. Tiếp theo là đại đệ tử Thư Vân ra trận. Lúc này đánh hơi lâu một chút, chum một nén hương, rốt cuộc Hải Đường thắng.

Cuối cùng Tinh Nghi đạo trưởng thờ dài nói: ‘Aiz, thằng bé này, còn không xuống được nữa. Lần nào ta cũng phải tự đối phó với cô nương Trọng Hòa Cung kia, chẳng ra thể thống gì.’

Nếu chương môn đã lên đài, tất nhiên Hải Đường sẽ thua. Qua vài chiêu, Hải Đường bị Thái Cực Kiếm chia ngay yếu hèn, thua.

Những môn phái xếp trên thường sẽ không thay đổi nhiều, vì vậy, lúc này Trọng Hòa Cung đang hạng tư, còn Võ Đang son hạng ba.

Tinh Nghi đạo trưởng đang định bước xuống, lại nghe âm thanh có người vừa lên đài, nhưng mà không phát ra tiếng động nào.

Hắn xoay người sang chỗ khác, Mục Viễn tay cầm Hồn Nguyệt Kiếm, hướng hắn ôm quyền.

Tuyết Chi đằng xa bỗng nhảy dựng lên: “Mục Viễn ca! Mục Viễn ca! Mục Viễn ca vạn tuế!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Thính lực của Mục Viễn cũng rất tốt, ở trên đài cao như vậy cũng có thể nghe mà liếc nhìn Tuyết Chi một cái. Tuyết Chi ra sức vẫy tay, vui vẻ nói: “Muội chưa bao giờ thấy Mục Viễn ca ở đại hội Bình khí phổ, hôm nay huyênh nhất định thắng, nhất định thắng đó nha!”

Thượng Quan Thấu cười gật đầu, vỗ lưng của nàng: “Xem đi, bắt đầu rồi.”

Tuyết Chi lập tức tập trung tinh thần.

Thái Cực Kiếm coi trọng “Ôn”, Hồn Nguyệt Kiếm lại là “Loạn”. Hai loại kiếm pháp này đối nghịch với nhau, hầu như hoàn toàn tương khắc, vì vậy thắng bại phải dựa trên nội công cùng độ thuần thực của kiếm pháp. Sở dĩ mấy năm nay Hồn Nguyệt kiếm đều xếp sau Thái Cực kiếm là vì nội lực của Hải Đường không bằng Tinh Nghi đạo trưởng.

Hiện giờ Mục Viễn vừa lên đài, đâm tới vài nhát kiếm, khí thế hoàn toàn bất đồng, làm đối phương lâm vào thế hạ phong. Tinh Nghi đạo trưởng lập tức lui vài bước, dường như sẽ lùi về dưới lồi đài, vững chân một cái, xoay người quay về giữa đài.

Sau đó hai người giao thủ, kiếm và kiếm chạm vào nhau, âm thanh cấp tốc mà rối loạn. Tinh Nghi đạo trưởng cước bộ vững vàng, động tác ở tay nhanh hơn chân rất nhiều, nên luôn đánh trả vào đối phương mà không lùi lại. Nhưng trong một khắc, Mục Viễn mặt không chút thay đổi tung một đòn nghiêm trọng vào, Tinh Nghi đạo trưởng đã dùng hết sức, đang lùi lại vấp sau. Vì vậy, khi sau lưng ông ấy chỉ là một khoảng không thì ngừng lại.

Mọi người đều hô lên một tiếng.

Thấy Tinh Nghi đạo trưởng sắp rơi xuống đài, Mục Viễn lại đột nhiên thu kiếm, nắm lấy cổ tay ông ta, kéo về lồi đài. Mục Viễn đang chuẩn bị đánh lần nữa thì Tinh Nghi đạo trưởng thu kiếm, chấp tay nói: “Xin hỏi các hạ đến từ Trọng Hóa Cung?”

“Mục Viễn đáp: “Phải.”

Tinh Nghi đạo trưởng tán thưởng một phen, nói: “Quả là thiếu niên xuất anh hùng. Đây là lần đầu ta thấy người của Trọng Hóa Cung không tu luyện “Liên Thần Cửu thức” mà có thể luyện Hồn Nguyệt kiếm đến cảnh giới này.”

“Tiền bối quá khen.”

Tuyết Chi hét lớn: “Nói bừa, Trọng Liên trước khi luyện “Liên Thần Cửu thức” đã rất lợi hại rồi!” Một đệ tử Vô Đang son bên cạnh nói: “Aiz, ai chả biết, năm đó Trọng Liên là thiên hạ đệ nhất đều dựa vào “Liên Thần Cửu thức”, mới giành phần thắng từ những anh hùng hào kiệt khác. Nhưng mà trong thiên hạ này làm gì có bữa cơm miễn phí chứ, hấn rút ngắn thời gian, tu luyện tà công, nên chết yểu đó thôi. Bây giờ hấn chết rồi, cuối cùng chỉ còn một cái tên ở giang hồ thôi ——”

Lời còn chưa dứt, Tuyết Chi đã tát một bạt tai lên mặt hấn.

Người kia bị nàng đánh lùi mấy bước, ôm mặt, bất ngờ mà nhìn Tuyết Chi thật lâu, đột nhiên cảm kiếm muốn đánh trả. Lúc này, thanh âm quyền trượng chặn kiếm hấn lại.

Đệ tử Vô Đang kia run giọng nói: “Thượng Quan .... Thượng Quan Thấu?”

Hình tượng đàn ông của Thượng Quan Thấu đã sớm bị hủy rồi. Nhưng làm người, nhất là Cốc chủ Nguyệt Thượng Cốc, và con trai của Quốc sư, phong thái của y vẫn rất tốt. Nếu đã là công tử danh môn chính phái, vẫn nên có khí khái của quý công tử một chút. Nếu đã có khí khái công tử, nhất định phải hoàn thành “Định luật Quý công tử”, định luật đó là: không lúc nào được xấu mặt, lúc tức giận phải cười, đuổi người khác phải thêm một chữ “Mời”, nể người khác tạp chủng, đề tiện, còn rùa thì tự động chuyển những từ đó thành “Các hạ”.

Vì vậy, tổng hợp các điều đã liệt kê, Thượng Quan Thấu mỉm cười nói:

“Mời các hạ cút đi.”

Vì thế, người nọ bị mời biến đi chỗ khác.

“Cảm ơn Chiêu Quân tỷ tỷ!” Tuyết Chi choàng tay qua ôm lấy cánh tay Thượng Quan Thấu, lắc mạnh một cái, lại quay lên lồi đài hét lớn, “Mục Viễn ca, lần này hạng nhất của Trọng Hóa Cung phải dựa vào huynh đây!”

Thấy Mục Viễn vẫn nhìn, Tuyết Chi thấy rất phần chán. Tuy không biết tại sao, nhưng y nhất định giúp Trọng Hóa Cung đứng đầu. Kinh nghiệm chiến đấu thực tế không nhiều, nhưng dựa vào việc quan sát trong thời gian dài, khả năng còn tốt hơn Mục Viễn, nàng còn chưa phát hiện vài người khác.

Bên cạnh, tại Linh Kiếm sơn trang, Hạ Kinh Mi bỗng nhiên cảm kiếm lên: “Ta sẽ đánh với hấn.”

Phụng Từ nói: “Sư huynh cố lên, chúng ta không thể bại trước tỷ tỷ được!”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lai Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Sau khi Tuyết Chi thấy người khiêu chiến trên đài, nháy mắt đã không có tiếng động. Sau khi Hạ Khinh Mi bước lên, không nhiều người kinh ngạc, nhưng ngược lại, các cô gái lại thét chói tai. Một nửa nữ nhân ở đây đều là người của Tuyết Yên giáo. Trong đó, giọng của Nguyên Song Song là lớn nhất. Cầu Hồng Tụ nhìn qua đám Tiểu cô nương đó, nhướn mày hạ giọng nói: “Theo lý mà nói, ta không phải dạng chường mắt mấy cô gái khác, nhưng sao nhìn thấy mấy tiểu cô nương kia, ta chỉ muốn bóp chết các cô ấy ngay tại chỗ vậy?”

Tuyết Chi quay đầu lại, mặt không biến sắc nói: “Không chỉ là tỷ, muội cũng muốn giết chết họ. Nhất là cái cô họ Lâm kia.”

“Họ Lâm sao?”

“Lâm Phụng Tử, cái người gầy gầy cao nhất ấy.”

“À, biết muội nói ai rồi.” Cầu Hồng Tụ trầm ngâm một lát nói: “Cô ta không tồi đâu, thật là xinh đẹp thanh khiết.”

Trọng Đào cũng nhìn qua: “Woa, rõ ràng chính là một tiên nữ mà, đúng không Đào tặc?”

“Chi nhi xinh hơn chút.”

Tuyết Chi quay đầu liếc nhìn Thượng Quan Thấu: “Không cần huynh nhìn! Ghét! Muội kệ cô ta có xinh đẹp hay không, muốn ghét cô ấy, ghét từ trong ra ngoài luôn!”

Thượng Quan Thấu lại không nghe thấy.

Người trên đài đã bắt đầu động thủ.

Trong quá trình luận võ ở Bình khí phổ đại hội, nếu một người sử dụng kiếm, tần suất sử dụng kiếm pháp nhất định cao nhất. Hạ Khinh Mi sử dụng Khôn Nguyên kiếm, mở màn đã dùng Linh Không kiếm pháp. Qua mấy chiêu, Hạ Khinh Mi mới đổi thành Khôn Nguyên thần kiếm, mấy chiêu tiếp theo lại đổi thành Hư Cực Thất kiếm, dù sao tất cả kiếm pháp của Linh Kiếm sơn trang y đã dùng qua, nhưng nói chung vẫn không phạm quy, Khôn Nguyên thần kiếm được sử dụng nhiều nhất. Mỗi lần Hạ Khinh Mi xuất chiêu, các cô nương dưới đài lại hét lên một tiếng. Nhất là lúc y sử dụng khinh công bay lên, đai lưng phiêu dật cũng lượn theo.

Mục Viễn như đang chấp hành nhiệm vụ, vẫn sử dụng Hồn Nguyệt kiếm, kiếm lại không như Hạ Khinh Mi tưởng tượng, rất sắc bén, nhiều lần xém đánh trúng Hạ Khinh Mi nhưng lại hụt mất.

Trọng Đào nói: “Ta không hiểu tại sao Mục Viễn lại nhường hấn.”

Tuyết Chi: “Làm sao có thể? Không thể đâu. Võ công của Hạ công tử không kém mà.”

Thượng Quan Thấu nói: “Quả thật không kém, nhưng so với Mục Viễn thì kém rất nhiều. Huynh nghĩ nhìn chung Trọng Hòa Cung và Linh Kiếm sơn trang có quan hệ với nhau. Hơn nữa, huynh chắc chắn trận này Hạ Khinh Mi sẽ rút kiếm hoặc rơi xuống đài.”

Tuyết Chi mặt mày mờ mịt nhìn Thượng Quan Thấu.

“Không có gì đâu, Chi nhi cố gắng nhìn cho kỹ, sau này đối với võ công của muội rất có ích đấy.”

Sau khi qua mấy chục hiệp, kiếm khí của Mục Viễn và Hạ Khinh Mi đều đối lập nhau, hướng về đối phương. Kiếm của Linh Kiếm sơn trang thường dài hơn so với môn phái khác, nên kết quả là, làm khó đối thủ trong khi mình vẫn bình an vô sự. Nhìn thấy Khôn Nguyên kiếm của Hạ Khinh Mi sắp đánh trúng mặt Mục Viễn, Mục Viễn lộn ngược ra sau một cái, một chân đá trúng gối Hạ Khinh Mi. Hạ Khinh Mi quỳ một chân xuống. Lúc này, Trọng Đào néo vào mặt một cái, la lên: “Đau quá.” Như chính y bị đánh trúng vậy.

Tuyết Chi chợt nhớ, có thể vết thương của của Hạ Khinh Mi chưa lành, lúc này lại đánh trúng yếu điểm đó. Nhất thời trừng mắt nhìn Thượng Quan Thấu một cái, nhưng Thượng Quan Thấu vẫn không có phản ứng.

Cùng lúc đó, kiếm của Mục Viễn đã chỉ vào Hạ Khinh Mi.

“Trọng Hòa Cung – Hồn Nguyệt Kiếm!” Thích Viêm phía sau lớn tiếng tuyên bố.

Thiếu niên nhân tài Hạ Khinh Mi vẫn chưa bước xuống, có một thanh ảnh gầy màu tím bay lên.

“Ta đánh với ngươi.” Lâm Phụng Tử múa roi nói, “Đánh bại một người bị thương, không tính là ngươi thắng.”

Mục Viễn ngạc nhiên: “Hạ công tử, người bị thương sao?”

“Không có.” Hạ Khinh Mi vội nói, “Sur muội thấy ta thua, không phục nên nói bừa. Mục đại hộ pháp thân thủ cao cường, tại hạ cam bái hạ phong.”

Trọng Đào thờ dãi: “Xem ra, ở trên đài thì bị Mục Viễn đánh bại, ở dưới thì bị người ta hành hung, đúng là người sau hơn người trước nửa mà ....”

“Chiêu Quân tỷ tỷ, huynh chưa nói muội biết tại sao huynh đánh người ta đấy!”

“Huynh nói huynh đánh hấn khi nào?”

“Huynh .....!”

“Chi nhi ngoan đi, xem đánh nhau kìa.”

Mục Viễn liếc nhìn Phụng Tử một cái, thấp giọng nói: “Tại hạ không muốn động thủ với cô nương.”

“Vậy tính là ngươi thua nhé.”

Mục Viễn bỗng nhiên ngừng đầu, tiến thoái lưỡng nan.

Tuyệt Chi cao giọng nói: “Mục Viễn ca huynh làm gì vậy? Thấy cô ta yếu đuối thì ngại à? Đè bẹp cô ta! Đè bẹp cô ta đi!”

Phụng Tử trên đài nhìn xuống: “Tỷ tỷ, muội vẫn ở phe tỷ, vậy mà tỷ kêu người khác đánh muội, tỷ ....”

“Hoàng mao tiểu nha đầu này, còn dám nói mấy lời ghê tởm đó hả, xem ta đè bẹp ngươi này!” Tuyệt Chi như sắp nhảy lên đài, lại bị Thượng Quan Thấu nắm lại: “Chi nhi, muội không có môn phái, không lên được đâu.”

“Muội hôm nay gia nhập Nguyệt Thượng cốc, muội thay Nguyệt Thượng cốc đánh!”

“Nguyệt Thượng cốc có Trượng pháp và Dao pháp, muội biết dùng cái nào?”

Về mặt Tuyệt Chi tức giận, cắn răng nhịn.

Luận võ ngay lập tức tiếp tục phân thắng bại. Phụng Tử tui thân vung roi, chỉ vào Mục Viễn nói: “Ta có thể bị tỷ tỷ đánh bại, nhưng người khác thì không! Ta Lâm Phụng Tử một ngày nào đó sẽ đánh bại ngươi!”

Mục Viễn bị cô ta nói vậy có chút xấu hổ, đang muốn tiến lên nói vài câu thì Phụng Tử đã nhảy xuống đài rồi.

Người thắng ba trận liên tiếp sẽ được nghỉ một vòng. Mục Viễn xuống đài nghỉ ngơi.

Đội đệ tử của Thiếu Lâm và Nga My tỷ thí xong, Nga My thắng, sau đó có thể khiêu chiến Mục Viễn. Các Đại chương môn thấy bây giờ không phải lúc lên đấu, còn các đệ tử khác lại không dám khiêu chiến. Mục Viễn đứng trên lôi đài, lại có chút giống như Độc cô cầu bại.

“Mục Viễn ca giành hết danh tiếng rồi, thật lợi hại.” Tuyệt Chi quay qua Thượng Quan Thấu, nhưng lại không thấy ý đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Thượng Quan Thấu vừa bước lên lôi đài, Lâm Phụng Tử vừa bước xuống thấy hấn. Giật mình một cái, nhanh chóng chạy về đám người của Tuyệt Yến giáo, thấp giọng nói với Nguyên Song Song một câu, rồi cúi đầu đi mất.

Ngay tại lúc ‘chỉ mành treo chuông’ này, một người toàn thân vàng chóc, như sao băng, rơi xuống gần đám người phía sau. Sau khi tro bụi bay mất, nhìn kỹ, hóa ra là một người. Ngươi kia mang giày đen, cả người mặc một bộ Hoàng kim chiến giáp, tùy chi lộ ra đôi mắt và chòm râu, nhưng mọi người ai cũng thấy sự uy mãnh của bộ giáp, cảm nhận được vẻ mặt và linh hồn rất chỉ là trang trọng.

Lúc này, người đó hết như pho tượng chiến thần, bất ngờ phát ra âm thanh hùng hồn như Ngọc Hoàng đại đế, quân chủ thiên hạ.

“Trận chiến này, mọi người đều tò mò, rốt cuộc ai sẽ thắng, đúng không?”

Vì vậy, rất nhiều người lại quay lại nhìn ông ta.

“Đề ta nói cho các người biết!” Hoàng kim anh hùng cao giọng nói: “Người kia, chính là —— Chiêu? Quân? Phu? Nhân!”

Vốn đã không thấy người ông ta, nhưng giọng nói uy nghiêm này truyền đến, mọi người đều quay đầu lại, lúc thấy ông ta, ánh mắt quý dị lộ trên vẻ mặt hoảng sợ.

“Vi sao Chiêu Quân phu nhân sẽ thắng? Vi sao vậy?” Hoàng Kim anh hùng bỗng nhiên bước về phía trước hai bước, “Bởi vì kỳ thật Chiêu Quân phu nhân là một người rất quan trọng chuyện mặt mũi! Nếu không nắm chắc phần thắng, y sẽ không lên đài đâu!” Nói xong, vươn đôi tay Hoàng Kim, hướng về phía lôi đài, chỉ vào khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Thấu.

Thượng Quan Thấu tay cầm Hàn Phách trượng, hướng Mục Viễn ôm quyền: “Mời Mục đại hộ pháp chỉ giáo.”

Mục Viễn đáp lễ, rút kiếm, thần sắc ngưng trọng một chút.

Hắn biết người trước mặt mình là ai, hắn cũng đã từng xem Thượng Quan Thấu xuất thủ.

“Viễn nương tử đâu vì Trọng Hổ Cung, còn Chiêu Quân phu nhân, chỉ vì bản thân mình! Bất Chiêu Quân phu nhân vì Nguyệt Thượng cốc mà liều mạng? Không có cửa đâu!” Hoàng Kim anh hùng nâng cao giọng, “Cái này chính là sự khác nhau giữa chủ nghĩa cá nhân và chủ nghĩa tập thể!”

Hàn Phách trượng trên tay Thượng Quan Thấu xoay một vòng, lập tức bay ra, đánh thẳng vào ngực Mục Viễn.”

“Ta dám thề với mọi người trong thiên hạ, các vị ở đây chưa bao giờ gặp qua Trượng pháp nhanh vậy! Đứng không? Ha ha ha ha, đúng vậy, Trượng là vũ khí chậm nhất trong các vũ khí dài, nhưng lực sát thương lại mạnh nhất, không chỉ thô, còn rất khó chống đỡ. Nhưng mà các người nhìn người kia xem, là Chiêu Quân phu nhân xinh đẹp của chúng ta! Tốc độ dùng Trượng của Chiêu Quân phu nhân, xem chừng còn nhanh hơn Lâm Hiên Phụng dùng kiếm!”

Chiêu thứ nhất vượt khỏi dự đoán của Mục Viễn, Mục Viễn chật vật một chút nhưng không trúng đòn. Thượng Quan Thấu dùng sức ở cổ tay, Hàn Phách trượng liền trở lại. Sau đó, Mục Viễn hướng kiếm về Thượng Quan Thấu. Thượng Quan Thấu lập tức dùng trượng đỡ, nhảy lên, trên không trung dùng trượng công kích.

“Sau đó, ta sẽ không phân tích nữa.” Hoàng Kim anh hùng chỉ lên trời, giống như chỉ vào hai thân ảnh mờ ảo không rõ kia, “Vi, ta nhìn không rõ lắm!”

Hai người cùng nhảy lên, trên không trung trượng và kiếm tiếp mưoi mấy chiêu, cuối cùng hai bên rơi xuống, mỗi người nhảy đến một đầu lôi đài, lại đánh tiếp.

“Nếu Chiêu Quân phu nhân chưa bao giờ ra tay vì Nguyệt Thượng cốc, vậy y vì bản thân thì có lợi ích gì?” Hoàng Kim anh hùng nói tới đây, bỗng nhiên trên tay nâng một quả dưa hấu lớn, nhìn rất nặng, hắn đi hai bước, đặt nó xuống đất, “Tất nhiên là vì nữ nhân! Thượng Quan Thấu mười lăm tuổi đã gia nhập giang hồ, được thầy giỏi chỉ dạy, đã sớm luyện được chiêu, thân qua trăm hoa nở, một mảnh lá cũng không dính thân! Y chỉ cần vừa lên chiến trường, nhất định sẽ vì nữ nhân! Nhưng mà lần này công tử ấy lên đài, rốt cuộc là vì ai? Là hồ ly mắt phượng ma nữ nóng nảy Trọng Tuyết Chi? Hay là ôn nhu tiên nữ Lâm Phụng Từ đây? Chuyện này, đến khi luận võ kết thúc ta mới có thể nói với mọi người được. Ta, chính là đáp án!”

Lúc này, hai người trên lôi đài càng nghiêm trọng. Mỗi lần ra tay đều rất mạnh, âm thanh vũ khí chạm vào nhau rất chói tai. Lôi đài bắt đầu rung chuyển, là chuyện trước giờ chưa từng có. Tuyết Chi đứng ở dưới, không biết phải làm sao, “Sao Chiêu Quân tỷ tỷ đánh nhau với Mục Viễn ca vậy? Cả hai người ai cũng không thể thua mà.”

Trọng Đào nghiêm chỉnh nói: “Quan trọng là, nếu chỉ có thể chọn một người, muội chọn ai?”

“Không được, cả hai không được thua!”

“Không có chuyện đó đâu.” Cầu Hồng Tụ dựa người gần đó cười nói, “Muội à, nói cho đại tỷ nghe, muội hy vọng ai thắng?”

“Muội tất nhiên hy vọng Trọng Hổ Cung thắng. Nhưng mà ... muội không muốn Chiêu Quân tỷ tỷ thua đâu.”

“Ha ha, Chiêu Quân tỷ tỷ nhìn thì ôn nhu như nước, “Hoàng Kim anh hùng không biết lấy đâu ra một cây quạt nhỏ, lắc lắc nhẹ chòm râu, lại phong tình liếc mắt mấy cái, “Cái người Thượng Quan đó ngao du khắp nơi, cuộc sống chỉ toàn thú vui vô tận nha — người nghĩ y như vậy sao? Sai rồi! Nội tâm của y chính là một con sói đấy!” Dứt lời, cầm quả dưa trên đất lên ...đình đầu. “Mặc dù trên lôi đài cũng giống nhau!”

Những chiêu thức hai người trên đài sử dụng ngày càng nhiều, sau đó là liên tục công kích. Thượng Quan Thấu trong lúc này lại cực kỳ nghiêm túc, đỉnh Hàn Phách Trượng không ngừng bắn hàn quang chói mắt, giãy tránh đạp trên nền càng nhanh. Sau đó, Mục Viễn và Thượng Quan Thấu bay lên cao, Hàn Phách trượng trên tay Thượng Quan Thấu xuất ra, xoay tròn trong nháy mắt đánh trúng bụng Mục Viễn. Mục Viễn đau đớn kêu lên một tiếng, đáp mạnh xuống lôi đài, lui mấy bước cũng không quên mà dùng nội công, đánh một chiêu về phía Thượng Quan Thấu. Thượng Quan Thấu kịp thời né tránh, lúc né được một kích này, lôi đài phát ra một tiếng giòn tan rồi nứt lăm đôi.

Hai người nhìn nhau, lập tức nhảy lên nóc tự gần đó. Nhưng Mục Viễn bị thương, thân thể không thể cử động, Thượng Quan Thấu nắm tay y, kéo về phía trước.

Lúc mũi chân hai người rời khỏi lôi đài, lôi đài được làm bằng những vật liệu tốt nhất rạn nứt rồi sụp xuống.

“Công trình của Thiếu Lâm Tự không tốt sao? Chuyện này, Trác lão bản ta quả là không đoán được kết quả!” Hoàng Kim anh hùng giờ trái dưa hấu kia ra, kinh ngạc nói, “Nếu đã vậy, ta cũng không còn gì để nói!” Dem trái dưa vứt mạnh xuống đất.

Kỳ tích xuất hiện, mặt đất ầm ầm vỡ vụn, nứt ra một cái khe.

Lúc này, có người đứng ra nói: “Khoan đã, không phải lúc này ông nói sau khi đấu xong sẽ công bố đáp án sao?”

“Đáp án gì?”

“Thượng Quan Thấu vì nữ nhân nào mà lên đài.”

“Ha ha ha haizz! Chuyện đó, ta nói rồi, Ta, chính là đáp án!” Trác lão bản vùng mạnh chồm rầy, vận khí đan điền, dùng giọng nói kinh người, hét lớn, “Đáp án của ta chính là —— Ta? Không? Biết? Nói! Aha ha ah aha ....Aha ha ha ....” Lấy một tư thế nhảy cầu thả người xuống, đúng là tư thế tao nhã của mỹ nhân ngư, nhảy vào trong khe tiếng cười hùng hậu vẫn còn quanh quẩn trong khe vực đó.

Tất cả mọi người vây lại, nhìn vào cái khe.

“Đúng là không nghĩ tới, trên đời này vẫn còn có người tự chui đầu vào rọ.”

“Họ Trác đó rốt cuộc đến làm gì vậy?”

“Nhảy vào đó như thế, có thể trở ra sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lai Chỉ Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Tuy rằng phá hư công trình công cộng là xấu xa, hư hại đất đai là rất hồ thẹn, nhưng Nguyệt Thượng Cốc vẫn hơn Trọng Hòa Cung. Thượng Quan Thấu vừa bước đến, Trọng Đào đã choàng vai bá cổ mà chúc mừng y, Cầu Hồng Tụ cũng cười khanh khách khen Thượng Quan Thấu tốt. Riêng Tuyết Chi không nhìn y cái nào, chạy một mạch đến chỗ Mục Viễn. Thượng Quan Thấu định nói lại thôi, chỉ yên lặng nhìn phía trước.

Cầu Hồng Tụ bỗng nhiên chùng cảm, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Nói mau, Nhất Phẩm Thấu đi lại trên giang hồ đã lâu như vậy, lại có rất nhiều nữ nhân, vậy mối tình đầu của hần là lúc nào?”

“Hần? Ta còn sợ là lúc hai tuổi ấy chứ.” Trọng Đào nghĩ một lúc nói: “Không đúng, nam nhân hai tuổi sao có thể cùng nữ nhân lên giường được. Vậy chắc khoảng mười ba mười bốn đó.”

Cầu Hồng Tụ cười lạnh: “Trong mắt nam nhân các người, hóa ra mối tình đầu chính là đêm đầu tiên.”

“Đàn bà con gái các cô đừng nói lung tung!” Trọng Đào giận dữ nói: “Đêm đầu tiên của ta là lúc mười sáu tuổi, nhưng mối tình đầu là năm hai mươi tuổi kia!”

“Hai mươi tuổi? Lâu như vậy rồi à? Thì ra người cũng có lúc không thích ngực người khác sao?”

Trọng Đào nhìn cô thật lâu, bất đắc dĩ nói: “Bởi vậy ta đã nói là nữ nhân toàn ngu ngốc và đàn độn, vậy mà Đầu trọc hần không đồng ý.”

“Người vĩnh viễn không hiểu được việc phải tôn trọng nữ nhân. Nhất Phẩm Thấu hần không không giống người.” Cầu Hồng Tụ lại chống cảm nói: “Nhưng mối tình đầu của Nhất Phẩm Thấu là lúc nào nhỉ? Ta đang tò mò không biết lúc hần thích người khác thì sẽ thế nào nhỉ?”

“Đáp án sẽ tổn hại hình tượng hần lắm, nàng khỏi đoán.”

“Sao người biết?” Tỉnh bà tám của Cầu Hồng Tụ lại nổi lên, “Nói nhanh, mau nói ta biết.”

“Không nói, hần không cho ta nói mà. Tình bạn của nam nhân bọn ta là kim thương không vỡ, nữ nhân các nàng đừng mơ phá hoại.”

Cầu Hồng Tụ bỗng nhiên dựa vào lòng Trọng Đào: “Nanh sói ca ca thật là xấu mà, mau nói cho người ta nghe đi ....”

“Không có.”

“Không có?”

“Đêm đầu tiên Đầu trọc đã qua cả trăm lần, nhưng chưa hề có mối tình đầu.”

“Chuyện này ... sao có thể được? Hần ta chỉ đối phó nữ nhân thôi, không yêu, chuyện này ... làm sao học được chiêu đó vậy?”

“Lừa một cô gái lên giường và yêu cô ấy là hai chuyện khác nhau. Nghe nói lúc bốn tuổi hần đã bắt đầu trêu ghẹo con gái người ta rồi, nhưng nói đến chuyện bị nữ nhân cưa cẩm, thật sự chưa lần nào. Đôi khi thấy ta thấy nữ nhân khác tổn thương, không đành lòng liền đi khuyên hần. Ai dè hần bực mình nói ta biết, hần thật không biết cảm giác bị người khác làm tổn thương là thế nào, nếu biết được, không chừng sau này hần sẽ không dễ dàng làm

tổn thương cô nương người ta nữa.”

Hồng Tụ lẩm bẩm nói: “Trời ơi, Nhất Phẩm Thấu không có tình cảm của con người mà ....”

Lúc đó, ở phía Trọng Hòa Cung.

Rõ ràng là Mục Viễn bị thương không nhẹ. Bình thường, nếu hắn có thể chịu được vết thương thì nhất định sẽ không đi băng bó. Nhưng lần này, hắn vẫn dựa vào dưới hiên, băng bó vết thương ở bụng, sắc mặt tái nhợt. Tuyết Chi không còn như trước, mọi người trong Trọng Hòa Cung đều không nhận ra nàng là Thiếu cung chủ, chặn nàng ở bên ngoài. Nhóm người hộ pháp đã đỡ Mục Viễn đi, Tuyết Chi chỉ được đứng đằng xa gọi Mục Viễn ca.

Thật lâu sau, Mục Viễn mới từ từ quay đầu lại, nhìn thoáng qua Tuyết Chi, thấp giọng nói: “Thiếu cung chủ .... Thật xin lỗi.”

Đây là lần thất bại đầu tiên trong đời Mục Viễn, không chỉ riêng lòng kiêu hãnh của chính mình, mà còn liên quan đến Trọng Hòa Cung.

Mấy canh giờ trước, Tuyết Chi còn đang nghĩ mình rời khỏi Trọng Hòa Cung cũng tốt, nhưng lúc này, hơn bao giờ hết nàng hy vọng mình là người của Trọng Hòa Cung.

Tuyết Chi đứng sau đám người Trọng Hòa Cung lớn tiếng nói: ‘Mục Viễn ca! Đừng lo, chúng ta còn thời gian mà! Hồn Nguyệt Kiếm bị hạ thì còn Liên Thần Cửu Thức của phụ thân! Sau này hòa là có thể ....’

Đám người đã sớm đi xa.

Phía sau có người nói nhỏ: “Tiểu nha đầu đó thật tội nghiệp, Liên Thần Cửu Thức luận võ năm ngoái vừa rút băng mà cũng không biết.”

Những lời này lại bị Trọng Tuyết Chi nghe được.

Ngay tức khắc, nàng xoay đầu lại: “Người không được nói lung tung!”

Người kia liếc nhìn nàng một cái, rồi vội xoay người đi.

Tuyết Chi điên cuồng chạy đến Bí kíp băng. Tên đầu tiên rõ ràng viết là “Niết Bàn Công” của phái Nga My.

Bởi vì Băng bí kíp khá lớn, bất luận là chính hay tà vẫn được đề danh trên băng, mọi người bàn tán xôn xao, cho nên kết quả của băng này không phải ở đại hội quyết định, mà tham khảo ý kiến của mọi người. Mặc dù lúc Trọng Liên mười lăm tuổi đã tham gia Binh khí phổ, dùng “Liên Thần Cửu Thức” áp đảo quần hùng, thay đổi toàn bộ lịch sử của Binh khí phổ, sau này lại không tham gia, cũng không ai dám khiêu chiến, sau đó Liên Thần Cửu Thức vẫn đứng đầu băng. Cho đến ba năm sau khi Trọng Liên qua đời, chương môn Hoa Sơn – Phong Thành mới khiêu chiến Liên Thần Cửu Thức, đánh võ cục diện bế tắc này.

Trọng Liên đã chết, “Liên Thần Cửu Thức” không có truyền nhân.

Vì vậy, các đại môn phái tranh nhau đứng đầu băng, mấy năm nay ngoài sáng trong tối đều cạnh tranh khốc liệt.

Trong quy định của Binh khí phổ đại hội, nếu khiêu chiến liên tục năm năm không có hồi âm, sẽ tự động hạ băng. Ba năm trước, Phong Thành khiêu chiến Liên Thần Cửu Thức, mặc dù không ai ứng chiến, nhưng vẫn đứng đầu băng đến hai năm sau mới có thể thay.

Tuyết Chi nhìn một hàng xuống dưới, đến tên thứ hai, “Long Hoa Quyền” của Võ Đang, thứ ba là “Thập Bát Thủ La Hán Thần Đà” của Thiếu Lâm, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy .... Đọc kỹ từng chữ, thậm chí đến tên thứ mười hai, “Xích Viêm Thần Công” của Trọng Hòa Cung, thứ mười chính là “Thiên Khai Thần Long Trảo” của Trọng Hòa Cung, đến một trăm cái tên sau, không biết là môn phái nhỏ bé, vô danh nào nhưng vẫn không tìm được bốn chữ “Liên Thần Cửu Thức”.

Trọng Tuyết Chi cũng không để ý đến Binh khí phổ nữa, cũng chẳng thèm để ý đến kết quả.

Nhưng mà, sau khi Trọng Cửu Chi soạn ra “Liên Dục”, Trọng Liên là người duy nhất luyện thành “Liên Thần Cửu Thức”.

Trong chốn võ lâm Trung Nguyên sớm đã có khái niệm: Trọng Liên tức là “Liên Thần Cửu Thức”. “Liên Thần Cửu Thức tức là Trọng Liên.”

Trọng Tuyết Chi không thể chấp nhận được, người mình sùng bái nhân đời, được người đời ca tụng là thần thoại của võ lâm, mới qua đời chưa đến bảy năm, đã bị người đời quên lãng, hủy diệt vào quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hóa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Nàng đã không chỉ một lần nghe người ta vụng trộm bàn luận qua, nếu không có Trọng Liên, Trọng Hòa cung chẳng là cái gì cả.

Hiện tại, nàng chính mắt nhìn thấy Trọng Hòa cung xuống dốc, lại không thể làm được việc gì.

Tuyết Chi bỏ nhào qua, đem hoàng băng phá tan thành từng mảnh, quỳ trên mặt đất, nước mắt tràn mi. Chỉ là, tất cả mọi người đều quan sát Thiếu Lâm cùng Nga Mi quyết đấu, không ai lưu tâm đến góc nhỏ này.

Qua hồi lâu, một đôi giày nhung trắng xuất hiện trước mặt nàng. Nàng không có sức ngẩng đầu, mặt không cảm xúc quan sát đối phương trước mặt.

Người nọ quỳ trước mặt nàng, hơi dừng lại, mới hạ quyết tâm, ôm vai nàng.

“Thực xin lỗi, là ta vừa rồi nhất thời xúc động...”

“Người không cần ở đây giả dạng người tốt!” Tuyết Chi né tránh hắn, tự mình đứng lên, “Ta nói không chịu được người tùy tiện đi tìm nữ nhân, người lại vì cái lý do buồn cười này đánh bại Trọng Hòa cung! Hơn nữa, còn vì người mà ta chán ghét nhất! Nàng là nữ nhân của người, đúng không? Người không thay nàng ra mặt, hẳn là mất tôn nghiêm đi? Ta nói cho người biết, không có Trọng Hòa cung, đừng nói đến tôn nghiêm, ngay cả tính mạng ta cũng không cần!”

“Ta không phải là vì nàng ấy.” Thượng Quan Thấu bước lên trước một bước, “muội phải tin tưởng ta, ta cùng Lâm Phụng Từ một chút quan hệ cũng không có.”

“Chuyện này với ta không quan hệ! Người về sau yêu ai tốt với ai, ta cũng không hỏi đến nữa! Kẻ thù của Trọng Hòa cung cũng là kẻ thù của ta!”

“Chỉ nhi, muội đừng tức giận. Ta thề với muội, về sau nếu luận võ với ai, muội không cho phép, ta đều sẽ không tham gia.”

“Thề thì có ích lợi gì? Mọi việc đều đã phát sinh!” Phần nọ cơ hồ đã bao phủ toàn bộ lý trí Tuyết Chi, “Từ lần chuyện ghê tởm kia xảy ra, người liền càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy chán ghét! Đến bây giờ, ta không muốn nhìn thấy người nữa!”

Nói những lời này xong, Tuyết Chi lập tức bắt đầu thấy hối hận.

Thượng Quan Thấu trở mắt nhìn nàng, căn bản không thể phản ứng trước lời nàng vừa nói. Rất nhanh, nhìn đến vẻ mặt bị thương của hắn, Tuyết Chi càng thêm hối hận, nàng đi về phía trước một bước: “Ta...”

Lời đang nói thành linh bị nụ hôn chặn lại.

Tuyết Chi lập tức đẩy hắn ra, ánh mắt không thể tin được, hoảng loạn lui về phía sau hai bước. Thượng Quan Thấu lại một tay bắt lấy nàng kéo lại gần, điên cuồng mà hôn nàng. Tuyết Chi trong đầu một trận vu vù, cơ hồ không thể đứng vững. Ô ô rên rỉ hai tiếng, giãy dụa nghĩ muốn lui về sau, lại hoàn toàn không nhúc nhích được, chỉ có thể ở trước ngực hắn đánh vài cái. Thượng Quan Thấu thế mới có phản ứng, dần rời lòng nàng ra.

Tuyết Chi thoát ra khỏi người hắn, không lưu tình cho hắn một bạt tai. Quay người bỏ đi.

Mặt Thượng Quan Thấu trắng nõn rất nhanh hiện lên dấu tay hồng. Nhưng hắn thậm chí không chạm một chút vào gò má, tựa vào tường ngăn người. Trên loi đài kịch liệt luận võ, dưới loi đài kinh thiên tiếng hô, đều hoàn toàn không vào được tai hắn.

Hắn tựa hồ chỉ nghe thấy thanh âm của một người là Tuyết Chi.

Nàng đang nói, hắn càng ngày càng trở nên thật đáng ghét, nàng không muốn thấy hắn nữa.

Nửa canh giờ qua đi, Thượng Quan Thấu trở lại chỗ Cầu Hồng Tự cùng Trọng Đào bên kia.

Cầu Hồng Tự dùng cánh tay chọc chọc vào người Trọng Đào, lặng lẽ nói: “Thượng Quan Thấu đúng là nhất phẩm Thấu. Tuy rằng không có yêu mến hơn người, nhưng với bộ dáng hiện tại, thật giống tình trường thấy ý, khó trách lừa nhiều người như vậy. Nhìn thần thái kia làm ta cũng muốn khóc, người khác có thể không tin sao.”

Trọng Đào cười nói: “Cho nên ta mới luôn bội phục hắn.”

Lúc này, Tuyết Chi đứng ở ngoài cửa lớn Thiếu Lâm, ôm chân ngồi trên mặt đất, lui thành một đoàn, trong đầu không chịu khống chế nhớ lại chuyện vừa phát sinh. Phản ứng lại trì hoãn, nàng không biết vừa rồi Thượng Quan Thấu sở tác sở vi (*) là đại biểu cho cái gì.

(*): Hành động đã thực hiện.

Như vậy đối với nàng, hắn đối xử có khác gì những nữ nhân khác?

Hai vị phụ thân không ở bên, thật vất vả mới có một vị ca ca đối xử tốt với nàng xuất hiện, lại làm ra chuyện hỗn đản như vậy.

Tuyết Chi thấy rất khổ sở, lúc này càng thêm ủy khuất.

Từ đó về sau, Thượng Quan Thấu xếp dưới Lâm Hiên Phụng, trở thành người Tuyết Chi ghét thứ hai, sau Lâm Phụng Từ.

Chương 52

Editor: Y Doanh Hương

Sau mấy ngày, Tuyết Chi luôn ở khách sạn dưới chân núi. Thượng Quan Thấu cho rằng nàng đi tìm người Trọng Hóa cung, người Trọng Hóa cung lại cho rằng nàng đi tìm Thượng Quan Thấu, bởi vậy cũng không có người hỏi đến.

Thăng đến ngày cuối cùng của binh khí phổ đại hội.

Tuy rằng vị trí võ cấp trên bảng của các môn phái thay đổi không lớn, nhưng rất nhiều môn phái cho rằng đây là bảng xếp hạng chính thức và chú ý đáng kể.

Bởi vì luận võ là chính, không thể dùng vũ khí, cho nên, Thiếu Lâm, Nga Mi am hiểu điều khiển quyền pháp luôn luôn rất có ưu thế. Trên lôi đài, Võ Đang và Nga

Mi đã có kết quả thi đấu. Thích Viêm tuyên bố Nga Mi thắng, một bóng dáng lửa đỏ liền nhảy lên lôi đài.

Tuyết Chi hai tay trống trơn, đứng ở lôi đài bên kia, hướng tới Từ Nhẫn Sư Thái ôm quyền nói:

“Trọng Hóa cung Trọng Tuyết Chi, xin sư thái chỉ giáo.”

Từ Nhẫn Sư Thái trên mặt là mười phần kinh ngạc.

Ở đây rất nhiều người tròn mắt há mồm xem Trọng Tuyết Chi trên lôi đài. Bao gồm đám người Thượng Quan Thấu.

Từ Nhẫn Sư Thái khôi phục bình tĩnh rất nhanh, nói: “Trọng thí chủ đã bị Trọng Hóa cung trục xuất, không còn tư cách thi đấu.”

“Như vậy, thỉnh sư thái xuất ra chứng cứ ta bị Trọng Hóa cung trục xuất, ta lập tức xuống lôi đài.”

Từ Nhẫn Sư Thái nhìn xung quanh, phía dưới không có người đứng ra nói chuyện. Người Trọng Hóa cung một ngày trước đã rời Thiếu Lâm Tự. Tuyết Chi chính là chọn thời điểm này tới đây khiêu chiến.

Từ Nhẫn Sư Thái nói: “Một khi đã như vậy, thỉnh.”

Lúc này, Thượng Quan Thấu đi về phía trước một bước, tưởng đi lên đem Tuyết Chi kéo xuống. Cầu Hồng Tự lại ngăn cản hắn: “Muội ấy đã muốn lên đánh, khẳng định là có chủ ý, ngươi nếu đi ngăn cản nàng không chừng nàng lại càng chán ghét ngươi nha.”

Vừa nghe đến câu cuối cùng, Thượng Quan Thấu đứng im bất động.

Bảng võ cấp tương đối rộng rãi. Người lên lôi đài có thể sử dụng bất kì chiêu thức gì, bao gồm chiêu thức có binh khí, nhưng phải dùng tay không, cuối cùng căn cứ vào số lần chiêu thức được sử dụng để lên bảng.

Trên lôi đài Tuyết Chi đã bắt đầu thi triển “Xích Viêm thần công”, Từ Nhẫn Sư Thái trước sau như một sử dụng “Niết Bàn công”. Cả hai đều quen với việc sử dụng các chiêu thức cũ, cứng đối cứng đánh xuống, tuyệt đối là công lực của người mạnh sẽ thắng. Mới ra tay không đến mười chiêu, Tuyết Chi liền rơi xuống thế hạ phong, bị buộc liên tục lui về sau, tránh trái tránh phải.

Liên Trọng Đào nhìn không được nói: “Từ Nhẫn sư thái lần trước thay Nga Mi đánh lấy danh hiệu đứng đầu, muội tử sao có thể đánh thắng được bà?”

Trên đài, Từ Nhẫn sư thái xuất kì bất ý(*) công kích tựa như khai thiên lập địa mưa đá, hung hăng hướng tới Tuyết Chi. Tuyết Chi tiếp chiêu gần như cố hết sức, vô luận là lực đạo, tu luyện, khinh công đều thua đối phương không chỉ một điểm, càng không cần nói đến đánh trả. Không mất nhiều thời gian, vai nàng bị Từ Nhẫn sư thái đánh trúng một chưởng, cả người lui về sau mấy bước, nhện xuống không có kêu ra tiếng.

(*):Nguyên nói đem quân đánh nhân lúc đối phương không phòng bị. ◇Tôn Tử 孫子: “Công kì vô bị, xuất kì bất ý” 攻其無備, 出其不意 (Kế 計). § Sau dùng “xuất kì bất ý” 出其不意 chỉ hành động bất ngờ ngoài ý liệu của người khác.

Ngược lại là dưới đài Phụng Từ la hoảng lên, nắm chặt cánh tay Nguyên Song Song: “Giáo chủ, giáo chủ, người nhanh đi cứu tỷ!”

Nguyên Song Song nói: “Phụng Từ a, người thế nào nói nhiều như vậy? Ta xem nàng vẫn tốt.”

Từ Nhẫn sư thái có ý tốc chiến tốc thắng, Tuyết Chi còn chưa có đứng vững, liền từng bước ép sát, đánh thêm một quyền nữa. Tuyết Chi tránh không thoát, thiên hạ này Từ Nhẫn sư thái vẫn là số một số hai, nàng vẫn là cố sức. Nàng liền ngã vài bước, cơ hồ rớt xuống lôi đài. Mắt thấy Từ Nhẫn sư thái chuẩn bị ra một kích trí mệnh, Tuyết Chi bỗng nhiên cắn vào cánh tay nàng. Chi nghe Từ Nhẫn sư thái kêu thảm một tiếng, Tuyết Chi liền tiếp đấm vào bụng nàng.

Thượng Quan Thấu nắm chặt nắm tay: “Chi nhi, đánh hay.”

Đáng tiếc niềm vui chẳng kéo dài lâu, hai quyền này hạ xuống mặc dù đau, đối với Từ Nhẫn sư thái mà nói bất quá là gãi ngứa. Sau một thoáng tạm dừng, cẳng chân Tuyết Chi bị đánh trúng. Tuyết Chi ăn đau quỳ xuống liền không đứng lên được, đành phải quỳ trên mặt đất cùng sư thái giao thủ. Không quá lâu, cánh tay, đùi, ngực đều bị đánh trúng. Tuyết Chi kêu rên mấy tiếng, cuối cùng bị trùng trùng xuất ra, đầu đánh lên lôi đài trên cột. Hơn mười thước cao trên lôi đài, nàng nửa thân mình bay ra ngoài. Phía dưới mọi người cũng ào ào hút khí lạnh. Tuyết Chi bắt lấy cột trụ, miễn cưỡng đứng lên.

Từ Nhẫn sư thái nói: “Trọng thí chủ, có thể dừng trận đấu?”

Vừa dứt lời, Tuyết Chi lại một lần nữa bỏ nhào qua, đánh lên người sư thái. Từ Nhẫn sư thái liền lùi hai bước, hoảng sợ tới mức không động thủ nữa. Tuyết Chi nhắm mắt lại, lớn tiếng nói: “Các người đều là tiểu nhân tì bi! Cha ta qua đời, các người liền đem “Liên thần cứu thức” xóa khỏi bảng vị, ta không phục! Ta không phục!”

Từ Nhẫn sư thái nói: “Liên thần cứu thức” là tà công thiên hạ không có nhân tính, năm đó các đại môn phái đều cố kị thực lực của Trọng Liên, e sợ hấn mạng lại tai họa cho thiên hạ mới đem xếp vào binh khí phổ, trên thực tế bản bí kíp này không được bất cứ ai thừa nhận. Hi vọng Trọng thí chủ tỉnh táo lại, suy nghĩ kỹ lại.”

“Người nói vậy! Cha ta...cha khi nào thì mang lại tai họa cho thiên hạ?!” Tuyết Chi lại một ngụm cắn cánh tay nàng.

Từ Nhẫn sư thái đá về phía sau một cước, Tuyết Chi bị thương, chịu không nổi công kích như vậy, máu tươi từ miệng chảy ra, cũng không biết là nàng, vẫn là kẻ thù. Rốt cuộc nàng kiên trì không được, bị đánh bại trên lôi đài.

Thật lâu sau, nàng cũng không đứng được lên.

Từ Nhẫn sư thái đứng ở một bên, lau máu trên cánh tay: “Trọng Tuyết Chi đã phát rồ, luận võ không thể tiếp tục.”

Ngay tại khi Thích Viêm chuẩn bị tuyên bố kết quả trận đấu, Tuyết Chi bỗng nhiên khàn khàn cổ họng nói: “Còn...còn chưa có kết thúc...” Dứt lời, hai tay phát run đè lại, cổ đứng lên, đè lại ngực, nghiêng ngả chao đảo rồi đi vài bước, rốt cuộc nhịn không được, miệng phun máu tươi.

“Chi nhi!” Thượng Quan Thấu ở dưới vội vàng kêu, “Không cần đánh, xuống dưới!”

Tuyết Chi đè lại ngực mấy lần, mới thuận lợi cử động, chuẩn bị tư thế chiến đấu. Từ Nhẫn sư thái không đành lòng, từ từ nhắm hai mắt, một quyền đem nàng đánh bại.

“Các người đều ở đây nói vậy.” Tuyết Chi gất gao nhú mày, phun một ngụm máu lớn, “Trọng Hóa cung là danh môn thiên cổ; Trọng Liên, là nhân vật thiên thu...Không ai có thể thay đổi, không ai...có thể thay đổi...”

Lúc này, Thượng Quan Thấu không quản đám người Cầu Hồng Tự ngăn cản, điem dưới chân, nhảy lên lôi đài, dùng áo choàng bọc Tuyết Chi bên trong, xoay người nhảy xuống lôi đài.

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Thượng Trọng Hòa - Thiên Lại Chi Diên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.